ALEJA SPOMIENOK

2020/2021

150 rokov

pedagogickej školy v Turčianskych Tepliciach

Miroslav Bartoš

Z knihy *Radosť/Keď mi dáš znamenie (2012)*

Čo vyrástlo pred mojimi očami /Pedagogickej škole/

Toľko tráv vyrástlo pred mojimi očami
Odvtedy
čo som začal presahovať ich výšku
Toľko stromov vybehlo mi nad hlavu
odvtedy
čo som sa skláňal nad nimi
Toľko dievčat vstúpilo do školy
odvtedy
čo som tiež začal do nej chodiť
Videl som
ako sa predbiehajú v raste
menia sa v kráse na ženy mamy ach aj na starké
Teraz sa dívam na ich deti
ako vstupujú
do tej istej školy

ale ja už stojím v inom čase
a spoznávam v ich tvárach matky
keď boli mladé

Čítam z nich pomyslenie
že až porodia svoje deti
dcéry zas vstúpia práve sem ako ony

Toľko tvárí mám aj vnučiek
prešlo mojimi očami
viac videla len aleja gaštanov do školy zo školy

Toľko vody pretieklo Turčianskymi Teplicami
Čo prišlo odišlo
nehľadaj v tráve zrniečka slávy

PRIHOVÁRAJÚ SA NÁM

Príhovor ministra MŠV a V SR Mgr. Branislava Gröhlinga

Vážení študenti, študentky, učitelia a učiteľky,

úctyhodnými 150 rokmi existencie sa môže pochváliť iba niekoľko škôl na Slovensku. Práve tá Vaša je jednou z nich. Pri tomto výročí by som Vám, ale aj celej škole chcel zapriať veľa úspechov.

Naše školstvo bude vždy potrebovať kvalitných učiteľov. Tých, ktorí sú zanietení pre svoju prácu, dokážu mladých ľudí motivovať, rozvíjať ich a pomáhajú im napredovať. Práve vďaka ľuďom, ktorí sa v povolaní učiteľa nájdu a nadchnú sa preň, budeme môcť školstvo neustále zlepšovať.

Každému z Vás držím palce. Nech pre Vás Vaša práca nie je iba povinnosťou, ale aj zdrojom radosti a nech je na jej konci vždy nová generácia rozhľadených mladých ľudí pripravených do života.

Mgr. Branislav Gröhling, minister školstva, vedy a výskumu SR

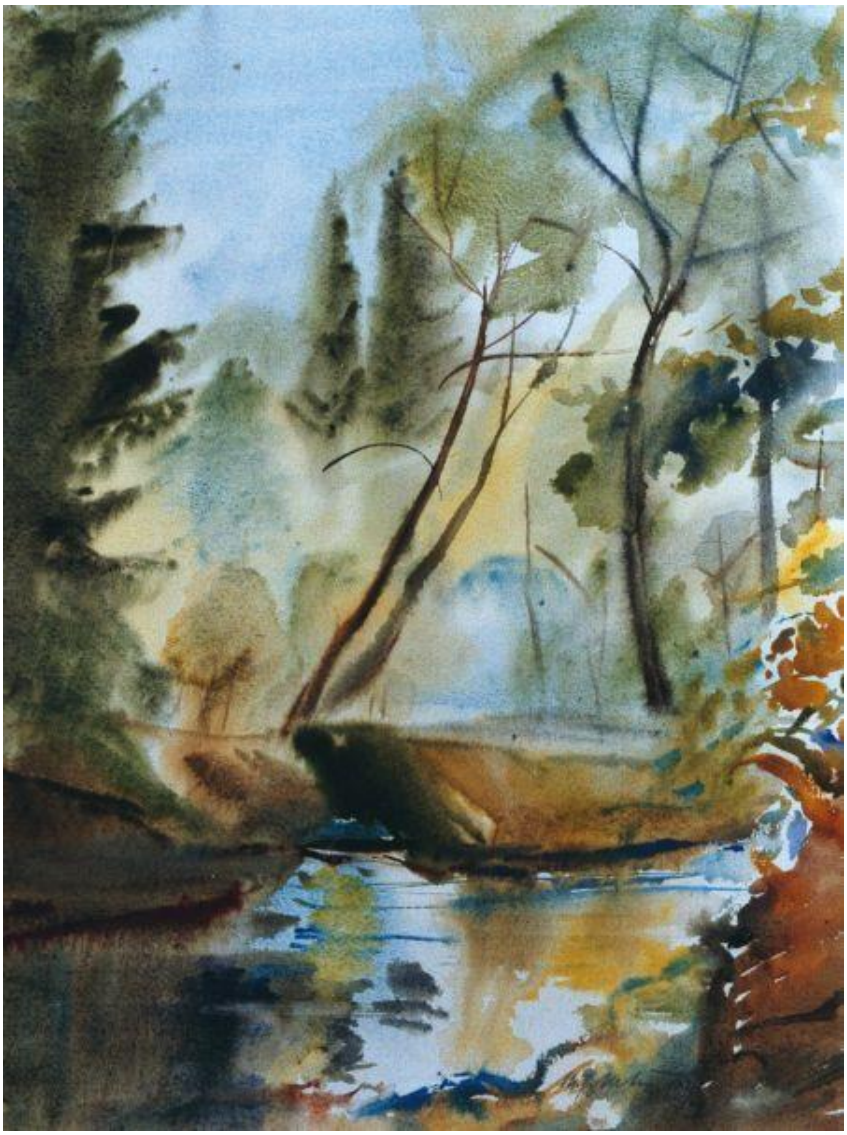

Mgr. Miroslav Bartoš, TURIEC (akvarel)

Ondrej Nagaj

Z knihy *Ukradomky* (2010)

Keď je čas nad nami

To iba túžba
dokáže
ťahať nás napred
lanom
a tvoriť
krásne koláže
vo svete
rozstrapkanom.
Tak berme času,
čo nám dá,
čo dovolí nám
vziať si.
Ako a koho
je mať rád
a čo si vsadiť
na sny.

Ing. Erika Jurinová,
predsedníčka Žilinského samosprávneho kraja

Príhovor predsedníčky
Žilinského samosprávneho kraja
Ing. Eriky Jurinovej

Vážená pani riaditeľka, vážení zamestnanci školy, ctení rodičia, milí žiaci,

„Historia magistra vitae est - história je učiteľkou života“, nie však tá, čo sa ukrýva vo vymenovaní letopočtov, ale tá, ktorá ukrýva príbehy. Celá história ľudstva je o príbehoch, v ktorých my nachádzame poučenie. Príbeh Vašej školy sa začal v Kláštore pod Znievom, kde v roku 1870 vznikol štátny učiteľský ústav a ktorého dedičstvo prevzala dnešná Stredná odborná škola pedagogická v Turčianskych Tepliciach. Vznik školy v každej etape histórie národa predstavuje mimoriadnu udalosť, pretože škola znamená rozvoj mladej generácie a možnosť získania vedomostných, praktických a životných hodnôt. V prípade Vašej školy je však pridaná hodnota ešte vyššia, pretože mala celonárodný význam a vychovávala nositeľov vzdelanosti a národného povedomia – učiteľov, v tom čase tak potrebných. Z odkazu botanika prof. Antona Margitaiho, hudobného skladateľa Mikuláša Moyzesa či Martina Kukučína, Jozefa Gregora Tajovského, Miloša Bazovského, Stanislava Zocha, Antona Bieleka, Jána Čajaka ml., Jozefa Škultétyho, ktorí tu študovali, a mnohých ďalších, môžeme čerpať silu, odhodlanie a chuť plniť si svoje predsavzatia a sny. Žilinský samosprávny kraj je právom hrdý, že má vo svojej zriaďovateľskej pôsobnosti školu s tak silnou a dlhoročnou tradíciou. Inštitúciu, ktorá vo svojej bohatej histórii zažila ťažkosti i zápasy o existenciu, meniace sa názvy aj zriaďovateľov, a napriek tomu neprestala dodržiavať a rozvíjať pôvodný zámer – vychovávať mladých pedagógov. Preto som nesmierne poctená, že môžem týmto spôsobom vzdať úctu práci a ľuďom, ktorí základy tejto histórie položili, pomáhali ju naplniť a rovnako ľuďom, ktorí tak robia aj dnes.

Vzdelanie je najväčšie bohatstvo, ktoré môžeme získať a nikto nám ho nedokáže ukradnúť. Je to ten najlepší cestovný lístok do života. Vaša škola oslavuje krásne jubileum v čase, kedy vzdelávanie vo svojej samotnej podstate prechádza ťažkou skúškou. Uplynulý rok svet zasiahla pandémia, ktorá ovplyvnila všetky oblasti života, školstvo nevynímajúc. Nikto z nás nemal čas sa na novú situáciu pripraviť. Učitelia boli nútení objaviť nepoznané možnosti výučby, museli zapojiť všetky sily, tvorivosť a kreativitu, ako zabezpečiť vzdelávací proces na diaľku. Študenti ostali izolovaní od kolektívu, chýbali im osobné kontakty a priateľstvá. Verím, že hoci posledné mesiace boli veľmi náročné, stanú sa ďalšou mimoriadnou kapitolou v bohatých dejinách tejto školy. Želám celému kolektívu školy, aby ste boli aj naďalej spoločne úspešní ako doteraz, aby na škole panoval duch spolupatričnosti, láskavého slova a pretrvávalo nadšenie k vzdelaniu ako pevnej životnej hodnote.

Do ďalších rokov prajem veľa spokojných a nadšených študentov, úspešných absolventov, ktorí budú na roky strávené na Strednej odbornej škole pedagogickej v Turčianskych Tepliciach spomínať ako na tie najkrajšie - plné nových vedomostí, zručností, nezabudnuteľných zážitkov a cenných priateľstiev.

Príhovor riaditeľky školy

Ing. Kataríny Hankovej

Ing. Katarína Hanková, riaditeľka školy

Vážený pedagogický zbor, nepedagogickí zamestnanci školy, zákonní zástupcovia a žiaci!

Školský rok 2020/2021 je významným medzníkom, kedy sa obraciame späť a spomíname na časy dávno minulé. 1. novembra 1870 sa v Kláštore pod Znievom začali písať dejiny našej školy. 14 žiakov prvého ročníka riadnej triedy a 16 žiakov prípravnej triedy vykročilo na cestu prípravy pre namáhavé, ale krásne a hodnotné učiteľské povolanie, pod vedením 7-členného profesorského zboru.

Škola bola zriadená na základe rozhodnutia vtedajších uhorských školských úradov pod názvom Maďarský kráľovský štátny učiteľský ústav. Vzdelávanie prebiehalo v budove bývalej Turčianskej prepozitúry Panny Márie. Avšak vzhľadom na nedostačujúce podmienky na vyučovanie a stav budovy po požiari v roku 1904 sa škola v roku 1911 premiestnila do novopostavenej budovy v terajších Turčianskych Tepliciach.

Odhliadnuc od materiálnych podmienok sa musela škola prispôsobiť podmienkam doby a odolať mnohým neblahým vplyvom, najmä silným maďarizačným tendenciám, ale aj hrôzam prvej svetovej vojny, kedy museli chlapci narukovať na front, z ktorého sa väčšina z nich nevrátila. Svetlo nádeje zasvietilo škole, ale aj celému slovenskému národu v roku 1918, po páde rakúsko-uhorskej monarchie.

Škola kontinuálne napĺňala svoje poslanie, okrem obdobia druhej svetovej vojny, kedy bola v priestoroch školy zriadená nemocnica. Od svojho vzniku až po súčasnosť prešla rôznymi príjemnými i menej príjemnými obdobiami. Svoj názov zmenila viackrát až po dnešný názov Stredná odborná škola pedagogická. Bránami školy prešlo viac ako 10000 absolventov, z ktorých sa mnohí uplatnili v zamestnaní ako kvalitní učitelia alebo sa stali významnými osobnosťami v oblasti literatúry, politiky, pedagogiky, kultúry, vedy či histórie. Za to dnes treba poďakovať aj množstvu profesorov a učiteľov, ktorí od vzniku školy až po dnes strávili časť svojich životov v našej škole, kde s vytrvalosťou a entuziazmom pripravovali žiakov na ich budúce povolanie a ďalší život.

Vo svetle 150. výročia školy chcem zaželať všetkým súčasným i budúcim žiakom úspešné absolvovanie

školy a zmysluplné vykročenie do ďalšieho života. Zostaňte verní svojmu povolaniu. Veď každá spoločnosť potrebuje dobrých a kvalitných učiteľov, ktorí budú vzdelávať ďalšie generácie. Všetkým učiteľom a zamestnancom školy želám veľa síl, optimizmu, vytrvalosti, flexibility, ochoty prijímať nové spôsoby výučby a komunikácie. Želám Vám, aby ste svojou poctivou prácou a príkladom vzdelali a vychovali takých mladých ľudí, ktorí budú lační po živote a nie po prežívaní, takých, ktorí sa nebudú báť vytýčiť si a naplniť aj náročné životné a pracovné ciele, takých, ktorí budú hrdí na to, že sú absolventami Strednej odbornej školy pedagogickej.

Škole samotnej želám, aby svoje poslanie a ciele napĺňala ďalších mnoho rokov, želám jej úspešnú spoluprácu a podporu zo strany zriaďovateľa školy Žilinského samosprávneho kraja, prospešnú a funkčnú spoluprácu s pedagogickými školami na Slovenku a v zahraničí, ale i podporu a zázemie zo strany rodičov žiakov.

Pár slov našej oslávenkyni od primátora mesta Turčianske Teplice Mgr. Igora Husa

Mgr. Igor Hus,
primátor mesta Turčianske Teplice

Nie je veľa takých mestečiek ako Turčianske Teplice, ktoré by mali na svojom území dlhé roky gymnázium aj strednú pedagogickú školu. Obe k nám prišli z Kláštora pod Znievom. Na územie nášho mesta sa učiteľský ústav presunul v roku 1911. Bránami učiteľského ústavu prešlo niekoľko tisíc učiteľov ľudových škôl. Najčastejšie pochádzali z okolitých regiónov Slovenska, z Oravy, z Kysúc, z Liptova, ale aj z ďalších miest. Učili v ľudových školách po dedinách, kde sa v jednej triede učili žiaci od prvej až po štvrtú triedu. Učitelia to nemali ľahké, zamestnať všetky deti a veľakrát presviedčať rodičov, aby namiesto pomoci pri poľných prácach poslali deti do školy.

Počas prvej republiky boli aj prezieravejší rodičia, ktorí si uvedomovali význam vzdelania. A tak v učiteľskom ústave študovali aj dcéry a synovia zemanov či sedliakov z regiónu. Absolventi našli uplatnenie po celom Slovensku. Mnohí z nich si neskôr vzdelanie doplnili a učili aj starších žiakov.

Neskôr sa škola preorientovala na vzdelanie učiteľov materských škôl. Hlavne po druhej svetovej vojne poskytovala doplnkové vzdelanie mnohým ženám, ktoré hľadali svoje uplatnenie v práci s deťmi.

Dnes patrí pedagogická škola okrem svojej hlavnej funkcie vzdelávania aj k oporám kultúrneho života v našom meste. Pomáha pri organizovaní mnohých podujatí, ako sú Cesta rozprávkovým lesom a Dni mesta, za čo im patrí vďaka. Vysmiate študentky a sem-tam aj študenti patria už neodmysliteľne k nášmu mestu.

Mgr. Miroslav Bartoš, Antika (akryl)

Rozhovor s PhDr. Jánom Dvorským, PhD. , riaditeľom školy v rokoch 1990 - 2017

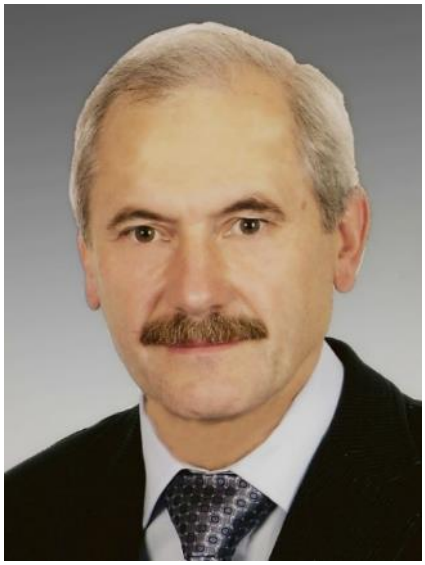

PhDr. Ján Dvorský, PhD., bývalý riaditeľ školy

Ktoré momenty v histórii školy považujete za kľúčové?

Z pohľadu jej 150-ročnej existencie všetky tie prajné okolnosti, ktoré jej umožnili pretrvať do dnešných dní.

Bolo určite šťastným riadením osudu, že predstavitelia Turčianskej župy sa prihlásili k iniciatíve uhorskej vlády zriadiť učiteľské ústavy aj v okrajových oblastiach Horného Uhorska a svojím vytrvalým úsilím dosiahli napokon aj súhlas na zriadenie takéhoto ústavu v Znievskom Podhradí. A hoci bol maďarský, vyštudovalo v ňom veľa Slovákov, ktorí šírili vzdelanosť nielen v Turci, ale aj v jeho blízkom a vzdialenom okolí.

Bola určite priaznivá zhoda okolností, že maďarská vláda po opakovaných žiadostiach profesorov učiteľského ústavu o novú modernejšiu budovu rozhodla, že jej sídlom budú Štubnianske Teplice a nie Kremnica, Martin alebo Žilina.

Bolo určite veľkým šťastím, že škola prežila dve svetové vojny, nepriazeň mocných tohto sveta, nepokojné a búrlivé časy, že sa vždy našli ľudia, ktorí jej boli ochotní podať pomocnú ruku.

Bolo určite veľkým šťastím, že v nej pôsobili významné učiteľské osobnosti a ambiciózni žiaci, ktorí šírili a šíria dobré meno školy v mieste svojho pôsobenia a na svojich potulkách po svete.

V čom bol najväčší rozdiel, keď sa z učiteľa stal riaditeľ?

Stal som sa riaditeľom pedagogickej školy v dobe, ktorá bola pre mňa a určite aj pre mnohých z mojej generácie úžasná. Bol som priamym svedkom udalostí (r. 1989), ktoré ukázali, že keď sa vôľa stelesní, svet sa zmení a nedokáže tomu zabrániť žiadna sila.

Keď sa stane z učiteľa riaditeľ, niečo sa zmení. Funkcia riaditeľa prináša pocit, že zrazu môžete viac než ostatní v škole, zvýši sa vaša prestíž, pozná vás veľa ľudí, môžete prikazovať a nariaďovať, nútiť učiteľov a ostatných zamestnancov, aby plnili plány a svoje povinnosti, naháňate žiakov, aby nefajčili za školou, aby dodržiavali školský poriadok a bohviečo ešte všetko. Za to všetko sa ale musí zaplatiť. Je to, akoby ste získali kus šagrénovej kože. „Ak budeš mať mňa, budeš mať všetko, ale tvoj život už nebude tvoj.“ Každým dňom z neho ubúda. Nesiete zodpovednosť za všetkých, ale daň splácate sám.

Čo by ste „VAŠEJ“ škole popriali?

Prajem škole pevné základy. Prajem učiteľom i ostatným zamestnancom školy pevné zdravie, veľa síl a dostatok zanietenia pre školskú prácu. Prajem študentom veľa radosti z nového poznávania, lebo len tak minulé a prítomné bude zálohou budúceho.

Quid numerare annos? Acta senem faciunt: haec numeranda tibi. Prečo počítať roky? Starneme svojimi skutkami, tie je treba počítať.

NAJLEPŠOU REKLAMOU JE ...

Najlepšou reklamou je život našich absolventov

Tisícky hodín vysvetľovania, učenia, skúšania, trémy, obáv, radosti, smelých plánov, snov, nádejí, lások... a toľkých mien, čo sa našej škole ušlo: Učiteľský ústav, Koedukačný ústav J. Kollára, Stredná pedagogická škola, Pedagogická a sociálna akadémia a dnes Stredná odborná škola pedagogická. 150 rokov veľkých zmien, medzi ktoré určite patrili preloženie školy (Učiteľský ústav) z Kláštora pod Znievom do krásnej budovy v Štubnianskych Tepliciach (1911) alebo zmena výučby budúcich učiteľov a učiteliek v spisovnej slovenčine (1918). No neboli len šťastné chvíle – 2. svetová vojna, múry školy určite odvtedy nepočuli toľko bolesti a nárekov ako v 40. rokoch minulého storočia, najmä počas SNP, keď sa naša škola stala partizánskou, vojenskou poľnou nemocnicou a niektorí jej absolventi počas povstania zahynuli...

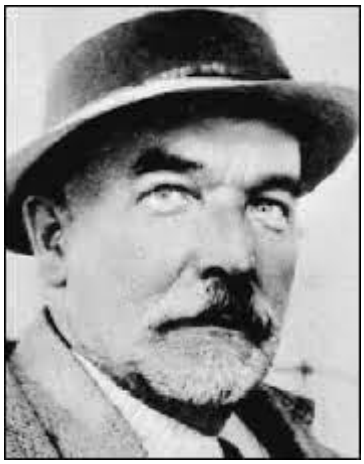

J. G. Tajovský

Koľko len osobností z radov pedagógov a študentov naša škola za tie roky poznala a pozná – spisovateľov, maliarov, hudobníkov (J. G. Tajovský, M. Kukučín, O. Nagaj, M. Bartoš, M. Leporis, M. Baťková, S. Burčová, Ľ. Tumová), ale i známych spevákov (Z. Smatanová, M. Mikuš) a módnych návrhárov (S. Vlasová). Ani celá strana by nestačila na vymenovanie všetkých, ktorí našej škole odovzdali a odovzdávajú to najlepšie zo seba, čím získava vzácnu patinu. Život v nej je stále pestrý... Krása piesní, básní, tancov, výtvarných diel, spokojné detské tváričky v materských a základných školách, keď sa študentky SOŠ P postarajú o skvelý sviatočný program ... rôzne kurzy (plavecký, lyžiarsky, turistický), exkurzie (i za hranice Slovenska). Koľko od srdca zaspievaných piesní odznelo i v zahraničí v podaní spevokolov, ktoré na jej pôde donedávna pôsobili, napríklad Cantus Cantilena, Mladosť – dnes v ich práci pokračujú Dievčenský spevácky zbor pri SOŠP a Komorný orchester.

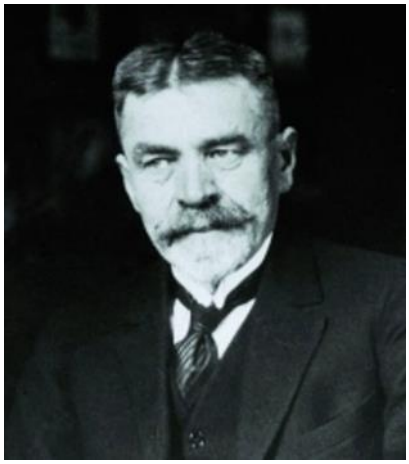

M. Kukučín

Život školy ide s dobou, modernizuje sa výučba všetkých predmetov, nielen tých odborných (aplikovaná informatika, psychológia, pedagogika, špeciálna pedagogika, tvorivá dramatika či metodiky všetkých výchov), ale aj všeobecnovzdelávacích (matematika, jazyky a i.) Tvorivá práca učiteľov a žiakov sa prejavuje na rôznych umeleckých i vedomostných súťažiach, v ktorých často dosahujú nemalé úspechy. Množstvo krúžkov dáva našim študentom priestor na realizáciu (krúžok scénických či orientálnych tancov, fotografický krúžok, herecký a mnoho športových či prírodovedných). Výsledkom ich talentu, energie a nadšenia sú skvelé kultúrne programy, s ktorými sa prezentujú nielen na regionálnej, ale aj na celoslovenskej úrovni.

Najväčšou pýchou sú však naši absolventi, ktorí nachádzajú uplatnenie nielen na vysokých školách doma i v zahraničí, ale hlavne v pracovnom a osobnom živote. Mnohí v našej práci pedagógov pokračujú ako učitelia, učiteľky, riaditelia a riaditeľky v materských, základných, stredných, vysokých školách, v CVČ, ZUŠ a v kultúrnych strediskách po celom Slovensku. Dokonca si zakladajú vlastné školy. Niektorí sa stali prekladateľmi, právnikmi, architektmi, lekármi, lekárničkami, herečkami a pod., iní sa zas nestratili v zahraničí. Ide o jednu z najlepších reklám, má nevyčísliteľnú cenu. A aj keď dnes slová alma mater metaforicky pomenúvajú vysokú školu alebo univerzitu, naša škola si toto označenie svojou históriou a kvalitou

pravom zaslúži. Kto by chcel byť súčasťou jej zaujímavého života, musí urobiť len tieto dve veci – vybrať si ju a chcieť!

Každý rok sa tešíme na nové tváre, ktoré do nej prinesú svoj talent, energiu a jedinečnosť, všetci tak vytvárame obrovskú rodinu a aj keď sa po štyroch rokoch každé z „našich detí" vyberie svojou cestou, sme hrdí na to, že sa s láskou a vďačnosťou k nám vracia. Za všetko hovorí vyznanie jednej z našich študentiek:

„Mokré gaštanové listy lemujú našu školu ako rám práve dokončeného obrázka. Lístočky tíško a ľahko dopadajú na chodník jemne pokropený slzami dažďa. Nemo šepkajú zemi svoje tajné priania a zaspávajú na pôde pod nohami náhliacich sa študentov. Všetci sa húfmi hrnú do dvoch sŕdc budovy - obrovského bludiska ako mravce a ich nohy sa už aj túžia zahriať v jej najteplejších útrobách.

Dlhé chvíle na vyučovaní zapísané na laviciach, opustená katedra a rokmi ošúchaná tanečná plocha tejto triedy pripomínajú dávne desaťročia pred nami. To je presne to, čo tu toto veľkolepé múzeum ukrýva za starými hradnými oknami. Na belasým svetlom ožiarenú parapetnú dosku zacengá drobným zobáčikom zvedavé vtáčatko, akoby mi chcelo povedať, že už je čas. Ale na čo? Možno si uvedomiť, že strieborné ručičky hrdzavých hodín na tejto škole tikajú teraz pre mňa.

Ktovie? Možno práve obraz mojej strednej školy bude to, čo sa navždy vryje do mojich najkrajších spomienok na život."

(Eva Triebelová)

PaedDr. Slávka Sudorová

TAK IŠIEL ČAS

RIADITELIA ŠKOLY

Groó Vilmos (1870 - 1876)

Lorencz Zsigmond (1876 - 1880)

Arányi Antal (1880 - 1888)

Somogyi Géza (1888 - 1907)

Párvy Endre (1907 - 1918)

Hanvay Gyula (10.1918 - 28.2.1919)

Polóni Ernest (28.2.1919 - 16.4.1919)

Bezloja Alojz (16.4.1919 - 1922)

Dr. Kašpar František (1922 - 1924)

Gardavský Ladislav (1924 - 1926)

Krofta Václav (1926 - 1929)

Hrubeš Vladimír (1929 - 1930)

Manda Václav (1930 - 18.10.1938)

Horňák Mikuláš (17.10.1938 - 3.12.1938)

Dr. Ferianc Oskár (4.12.1938 - 31.8.1940)

Dr. Šteller-Šteliar Ferdinand (1.9.1940 - 20.4.1945)

Žilka Július (20.4.1945 - 1.4.1947)

Čaplovič Vladimír (1947 - 1948)

Šmelík Ľudovít (1948 - 1951)

Valach Hugo (1951 - 1952)

Ďuris Jozef (1953 - 1956)

Čaplovič Vladimír (1956 - 1960)

Nižňanská Margita (1960 - 1980)

Lilgová Magda (1980 - 1990)

PhDr. Dvorský Ján, PhD. (1990 - 2017)

Mgr. Frívaldská Ivana (2017)

Ing. Hanková Katarína (2018 - ...)

Andrej Párvy

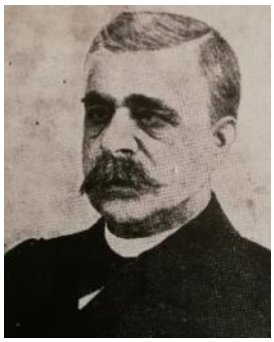

Ernest Polóni

Alois Bezloja

Dr. František Kašpar

Václav Manda

Václav Krofta

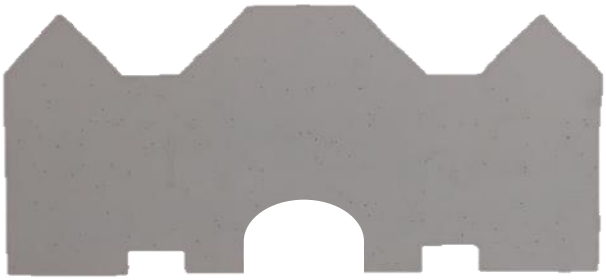

RNDr. Oskár Ferianc

PhDr. Ferdinand Šteliar

Július Žilka

Vladimír Čaplovič

Ľudovít Šmelík

Jozef Ďuris

Margita Nižňanská

Magda Lilgová

PhDr. Ján Dvorský, PhD.

Mgr. Ivana Frívaldská

Ing. Katarína Hanková

Na konci 19. storočia sa vzdelanostné pomery v Uhorsku nevyvíjali pre slovenskú pospolitosť priaznivo. Všetky uhorské vlády po roku 1867 uplatňovali v duchu „maďarskej štátnej idey" postupnú asimiláciu a likvidáciu nemaďarských národností. Zákonný článok č.38 z roku 1868 formálne ponechával možnosť vyučovať žiakov v ich materinskom jazyku, ale už o jedno desaťročie nový zákon definitívne nariadil povinné vyučovanie maďarského jazyka s jasnou maďarizačnou tendenciou. Vzdelanostné pomery v Uhorsku sa nevyvíjali priaznivo, a to aj napriek tomu, že o užitočnosti šírenia obecnej vzdelanosti prestávali pochybovať i najkonzervatívnejší predstavitelia uhorskej vlády. Uhorské ministerstvo školstva a osvety si zároveň uvedomovalo veľký nedostatok kvalifikovaných učiteľov, ktorí mali zabezpečiť rozšírenie základného vzdelania na celú pospolitosť, a preto začalo zakladať učiteľské ústavy. Na území Slovenska boli založené nové učiteľské ústavy predovšetkým v tých oblastiach, kde boli slovenské vplyvy veľmi silné - v Modre, Leviciach, Kláštore pod Znievom, Spišskej Novej Vsi a v Bratislave.

Maďarský kráľovský učiteľský ústav
Kláštor pod Znievom

Stredná odborná škola pedagogická
Turčianske Teplice

Maďarský kráľovský učiteľský ústav v Kláštore pod Znievom bol umiestnený v budove bývalého jezuitského kláštora a svoju činnosť začal **1. novembra 1870,** ktorého dedičstvo prevzala od roku 1911 dnešná **Stredná odborná škola pedagogická v Turčianskych Tepliciach.**

Naša škola vystriedala mnoho názvov v závislosti od historických udalostí, ktoré sa v jednotlivých obdobiach odohrávali.

Organizačné zmeny učiteľského štúdia v rokoch 1870 - 2020
Maďarský kráľovský štátny učiteľský ústav v Znievskom Podhradí (1.11.1870 – 1911)
Maďarský kráľovský štátny učiteľský ústav v Štubnianskych Tepliciach (1.9.1911 – 2.1919)
Československý štátny učiteľský ústav v Štubnianskych Tepliciach (2.1919 – 8.1919)
Československý štátny koedukačný učiteľský ústav v Štubnianskych Tepliciach (9.1919 – 11.1919)
Československý štátny koedukačný učiteľský ústav Jána Kollára v Štubnianskych Tepliciach (11.1919 – 1938)
Štátny slovenský koedukačný ústav v Štubnianskych Tepliciach (1938 – 1939)
Štátny slovenský ženský učiteľský ústav v Štubnianskych Tepliciach (1939 – 1940)
Štátna dievčenská učiteľská akadémia v Štubnianskych Tepliciach (1940 – 1945)
Štátna učiteľská akadémia v Turčianskych Tepliciach (1945 – 1948)
Gymnázium v Turčianskych Tepliciach (1948 – 1949)
Pedagogické gymnázium v Turčianskych Tepliciach (1950 – 1951)
Štátny kurz pre prípravu pracujúcich na vysoké školy (1951 – 1953)
Pedagogická škola pre vzdelávanie učiteľov národných škôl aj v Turčianskych Tepliciach (1953 – 1961)
Pedagogická škola pre vzdelávanie učiteliek materských škôl v Turčianskych Tepliciach (1959 – 1974)
Pedagogická škola pre prípravu vychovávateľov do mimoškol. výchov. zariadení v Turč.Tepliciach (1959 – 1974)
Stredná pedagogická škola v Turčianskych Tepliciach (1974 – 1991)
Stredná pedagogická škola Jána Kollára v Turčianskych Tepliciach (1991 - 1996)
Pedagogická a sociálna akadémia v Turčianskych Tepliciach (1996 – 2018)
Stredná odborná škola pedagogická v Turčianskych Tepliciach (2018 - ...)

PEDAGOGICKÉ ZBORY VČERA ... A DNES

Učiteľský zbor – rok 1930 – 1938

Učiteľský zbor – rok 1970

Učiteľský zbor - rok 1981

Učiteľský zbor - rok 1982

Učiteľský zbor – rok 1992

Učiteľský zbor - rok 1998

Učiteľský zbor – rok 2000

Učiteľský zbor - rok 2007

Učiteľský zbor - rok 2012

Učiteľský zbor - rok 2021

VZÁCNE NÁVŠTEVY ŠKOLY

Návšteva hudobného skladateľa Eugena Suchoňa v r. 1960

Návšteva hudobného skladateľa Jána Cikkera v r. 1972

SPOMIENKY BÝVALÝCH a SÚČASNÝCH PEDAGÓGOV

Mgr. Miroslav Bartoš - dlhoročný pedagóg výtvarnej výchovy (1982 – 2011), spisovateľ, výtvarník, kurátor Galérie M. Galandu

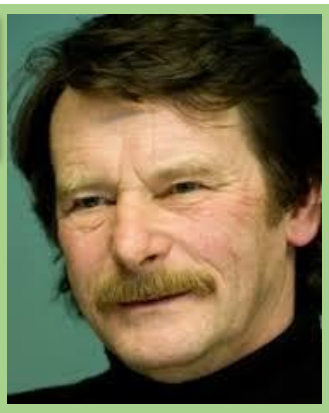

Mgr. Anna Bartošová

Zážitkom pre mňa i žiačky vždy bola výstava vydarených prác v škole, v GMG v Turč. Tepliciach, tiež praktická maturitná skúška z VVM, na ktorú naše študentky pripravovala aj moja manželka **Mgr. Anna Bartošová.** Tá nastúpila na našu školu ešte predo mnou a pôsobila v nej až do svojho odchodu do dôchodku. Dievčatá sa od nej mohli naučiť náročné ručné práce, medzi ktoré určite patrí aj paličkovanie. Pri rôznych sviatkoch sa škola zaplnila jej ručne vyrobenými ozdobami, ktoré atmosféru školy ešte viac zútulnili.

Radosť a hrdosť vo mne tiež vyvolávali ocenenia našich výtvarných diel v celoštátnej súťaži na počesť J. A. Komenského na PF v Nitre (UKF Nitra). Podarilo sa nám s výtvarnými prácami získať naraz prvé tri miesta v kategórii stredných škôl.

Škole prajem, aby sa jej postavenie v systéme stredných škôl považovalo za dôležité a perspektívne vzhľadom na potreby výchovy a vzdelávania nových generácií detí. História našej školy, pôsobenie v širšom regióne si spoločenskú i odbornú pozornosť a podporu zaslúži.

Ondrej Nagaj - autor literatúry pre deti, mládež a dospelých, dlhoročný učiteľ slovenského jazyka a literatúry

V pedagogickej škole som pôsobil od roku 1969 do r. 2001 (s krátkou prestávkou štyroch rokov). Medzi najkrajšie zážitky učiteľov i žiakov patrili kurzy: lyžiarsky, plavecký a turistický. Do pamäti sa mi navždy zapísal stanový turistický kurz v Blatnickej doline.

Na začiatku Gaderskej doliny bol (a dodnes je) motorest. V tom čase, keď sme so žiačkami stanovali v susednej doline, naučil sa do motorestu chodiť mladý medveď vyjedať kontajnery. Prichádzal skoro presne o desiatej večer. Nikoho si nevšímal, a tak si ho chodili fotografovať zvedavci zo širokého okolia. Dievčatá nás nahovorili, aby sme sa išli na medveďa pozrieť. Zástupy ľudí sa s fotoaparátmi hrčili pri kontajneroch, ale medveď neprišiel. Sklamaní sme sa vracali do nášho stanového tábora. Dievčatá, ktoré sme nechali náš tábor strážiť, hlásili, že je všetko v poriadku. Aké bolo však naše prekvapenie, keď náš telocvikár **Paľko Bílik** zistil, že kým sme my čakali na medveďa v susednej doline, ten navštívil náš tábor. V jednom stane si pochutnal na „sáčkovom“ mlieku, pred ďalším stanom nechal odtlačok svojej laby na volejbalovej lopte. Tá bola potom ešte dlho vystavená ako corpus delikti v kabinete telesnej výchovy.

Škole prajem veľa uchádzačiek o štúdium, výborných učiteľov, priazeň a podporu zo strany zriaďovateľa. Absolventkám za ich prácu zodpovedajúce finančné ohodnotenie, aby ostali pracovať na Slovensku a neutekali kvôli eurám do cudziny. Nech tie vedomosti a praktické návyky vedia zúročiť vo svojej praxi tak, aby meno svojej školy roznášali po Slovensku ako krásne posolstvo.

Školský internát pri Strednej odbornej škole pedagogickej v Turčianskych Tepliciach - jeho počiatky siahajú do roku 1871, kedy boli pre študentov vtedajšieho Maďarského kráľovského učiteľského ústavu v Kláštore pod Znievom zriadené prvé ubytovacie priestory. Po požiari, ktorý zničil časť učiteľského ústavu, rozhodli vtedajšie štátne školské úrady premiestniť jeho sídlo do Štubnianskych (dnes Turčianskych) Teplíc. Spolu so školou bol premiestnený aj internát. Mal vyčlenené priestory na druhom poschodí budovy školy, ktoré však boli kapacitne obmedzené, a tak sa časť študentov musela ubytovávať aj v súkromí. Nedostatok ubytovacej kapacity internátu (domova mládeže) sa podarilo vyriešiť na začiatku 70-tych rokov, kedy bol vybudovaný nový internátny komplex v severozápadnej časti mesta. Výstavba prebiehala v dvoch etapách. Terajší B blok bol vybudovaný v sedemdesiatych rokoch a H blok v rvej polovici osemdesiatych rokov. Celý projekt bol ukončený v roku 1985.

V školskom roku 1990/91 bol Domov mládeže odčlenený od školy a stal sa samostatným právnym subjektom s vlastným riaditeľstvom a hospodárením. Riaditeľkou internátu bola **PhDr. Viera Brhelová.** V roku 2006 bol na základe rozhodnutia MŠ SR domov mládeže opäť pričlenený ku škole ako jej organizačná jednotka.

PhDr. Viera Brhelová – dlhoročná riaditeľka Domova mládeže (ŠI), autorka mnohých metodických príručiek pre vychovávateľov v ŠI, CVČ a v ŠKD

Jeden z najkrajších zážitkov sa udial v septembri 1987, keď bol do užívania odovzdaný posledný blok domova mládeže. Žiaci získali vynikajúce podmienky pre bývanie, vzdelávanie a zaujímavé voľnočasové zážitky. V domove sa postupne vytvoril fantastický pracovný kolektív, pre ktorý mnohokrát platilo, že nič nie je nemožné. Na toto obdobie spomínam veľmi často a s láskou.

Najväčším zážitkom pre mňa však bolo ocenenie práce vychovávateliek nášho domova mládeže ministerstvom školstva (v r. 1996), ktoré odporučilo realizovať model tvorivo-humanistickej výchovy vytvorený v našom domove mládeže ako celoslovenský model výchovy vo všetkých domovoch mládeže v Slovenskej republike.

Škole želám predovšetkým žiakov, ktorí majú potrebné schopnosti a záujem o štúdium, žiakov, ktorí aj reálne nastúpia pracovať do materských škôl a školských zariadení, zanietených učiteľov a vychovávateľov obojstranne kvalitne spolupracujúcich a účinnú podporu od zriaďovateľa školy.

RNDr. Gabriela Mažáriová - zástupkyňa školy (1971-1987), dlhoročná vyučujúca biológie, chémie...

Na škole som učila od r. 1963. Moja oficiálna rozlúčka so školou bola v roku 2000. Dovolím si z nej citovať: „Oddávna, včera i dnes ma učenie bavilo. Učenie ma prenášalo cez problémy denného života a pomáhalo mi nachádzať krásu a pravdu. Chcem poďakovať všetkým, s ktorými som sa tu stretla, lebo všetci ste ma o niečo obohatili, od každého som sa niečo naučila a som rada, že umiestenka, ktorú mi prisúdil osud, padla práve na túto „umeleckú“ školu a pomohla mi obohatiť sa o krásu turčianskej prírody a o krásu umenia.“

Potom som už učila len asi 10 hodín až do roku 2008-2009. Môj najkrajší zážitok: Rozhodne to boli excelentné vystúpenia našich žiačok v Turčianskych Tepliciach pri rôznych príležitostiach. Bolo nádherné počúvať ich recitácie, spev, vidieť ich tvorivosť, pohybové prejavy. Vždy na vysokej umeleckej úrovni. A určite najviac som milovala ich hru na husliach, pri ktorej sa mi vždy tlačili slzy do očí. Naše žiačky ma naučili vnímať umenie ako nikto iný.

A prianie do ďalších rokov: Naša škola bola medzi pedagogickými školami na Slovensku s najvyššou úrovňou, a preto i najžiadanejšou. Priala by som si, aby sa navrátilo pôvodné zloženie predmetov v škole – všetkých výchov v plnom rozsahu. Nemôže byť predsa pre učiteľky a vychovávateľky dôležitejšia znalosť cudzích jazykov a počítačových zručností pred všestrannými umeleckými schopnosťami !!!

Prajem Vám veľa trpezlivosti pri zostavovaní ročenky, na ktorú sa určite všetci tešíme.

PaedDr. Ľubica Kučerová – dlhoročná vyučujúca pedagogiky, odbornej praxe

V živote človeka sa vyskytnú rôzne udalosti – smutné, veselé, krásne, ale aj tie, na ktoré by chcel čo najskôr zabudnúť. Sú však i také, na ktoré si spomína po celý život. Počas 26-ročného pôsobenia na našej škole som zažila množstvo krásnych situácií. Bolo ich skutočne veľa, a preto sa nedajú spomenúť všetky. Tu sú aspoň niektoré z nich: poďakovanie žiačok na konci vyučovacej hodiny po zazvonení za krásnu hodinu, 29 nádherných velikánskych ruží na konci školského roka od každej žiačky, výlety v Bojniciach, opekanie v parku, návšteva absolventiek po rokoch nielen v škole, ale i doma, telefonáty z pôrodnice o narodení dieťaťa, zasielanie svadobných oznámení, rodinných fotografií, kontaktovanie cez sociálne siete...

Ale medzi také naozaj nezabudnuteľné a, myslím, i najkrajšie zážitky patria tieto: Moja trieda zmaturovala v júni a rozletela sa do sveta. Ťažko sa opisuje, aké obrovské bolo moje prekvapenie, keď ma na začiatku septembra na slávnostné otvorenie nového školského roku prišla pozdraviť takmer celá bývalá trieda. Chýbalo len pár dievčat, ktoré už pracovali alebo boli na zápise na vysokú školu.

Ďalšie dojímavé prekvapenie ma čakalo počas jedného Valentína. Keď som vošla do triedy, bolo zatiahnuté žalúzie a na katedre horeli čajové sviečky, naaranžované v tvare veľkého srdca. Okolo nich boli poukladané mafiny, ktoré dievčatá deň predtým piekli na internáte. Spustili powerpointovú prezentáciu, zostavenú z našich spoločných fotografií počas ich štúdia na škole. Bolo to nádherné! Trieda vtedy aj vyhrala 1. miesto v súťaži „O najväčšie prekvapenie pre triedneho učiteľa“, ktorú vyhlásila žiacka školská rada.

Čo želám škole do ďalších rokov? Škola by nikdy nebola školou, keby nemala učiteľov a žiakov. Preto mojej škole želám: dobré vedenie, výborných pedagógov, a v neposlednom rade, skvelých študentov so skutočným záujmom o krásne, no náročné učiteľské povolanie.

Vierka Nagajová - dlhoročná pani vychovávateľka v Domove mládeže

V službách pedagogickej školy a Domova mládeže (ŠI) som prežila 37 rokov (1969 – 2006). S mnohými mojimi žiačkami mám zážitkov neúrekom. Zostali v našich spomienkach, ktoré si oživujeme pri príležitosti výročí maturít po viacerých rokoch. Naposledy sme sa stretli po 45 rokoch. Nezabudnuteľné boli turistické, lyžiarske i plavecké kurzy, súťaže a mnohé iné aktivity v rámci školy i internátu. V pamäti mi zostali kultúrne vystúpenia, vianočné, koncoročné posedenia, rozlúčky po ukončení štúdia, sťahovanie sa do nového internátu, výbuch kotolne, ktorá čiastočne vykurovala A a B blok.

Rada si spomínam na prácu redakčnej rady, keď sme vydávali časopis Kláštorníček. Názov mu vymysleli žiačky, pretože v internáte boli samé dievčatá a museli dodržiavať prísny „Vnútorný poriadok“. Časopis sme vydávali v rokoch 1994 – 2002. Zaznamenával život školy a internátu, bol vkusne ilustrovaný a žiačky si ho vydávali samy. Aktívnou prispievateľkou bola aj **Zuzka Smatanová**. Časopis sa zúčastňoval úspešne aj celoslovenskej súťaže stredoškolských časopisov Štúrovo pero vo Zvolene. Získal napríklad Cenu mesta Zvolen a Cenu Matice slovenskej. Hlavný porotca Patrik Herman nám veľmi fandil.

Škole prajem, aby nestratila svoj kredit a vysokú úroveň, ktorú vo všetkých oblastiach vzdelávania a výchovy mala. Aby učila a vychovávala budúce učiteľky a učiteľov múdro a dala im dobré poznatky a predpoklady pri zvládaní náročného povolania, ktoré budú robiť s radosťou, láskou a kreatívne v materských školách, školských internátoch i v centrách voľného času.

Mgr. Mária Kozová – dlhoročná vyučujúca hudobnej výchovy

Do prvého a jediného zamestnania v Turčianskych Tepliciach som nastúpila 1. septembra 1974, do starobného dôchodku som odchádzala 1. septembra 2009. Za 35 rokov na jednom pracovisku som zažila veľa pekných chvíľ, na ktoré si rada spomínam.

V minulosti to boli úžasné viacdenné školské výlety s triedou, s ktorou sme si naplánovali, že žiačky každý rok zorganizujú výlet do svojho regiónu, spojený s turistikou. Tak sme objavovali krásy Liptova, Oravy i Turca a popritom sme sa aj vzájomne lepšie spoznávali. Vyvrcholením bola štrnásťdenná letná aktivita v čokoládovni Orion v Prahe. To boli zážitky, ktoré si v týchto časoch vieme len ťažko predstaviť.

Najradšej a najčastejšie si spomínam na aktivity, v ktorých študenti ukázali svoje umelecké schopnosti, samostatnosť, zodpovednosť, kreativitu, schopnosť spolupracovať a nadšenie z toho, čo vytvorili. Za tie roky toho nebola málo.

Pekné chvíle pripravili študenti tried vybraného ročníka počas Dňa študentstva. Mali zinscenovať jednotlivé vývinové obdobia hudby v súčinnosti s vývinom v iných oblastiach daného obdobia. Scénky s rekvizitami a kostýmami boli príjemným zážitkom aj pre ostatných študentov, ktorí boli divákmi. Skĺbili sa tu zručnosti aj z výtvarnej, dramatickej či literárnej výchovy.

S tým súvisí aj moje prianie škole do ďalších rokov.

Priala by som jej, aby sa do tried s pedagogickým zameraním dostávali študenti, ktorí výborne zvládnu talentové prijímacie skúšky a mali by tak možnosť svoj talent počas štúdia ďalej rozvíjať. Absolventi budú potom s ľahkosťou pracovať s deťmi v školských zariadeniach. To ale predpokladá, aby sa do osnov takto zameraných škôl opäť dostali výchovy s väčšou dotáciou vyučovacích hodín. Maturita z nich by mala byť samozrejmosťou.

Mgr. Miroslav Lettrich - dlhoročný pedagóg telesnej výchovy a športu, organizátor mnohých športových, spoločenských podujatí nielen v škole, ale i v regióne Turiec

Veľmi príjemné je ponoriť sa do spomienok a nie je pre mňa ľahké vybrať jeden zážitok z mnohých, ktoré som zažil v našej škole od r. 1980 – 2016. Do pedagogickej školy som nastúpil po odchode zo ZŠ v Turč. Tepliciach. Stal som sa stredoškolským profesorom – taká bola tradícia v oslovovaní vyučujúcich na stredných školách (pozn. redakcie: z obdobia 1. ČSR). Vystriedal som zanieteného p. profesora Jožka Petroviča, ktorý bol, okrem iného, veľmi spoločenský a zábavný človek. S jeho menom je spojený rozmach hádzanej v Turčianskych Tepliciach – veď na ihrisku pred ZŠ sa hrávala I. liga dorasteniek. **Jožko Petrovič** patril tiež medzi zakladateľov Stredoškolských hier pedagogických škôl, ktoré sa rozdeľovali na letné a zimné. Účasť na týchto hrách bola pre všetkých nepredstaviteľný zážitok. Pre mňa to bola veľká výzva a pocta pracovať v škole, ktorá mala a má významné postavenie v pedagogickom vzdelávaní na Slovensku. Vážil som si, že sedím v zborovni, v historickej budove spoločne s uznávanými odborníkmi z jednotlivých predmetových komisií.

Spomienky za tie roky boli z rôznych oblastí krásne i tie menej príjemné, ale pri výročí školy len niečo pekné. Pre mňa boli zážitkami školské oslavy, súťaže pri rôznych výročiach, jubileách, sviatkoch, ktoré mali vysokú kultúrnu a spolo-

čenskú úroveň. V nich odprezentovaná práca kolegov jednotlivých predmetových komisií a žiaci na nich zažiarili svojimi výkonmi – tie boli oceňované nielen v škole, ale aj v meste, kraji i za jeho hranicami. Vo mne to vždy vyvolávalo pocit hrdosti, že aj ja patrím k tomuto kolektívu a ku škole. Niekedy sme z takýchto predstavení odchádzali s úsmevom, inokedy aj so stiahnutým hrdlom a so slzou na krajíčku. Vždy to boli krásne chvíle. Využívam túto príležitosť poďakovať sa všetkým žijúcim, ale aj tým, ktorí už nie sú medzi nami, lebo to boli nezabudnuteľné osobnosti.

Škole želám do ďalších rokov, aby zborovňa bola plná pedagógov, ktorí majú radi svoju prácu, vážia si jeden druhého a vytvárajú tak príjemnú atmosféru. Mladšia generácia pedagógov aby bola ochotná počúvať rady starších kolegov, ich vedomosti i životné skúsenosti a niečo z toho preniesť aj na žiakov dnešnej doby. Osobnosť učiteľa a jeho pôsobenie na žiaka zohrávala a stále bude zohrávať nezastupiteľnú rolu pri výchove a vzdelávaní mladej generácie.

PhDr. Marcela Machilová - bývalá žiačka a neskôr vyučujúca slovenského jazyka

Učiť budúcich učiteľov je veľká zodpovednosť. A učiť slovenský jazyk, maturitný predmet, ešte väčšia náročnosť aj zodpovednosť. Uvedomila som si to hneď pri vstupe na pôdu mojej alma mater, do ktorej som sa vrátila po skončení FF v Bratislave. Učiteľstvo som dostala do vienka. Medzi žiakmi som sa cítila ako ryba vo vode. Komenského výrok: „Učiteľ je tvorca dobra, pravdy a krásy," som brala doslovne. Veď sme žili v období normalizácie a mala som dojem, že každé moje slovo môže byť zneužité proti mne. Slobodu som si užívala pri exkurziách a turistických výletoch, ktoré sme v škole organizovali.

Spomienky žiačky

S mojou triednou profesorkou **PhDr. Boženou Krížovou** som v 60.rokoch zažila úžasný výlet na Bradlo, kde odpočíva Milan Rastislav Štefánik, potom lyžiarsky kurz v Gelnici a pamätám si, že v tom roku nebolo nikde snehu, tak sme hľadali fliačiky, kde by sme sa mohli polyžovať. Turistický kurz sme absolvovali na východnom Slovensku. Navštívili sme napríklad Gombaseckú jaskyňu, ktorá slúžila ako sanatórium na liečenie chorôb dýchacích ciest, Betliar a Krásnu Hôrku.

Triedna profesorka nás viedla k láske k histórii, k štúdiu nielen kníh, ale aj časopisov v slovenčine a ruštine. Povinne sme odoberali Doškoľnoe vospitanie, kde sa nachádzali zaujímavé odborné články z predškolskej pedagogiky. Pripravovali sme si z nich referáty, ktoré sme pred triedou prezentovali. V jednom čísle som našla článok o nespevákoch. Autor tvrdil, že ani jeden intaktný jedinec, zdravé dieťa, ktorý má sluch, nie je nespevákom. Má len nižšie položený hlas, preto sa treba snažiť rozširovať hlasový rozsah u detí a každú pieseň začínať udaním tónu. Hudobné schopnosti sa nededia, ale sa praxou nadobúdajú. Naučila som sa, že spev pomáha aj pri odstraňovaní porúch výslovnosti, preto je dôležitou súčasťou prípravy budúcich učiteliek a vychovávateľov. Počas môjho štúdia na PŠ bol v každej triede klavír a v škole to bzučalo ako v úli. Študenti si mohli vybrať hru na husle alebo klavír. Neskôr pribudli aj gitara.

Spomienky učiteľky

Pantha rhei..., to je nielen motto na niektorých stužkových „oznamkách", ale aj realita, ktorú žijeme. Pedagogická škola pripravovala študentov do života komplexne vybavených nielen vedomosťami, ale aj zručnosťami. Tomu slúžili metodiky jednotlivých výchov a pedagogická prax, ktorú som s radosťou viedla. Pripravovala som hudobno-recitačné pásma, napr. aj k 150. výročiu narodenia Izidora Žiaka Somolického, ktorého autorom bol profesor (kolega) **Jozef Moravec**, hudobné predely nacvičila kolegyňa **Soňa Burčová**. Aj Černovskú tragédiu sme si pripomenuli recitačno-hudobným pásmom. Preštudovaním dostupných historických materiálov sme sa zoznámili s ťažkou dobou našich predkov v Uhorsku, ktorí položením životov bránili svoju reč aj česť svojho duchovného pastiera Andreja Hlinku. Dramatický záver,

počas ktorého postupne padalo 15 obetí, určite nenechal chladným ani jedného diváka. Obraz, hudba a slovo dotvorili dramatickú atmosféru Černovskej tragédie.

Silnou spomienkou na všestrannosť študentiek bola pre mňa Cesta rozprávkovým lesom v roku 1982, ktorú sme v spolupráci s OV ČSTV v Martine pripravili pre deti z Teplíc. Pohotovo vytýčili zážitkový chodník so stanovišťami, kde škôlkari plnili rôzne úlohy a dostávali za to sladkú odmenu. Žiačky s výtvarníčkou **Evou Bebčákovou** pripravili kulisy a kostýmy. Texty rozprávok dievčatá reprodukovali doslovne alebo improvizovali. Cesta viedla od pomníka padlých pod Bôrom ponad jazero a putovanie sme skončili na lúke, kde bol pripravený chutný guľáš.

Založila som aj Turistický oddiel mládeže (TOM). Dievčatá sa do turistického krúžku nehrnuli, pretože išlo o víkendové akcie, ale s tými najaktívnejšími žiačkami sme zažili krásne chvíle. Poznávali sme najbližšie okolie, zúčastňovali sme sa letných a zimných turistických zrazov. Zúčastňovali sme sa turisticko-branných pretekov na rôznych úrovniach a v 80. rokoch sme bodovali v celoslovenskom kole.

Zúčastnili sme sa aj Celoštátneho spartakiádneho zrazu Praha 1985. Mali sme voľný vstup do všetkých kultúrnych ustanovizní, bezplatnú dopravu, a tak sme poznávali Prahu a okolie. Turistický krúžok zanikol maturitou najaktívnejších žiačok. Verím však, že láska k horám, turistike a lyžovaniu mojim žiačkam ostala.

Výchova a vzdelávanie išli ruka v ruke. Podporovala som každú školskú i mimoškolskú aktivitu žiakov. Moje študentky svoje nadanie a talent, ktorý prezentovali pri talentových skúškach, uplatňovali v aktivitách, ktoré sme spolu organizovali aj vo voľnom čase. Celoštátny charakter mali súťaže v prednese poézie a prózy pre deti a mládež Štúrov pamätník a trvali tri-štyri dni. Okrem pripravených textov sa súťažilo v umeleckom čítaní a v improvizácii pred deťmi v našich cvičných materských školách. V porote boli mnohé renomované osobnosti, napr. aj prof. Ján Findra, jazykovedec a vysokoškolský pedagóg, Elena Zigová, stredoškolská profesorka a spoluautorka učebnice Literatúra pre deti a mládež. Učitelia nadväzovali kontakty s ostatnými pedagogickými školami, vymieňali si skúsenosti, nadväzovali priateľské kontakty. Po Nežnej revolúcii si škola zachovala aspoň školské kolo ŠP. Je to súčasť profesionálnej formácie. Tiež sme chodili do Trstenej na súťaž Dilongova Trstená a na okresné a krajské kolá HK, Vansovej Lomničky a Vajanského Turiec. Tieto súťaže prispievali a prispievajú k rozvoju jazykovej kultúry, ku ktorej patrí v prvom rade spisovná výslovnosť s využitím všetkých jazykových prostriedkov. Krásna, čistá, mäkká kultivovaná spisovná výslovnosť sa dnes už málokde počuje.

Mnohé naše úspešné recitátorky vyštudovali slovenský jazyk, žurnalistiku, špeciálnu pedagogiku, elementárnu pedagogiku, ale aj herectvo. Mnohé pôsobia ako vysokoškolskí pedagógovia. Pri takomto bilancovaní si spomínam na jednu moju spevácku triedu, v ktorej z 32 dievčat 24 skončilo maturitnú skúšku s vyznamenaním. Skoro všetky ukončili vysokoškolské štúdium s pedagogickým zameraním. Som veľmi šťastná, že sa im darí nielen v pracovnom, ale aj v osobnom živote.

Učiť slovenčinu bez poznania literatúry nie je možné. Keď ochaboval záujem študentov o čítanie umeleckej literatúry, vymyslela som Súťaž o najlepšieho čitateľa školy. Konala sa v žiackej knižnici a mala tri časti. Najprv súťažiaci interpretovali ľubovoľné dielo, ktoré ich zaujalo, potom nasledovala odpoveď na jednu vylosovanú literárnu otázku a v tretej časti pod názvom literárne pexeso mali podľa fotografie uhádnuť meno spisovateľa. Porota každú odpoveď ohodnotila a traja víťazi boli ocenení knihou. Malú sošku Knihomoľčeka pre súťaž vytvoril kolega profesor **Mirko Bartoš.**

Pravopis je neustále problém u niektorých žiakov. Ako členka Spoločnosti pre špeciálnu a liečebnú výchovu v SR som absolvovala niektoré prednášky semináre a cvičenia s problematikou porúch učenia. Vedomosti tu získané som prenášala do svojej praxe na hodinách MLJV. Dysgrafia, dislexia i logopedické poruchy bolo treba vedieť odstrániť. Žiačky, ktoré sa chceli lepšie pripraviť na písomnú časť maturity, navštevovali krúžok Gramatika v kocke.

Keď sa niečo nášho srdca dotkne, vznikajú krásne spomienky. Zaujímavá bola hodina slovenčiny v Galérii Mikuláša Galandu, kde práve vystavoval obrazy s biblickou tematikou Ladislav Zábel. Výborne sa tu dala prepojiť literatúra so štylistikou. Opis umeleckého diela zvládla každá študentka.

Silné zážitky zanechala vo mne a v mojich študentoch návšteva ateliéru akademického maliara Ladislava Záborského v Martine. Jeho rozprávanie o životných peripetiách, ako aj silná viera, ktorú nestratil ani počas komunistického žalárovania, oslovila žiačky, ktoré v anonymnej ankete obdivovali silu tohto umelca.

Stretnutie s umelcami malo v našej škole trvalú tradíciu. Počas exkurzie na Oravu sme raz zavítali aj do ateliéru Márie Medveckej, predstaviteľky slovenského realistického impresionizmu. Je autorkou bankovky v hodnote 10 Kčs, ktorá platila v Česko-Slovensku v rokoch 1961 – 1988. Aj toto bolo nezabudnuteľné stretnutie a starú desaťkorunáčku dodnes opatrujem, lebo 400.- Kčs za malý obraz oravskej krajinky, ktorý sa mi páčil, som vtedy nemala.

Školu navštívili aj mnohí známi umelci, napríklad Jela Špitková – husľová virtuózka, Tibor Andrašovan – hudobný skladateľ. Klavírna virtuózka Klára Havlíková s herečkou Evou Kristínovou predviedli slovenské ľudové balady a pripravili pre nás nezabudnuteľný zážitok.

Pozýval ich profesor **Eduard Štolc**, s ktorým sme, ešte za mojich študentských čias, nacvičili operetu Na letnom byte. Nezabudnuteľné zážitky sme mali aj zo stretnutí so spisovateľmi. Na besedu so žiakmi prišiel Svetloslav Veigl (významný predstaviteľ katolíckej moderny). Práve vtedy mu vyšla kniha Jemu jedinému a Hľadanie svetla. Žiaci mali na besedách pripravené úryvky z ich diela. Viackrát sa stalo, že autor bol prekvapený, ako dobre vyznel text z úst recitátora. Ladislav Ťažký pútavo rozprával o svojich vojenských zážitkoch, ktoré potom vložil do knihy Evanjelium čatára Matúša. Anton Hykisch, Pavol Stanislav Pius a mnohí ďalší svojím rozprávaním rozširovali obzory našim študentom. Ešte som mala pripravenú a prisľúbenú besedu so spisovateľom Antonom Habovštiakom, ktorý zozbieral Oravské povesti. Žiaľ, nečakaná smrť ukončila našu korešpondenciu.

Kritiku som prijímala s pokorou. Keď prichádzali radikálne zmeny týkajúce sa obsahu vyučovacej látky, hľadala som nové formy a metódy, ktorými učivo žiakom priblížiť a zatraktívniť. Na otázku žiačky, či ma baví učiť toľko rokov to isté, s úsmevom som odpovedala, že žiadna hodina nie je taká, ako si ju pripravím. Aj žiaci sú v každej triede iní. Po otvorení literárnych trezorov a vydávaní exilovej literatúry bolo treba ešte viac študovať a hľadať pravdu, ktorá bola pred nami zastretá závojom nedostupnosti. A bolo čo čítať. Žiacka a učiteľská knižnica sa zapĺňala novými knihami. Hneď, ako sa otvorili hranice, zorganizovala som exkurziu do školského zariadenia lasaliánskeho Inštitútu vo Viedni. Žiaci a profesori si mali možnosť prezrieť celý areál, ktorý spravujú školskí bratia Jána De La Sale. Majú všetky stupne vzdelávania (od materských škôl až po univerzity). Túto výchovnú činnosť vykonávajú pre všetky sociálne vrstvy so zvláštnou pozornosťou pre tých najchudobnejších a najbiednejších. V materskej škole po maturite ostala tam pôsobiť jedna naša žiačka. Cieľom lasaliánskej výchovy je formovanie celej osobnosti, v oblasti náboženskej, intelektuálnej, morálnej, občianskej, profesionálnej i fyzickej z hľadiska zásady tolerancie, ekumenizmu a správne chápanej slobody.

A čo zaželať našej jubilantke? *Stopäťdesiat búrlivých rokov si prežila v zdraví. Stále si neprehliadnuteľná. Krásna si ostala, majestátna, len staré múry vedia rozprávať o radostiach a bôľoch, ktoré skrývaš. O prvých nesmelých láskach, prehrách i výhrach. Tak teda naša milovaná pedagogická škola, buď naďalej liahňou dobrých, usilovných, kreatívnych a láskavých učiteľov a udrž si svoj vzácny piedestál slávy. Nech každý, kto prejde tvojimi bránami, pocíti, že tu pulzuje radosť, odvaha, múdrosť a krása a čistota tela i ducha. Nech plody tvojej práce prinesú ovocie celému nášmu národu a ľudskému pokoleniu. Nech učiteľ je tvorcom dobra, pravdy a krásy.*

RNDr. Zdenka Novotná a Mgr. Eva Siváková

Pochádzame z rodiny, ktorá bola po dlhé roky spätá so Strednou odbornou školou pedagogickou v Turčianskych Tepliciach. Už v roku 1919 bola babkina sestra jednou z prvých maturantiek Československého štátneho učiteľského ústavu v Štubnianskych Tepliciach.

Naši rodičia tiež pôsobili v tejto škole. Otec v 50. rokoch ako učiteľ matematiky a výtvarnej výchovy, mama v rokoch 1938 až 1942 ako študentka na Štátnej slovenskej dievčenskej učiteľskej akadémii, aký bol jej vtedajší názov. V 50. rokoch určitú dobu bola na tejto škole administratívnou pracovníčkou.

A nám, obidvom sestrám, táto škola bola, je a vždy bude srdcu blízka. Niekoľko rokov sme odovzdávali svoje vedomosti študentom školy.

RNDr. Zdenka Novotná – zástupkyňa školy (1987-2009), dlhoročná vyučujúca matematiky

Do školy som nastúpila vo februári 1981 ako učiteľka matematiky, od r. 1987 do r. 2009 som zastávala funkciu zástupkyne riaditeľa. Od r. 2013 som na dôchodku.

Všetko, čo som počas svojej 32 ročnej pedagogickej práce na tejto škole zažila, bolo krásne, k čomu sa človek vo svojich spomienkach rád vracia. Inak to ani nemôže byť, keď svoje povolanie vykonáva s radosťou a láskou.

Mgr. Eva Siváková – bývalá vyučujúca matematiky, fyziky

Moje prvé stretnutie s budovou tejto školy bolo už v septembri 1957, keď som ako 6-ročná nastúpila do 1. roč. ZŠ. Prvý až štvrtý ročník ZŠ ako cvičné triedy Učiteľského ústavu boli umiestnené v jej budove. Dva roky som bola súčasťou diania „veľkej" školy.

Po absolvovaní vysokej školy som v septembri 1974 nastúpila ako učiteľka matematiky. Zotrvala som do februára 1981 a v septembri 1996 som sa znovu vrátila a pôsobila som až do odchodu na dôchodok v r. 2007.

Čo by sme zaželali škole do ďalších rokov?

Predovšetkým, aby si udržiavala miesto, ktoré zastávala celé desaťročia a úroveň, ktorou sa dostala do povedomia širokej verejnosti.

K tomu je potrebné žiakov, ktorí si uvedomujú, aké náročné, ale krásne povolanie ich čaká a svedomitým plnením svojich povinností to dosiahli.

Ich učiteľom a všetkým zamestnancom školy želáme veľa chuti, síl, zdravia a optimizmu, zvlášť v tejto nie jednoduchej dobe.

Mgr. Eva Dvorská - dlhoročná vyučujúca nemeckého jazyka

Povolanie učiteľa je krásne, obohacujúce a zároveň veľmi náročné. Ako jazykárka si pamätám na dlhé večery príprav, opráv písomiek a testov, ale aj na radosť z toho, keď moji žiaci dosahovali dobré výsledky, keď si svoje jazykové zručnosti mohli overiť, napríklad počas zájazdov do Viedne. Ako im dodalo sabavedomia, keď komunikovali priamo s cudzincami a dorozumeli sa.

K mojim nezabudnuteľným zážitkom patria ale zájazdy so speváckym súborom Cantus Cantilena s pánom profesorom Jankom Leporisom, na ktorých som sa zúčastňovala ako tlmočníčka. Bolo radosťou s ním spolupracovať, jeho zájazdy boli pripravené na sto percent po organizačnej stránke, mali veľkú poznávaciu hodnotu a ľudský potenciál.

V máji 1992 sme za zúčastnili Mládežníckeho festivalu speváckych zborov v belgickom Neerpelte. Stretlo sa tu 30 najlepších speváckych zborov z celého sveta a naša malá krajina Slovensko medzi nimi. Boli sme ubytovaní v rodinách, zažívali sme krásnu pohostinnú

atmosféru, nadviazali sme dlhoročné priateľské kontakty.

Naše dievčatá v súťaži obstáli veľmi dobre, získali zlaté pásmo, ich dirigent bol na ne veľmi hrdý.

Na záver festivalu, na galavečer, nikdy nezabudneme. Konal sa v obrovskej hale, nastúpené boli všetky zbory, oblečené v slávnostných úboroch. Každý zbor dostal za úlohu naučiť sa text záverečnej skladby – bola to „Óda na radosť“ v nemeckom jazyku. Za sprievodu symfonického orchestra sa z hrdiel spevákov ozývali krásne slová

piesne, rozliehali sa po celej hale, až to mrazilo. Všetci sme sa držali za ruky, prežívali to spojenie neznámych, ale spriaznených ľudí. A po tvárach nám tiekli slzy dojatia, za ktoré sa nikto z nás nehanbil.

Som vďačná, že som mohla byť toho súčasťou. Na **Janka Leporisa** všetci spomíname s láskou a uznaním.

Hana Zajvaldová - dlhoročná učiteľka slovenského jazyka a ruského jazyka

Moje najkrajšie spomienky na školu siahajú do prvých rokov po nástupe, boli to roky od konca augusta 1967, roky riaditeľovania **Mgr. Margity Nižňanskej.** Bola to škola – internát. Na najvyššom poschodí žiačky bývali, nižšie boli triedy, nejaké odborné kabinety, potom zborovňa a na prízemí školská jedáleň a kuchyňa.

Škola ako veľká rodina. Schádzali sme sa v zborovni. Vekovo boli rôzne ročníky, ale mladých prijali srdečne, potykali si s nami aj najstarší, a tak sme sa zbližovali kolegiálne, ale aj ľudsky, osobne.

Najkrajšie bolo predvianočné obdobie. Pedagogická dievčenská škola mala družbu s chlapčenskou – vojenskou školou z Martina. Pre študentov sa usporadúval večierok v telocvični školy. Tam bolo privítanie vedením školy, potom nasledoval kultúrny program našich „talentov“ (recitátoriek, speváčok, gymnastiek), ktorý bol vždy kvalitný, pôsobivý. Po ňom tanečná zábava so živou hudbou – kapelou vojenského učilišťa. Všetko sa dialo pod záštitou pedagógov z oboch strán. Popritom v každej triede mali naše študentky večierok pre seba, na ktorý pozývali svojich triednych učiteľov. Pedagógovia (učitelia a vychovávateľky) sa zišli v zborovni školy a tu bola hostina ako doma. Naše kuchárky boli majsterky: to bola vždy polievka s „domácimi rezancami“, zemiakový šalát a rezne šťavnaté a veľké ako taniere, aké som nikde inde nejedla. Dezert – taktiež domáce rezy, žiadne cukrárenské výrobky. Vo vianočne vyzdobenej zborovni za prestretými stolmi nás obsluhovali študentky, nosili jedlo zdola z kuchyne. Bolo to nezabudnuteľné, rodinné, srdečné. Všetci sme si priali pekné Vianoce, spievali, tešili sa navzájom. Pre mňa to znamenalo obzvlášť veľa, veď som (najmä ten prvý rok) od augusta nebola u rodičov na druhom konci Slovenska. Škola sa stala mojím druhým domovom, cítila som lásku, mala som tu oporu.

Pekné zážitky sa mi od začiatku spájajú s každoročnými maturitami, písomnými aj ústnymi. Preciťovala som vážnosť situácie, až akúsi bázeň a hrdosť, že som jej súčasťou. Po dobrej príprave žiakov som sa tešila na pekné výsledky, a naozaj, vtedy sa žiaci ešte chceli učiť. Na maturitách sme sa im my vyučujúci snažili aj pomôcť. Pamätám si jedného žiaka z vychovávateľskej triedy, kde som prišla ako dozor pri odovzdávaní prác. V jeho čistopise sa vyskytlo nespočetnekrát slovo s hrubou gramatickou chybou, čo by sa aj toľkokrát rátalo podľa klasifikačného poriadku za chybu. Sedela som s ním dovtedy, kým celú prácu neprepísal.

Písomné práce som rada opravovala, niektoré som si odložila na pamiatku, mám ich dodnes. Na ústnych skúškach bola väčšinou pokojná atmosféra, žiakom sme pomáhali prekonať trému, lámali sa princípy nadradenosti, išlo nám o spoločnú vec.

Krásne boli rozlúčky maturantov so školou. Rozkvitnuté gaštany, pred nimi nastúpené žiačky, na školských schodoch rady učiteľov. Dojímavé príhovory riaditeľky, triednych učiteľov a ďakovanie žiačok. Záplava kvetov, nádherná hudba a profesionálny spev našich talentovaných dievčat. A potom sa spev niesol po celom meste až do internátu. Po rokoch sa verejné rozlúčky zakázali. Myslím, že aj Tepličanom chýbali.

Ja nezabudnem na príchod domov po jednej rozlúčke s triedou, kde som učila slovenský jazyk a literatúru. Zazvonila dievčina. V rukách obrovská kytica poľných kvetov (margarétok, zvončekov, kohútikov, iskerníkov...). „Slovenčinárke som musela priniesť takéto kvety.“ Bola to najkrajšia kytica v mojom živote. Alebo počas maturít inej triedy (ja som už bola v dôchodku) mi doma zazvonil vyparádený maturant, v mojej pamäti chlapec, ktorý mal rád slovenčinu. Prišiel poďakovať a daroval mi svoju najmilšiu knihu A.J.Cronina Kľúče od kráľovstva.

Nezabudnuteľné pre mňa aj pre žiakov boli literárno-historické exkurzie. Vtedy ešte na to boli peniaze. Spoznali sme najatraktívnejšie miesta, ľudí a osobnosti našich dejín. Bolo to ďaleko lepšie než učebnice. Tak sa uskutočňovalo vlastenectvo v praxi, keď po Slovensku premávali naše spevavé autobusy. Nádherné spevy premohli aj škripot starých strojov, lebo často sa vybavovali lacnejšie. Tak som aj ja spoznala neznáme miesta Turca, Oravy, Gemera, ba aj Moravy. Z učiteľov ich najčastejšie organizovali Božena Križová a **Anna Lehotská.**

Dnes sú mi vzácne spomienky aj na prvé roky učiteľského pôsobenia. Z FF UPJŠ som nastúpila do pedagogickej školy na umiestenku. Vybrala som si stredné Slovensko ako centrum národnej histórie, bola som na ňu hrdá ako študentka slovenského jazyka a literatúry, druhým predmetom bol ruský jazyk. Nabitá teoretickými vedomosťami, ideálmi, snami, očakávaniami... No čoskoro som spoznala tvrdú realitu, keď bolo treba zostaviť učebné plány, viesť triednu knihu či katalóg. Do úväzku som dostala iba ruský jazyk. Bez pomoci starších kolegýň som bola bezmocná, vďačím im za prvú pomoc. Predmetovú komisiu ruského jazyka viedla **Božena Krížová**, hoci učila aj slovenčinu. Bola zanietená učiteľka, žila pre svoju prácu, ona aj bývala v internáte pri žiačkach a venovala sa im. Bola spravodlivá, zastala sa každého, komu sa diala krivda. Aj v učení bola odvážna, pevný učebný plán si modifikovala podľa závažnosti témy aj napriek predpísanej byrokracii. Pamätám si, že neskôr pri hĺbkovej inšpekcii bola záporne hodnotená za to, že staroslovienskú literatúru učila tri hodiny namiesto jednej. Božena Križová mala veľké srdce, seba zanedbávala, žila pre druhých. Umrela skoro, medzi prvými, krátko po päťdesiatke. Mám ju v pamäti ako jednu z najlepších ľudí môjho života. A za svoju ruštinu v začiatkoch ďakujem aj jej. Napr. už vtedy na maturitách žiačky realizovali svoje odpovede na konverzačné témy, ako škola, rodina, záujmy či šport v dialógoch. Zorganizovala dokonca zájazd do Sovietskeho zväzu, čo bolo vtedy unikátne. Bola som tam aj ja „ako žiačka“, nadchýnala som sa v Moskve, Leningrade a v Kijeve. Ruský jazyk som učila rada. Škola nám poskytovala možnosť zúčastňovať sa jazykových kurzov s ruskými lektormi. Boli výborní metodici, nepamätám si ani jedného nezodpovedného. Boli to odpolitizované hodiny ruskej literatúry, hudby a umenia. A to bolo ťažiskom aj môjho učenia. Naučila som sa pracovať s textami a literárnym dielom. Paradoxne, to som neskôr využívala na hodinách slovenskej literatúry, pretože metodická vyzbrojenosť KPÚ pre slovenčinu pokrivkávala. Inšpekcie boli, kritika bola, ale my – „osamelí bežci“ sme sa učili jeden od druhého.

Mojím majákom na slovenčine bola kolegyňa **Mária Široká**, ktorá okrem nej učila aj psychológiu a pedagogiku. Učila novátorsky, viedla žiakov k objavovaniu, vyjadrovaniu vlastného názoru, k schopnosti vstupovať do dialógu. Videla som jej

hodiny slovenskej literatúry a pomohlo mi to. Takže praktickú vysokú školu som absolvovala až po rokoch. Dúfam, že prípravy učiteľov na vysokých školách dnes sú na tom lepšie.

Pri výročí školy sa patrí spomínať na osobnosti, ktoré ju riadili a zveľaďovali. V rokoch 1960 – 1980 to bola **Mgr. Margita Nižňanská**, zaslúžila učiteľka.

Od šk. roku 1967/68 to bola aj „moja“ riaditeľka a mám na ňu trvalé a nezabudnuteľné spomienky. Obdivovala som ju ako riaditeľku, organizátorku, staviteľku (rekonštrukcia historickej budovy školy, nová telocvičná hala, pamätná izba školy, nový internát), ďalej ako pedagóga, a vychovávateľa, ale predovšetkým ako láskavého a dobrého človeka. K nám, čerstvým absolventom vysokej školy, bola zhovievavá a trpezlivá. Nebáli sme sa! Nehľadala nedostatky neskúsených, videla a vedela, či máme predpoklady byť dobrými učiteľmi. Vždy a všade sme sa mohli učiť – na poradách, v osobných rozhovoroch, spoločných posedeniach a stretnutiach v zborovni školy. Návraty do nej po sviatkoch a prázdninách boli ľahšie o poznanie, že sme si blízki. Za novšej reorganizácie školy, keď sa zriadili kabinety predmetových komisií, sme takú rodinnú spolupatričnosť už nezažívali. Naša riaditeľka bola „vedúca pracovníčka“, ale nikdy nemala maniere nadriadených. Bola úprimná, priama, veľkorysá, pohostinná, prajná a mala rada ľudí. Mnohí si ani nevšimli, ako ticho a dôstojne, ale hlavne skoro odišla do dôchodku. Až neskôr sme pochopili, že už komusi „nevyhovovala“. Ja som sa viac dozvedela v čase, keď som ju až do staroby smela navštevovať v jej „maminkinom“ dome. Ako rada som tam chodila! Vždy s bázňou, veď tam žili dvaja múdri a vzdelaní ľudia. Mala som rada aj pána profesora, jej manžela. Veľa vedel o histórii, ktorú on prežil, ale moju generáciu už o nej učili ináč. Postupne všetko rástlo do priateľstva. Často sme sa s „mojou“ riaditeľkou smiali, lebo mala zmysel pre humor (aj taký čapkovský). Bola prirodzená a spontánna, bolo v nej aj čosi bohémske a zároveň aj sväté. Ako riaditeľka nevyhovovala nomenklatúrnym kádrom, členom strany zaťaženým ideológiou moci, nadradenosti, výhod a prestíže. Aj ona bola jej členkou, doba si to vyžadovala. A dobre, že bola, veď ako nestraníčka by nemohla viesť školu a urobiť z nej školu váženú, široko-ďaleko vyhľadávanú. Vedela sa biť za pravdu, bola statočná a čestná, pomáhala jednoduchým ľuďom, nespĺňala „kvóty“ prijať žiakov nadiktovaných zhora. Povedané rétorikou spred 50-ich rokov, bola straníčkou „s ľudskou tvárou“ a vieme, ako takí skončili.

Aj v dôchodku bola aktívna, ovládala počítačovú techniku, využívala internet, čo bolo obdivuhodné. A písala knihy. O milovanej škole, jej histórii a tradíciách. O rodnej Malej Vieske, jej statočných ľuďoch a ich morálke. Vzácnou je jej kniha Cesta za nádejou. Je o rodičoch – otcovi, ktorého si nepamätala, lebo odišiel za prácou do Južnej Ameriky, nikdy sa nevrátil... O milovanej maminke, ktorej mravnosť a statočnosť bola kompasom aj v jej živote. Ako pracne a poeticky nádherne preložila z nemčiny otcove listy, plné túžob po vlasti, po domove, po rodine. Pochodeň statočnosti a mravnosti svojich rodičov niesla až do konca svojho života – plného dobroty, lásky a múdrosti.

Čo zaželať dnes pedagogickej škole?

Dobrých žiakov. To znamená: schopných, kultúrne a kultivovane sa správajúcich, ktorí by takto reprezentovali aj svoju školu. Aby sa chceli učiť a pochopiť cenu duchovných hodnôt vzdelania. Aby sa ešte našiel žiak, ktorý by napísal učiteľovi, aby nebol smutný, keď sa on neučí... Dodnes si opatrujem anonymný list od žiačky, v ktorom sa mi poďakovala za moje hodiny, ospravedlňovala sa za to, že sa neučia tak, aby ma potešili. Iste, je to nostalgia „starenky učiteľky“, ale, koho by to nepotešilo? Dobrých učiteľov, aby boli hrdí na svoju školu. Obetavých a zanietených, tvorivých. Ale aj bojovných, napr. proti zbytočným byrokratickým predpisom alebo proti nespravodlivému a neobjektívnemu oceneniu ich práce.

PaedDr. Eva Mazanová - vedúca PK SVP a
PaedDr. Slávka Sudorová - vyučujúca SJL

Čo dodať k týmto bohatým, láskavým spomienkam našej milej kolegyne **Hanky Zajvaldovej**? Práve od takýchto srdečných ľudí sme preberali štafetu a zodpovednosť vo výučbe materčiny my – terajšie obyvateľky kabinetu SJL. Nikdy nezabudneme na ľudskosť, s ktorou nás viedli počas našich prvých rokov „učiteľovania“. Veľké poďakovanie, naša úcta a krásne spomienky budú navždy patriť nielen Hanke Zajvaldovej, ale aj **Hanke Lehotskej**, **Marcelke Machilovej, Jožkovi Moravcovi, Božke Blahovej** (dlhoročnej vedúcej PK SVP), **Evke Boďovej, Brankovi Kohútovi, Zuzke Minčičovej, Janke Pálešovej, Vierke Pujdesovej** či **Ivke Frívaldskej**. Samotné zdrobneniny ich mien svedčia o tom, že išlo o viac ako o pracovný vzťah, cez pomoc i smutno-veselé príhody sa vytvorili pevné putá priateľstva.

Teraz je v našom kabinete s krásnym výhľadom na Ostrú a Tlstú pusto, my však vieme, že sa čoskoro stretneme... s našou milou kolegynkou – slovenčinárkou **Milkou Javorníckou** a s novým obyvateľom kabinetu SJL, zanieteným dejepisárom **Tomášom Uríkom**. Toto zvláštne obdobie, ktoré nastalo, nám pomáha prekonávať humor, dobrá, priateľská nálada, ale i vzájomná empatia a myšlienky na „naše deti“, ktoré aj keď občas riadne potrápia, väčšinou nás rozosmejú (v tom dobrom) a nabijú energiou do ďalších dní. Veríme, že aj do ďalších desaťročí.

B. Blahová, E. Boďová, B. Kohút

r. 2021 - E. Mazanová, S. Sudorová, M. Lichner, A. Badínová, T. Urík, K. Durdíková, M. Javorníčka

Mgr. Lenka Chrobáková Línerová – vedúca PK cudzích jazykov, vyučujúca anglického jazyka, bývalá žiačka školy

Z činnosti našich jazykárov

Každý cudzí jazyk, ktorý si osvojíme, nás obohacuje. Nielen o poznanie kultúry a literatúry *ďalších krajín,* ale naučením sa nového jazyka posilňujeme svoju osobnostnú výbavu aj intelekt. Pozývam všetkých NÁS na krátku prechádzku do „nedávno–dávnej“ minulosti.

... prvotné spomienky na roky strávené v škole sú späté s vyučovaním jediného cudzieho jazyka, jazyka ruského. V tom čase všetci vyučujúci sedeli spolu v zborovni, starší kolegovia sa ku nováčikom správali matersky, vzťahy boli veľmi priateľské, študentky bývali v budove školy, nebol žiadny internát.

Žiačky boli ubytované v izbách na vrchnom poschodí, bývalo ich spolu aj 30, spávali na poschodových posteliach a myslím si, že spomínajú na tie časy veľmi rady – vystrájali rôzne huncútstva, veď si to predstavte, toľko dievčat pokope! Skrinky na chodbe sa využívali na učenie, dievčatá si otvorili dvierka a priestor na „jazykovanie“ bol hotový. Po odsťahovaní dievčat na nový, vytúžený internát sa využili voľné miestnosti na odborné učebne a kabinety, tak ako ich poznáme dnes. Prvý kabinet CUJ bol na 1. poschodí v súčasnom kabinete výtvarnej výchovy.

Vyučovanie ruského jazyka prebiehalo oveľa rozmanitejšie ako dnes, pretože žiaci prišli s dobrými vedomosťami zo základných škôl. Súčasťou učebných osnov bola nielen gramatika, ale aj ruská literatúra a reálie – mestá, pamätihodnosti, výtvarní umelci, hudobní skladatelia – skutočne široký rozsah. Neopísateľná radosť načrieť do bohatej ruskej histórie a literatúry, básne A. S. Puškina, M. J. Lermontova vedeli žiaci naspamäť, čítali povinnú literatúru. Výborná odborná príprava na maturitnú skúšku z ruského jazyka prebiehala písomne a ústne. Pri výučbe jazykárom pomáhali kvalitne spracované ruské časopisy.

Činnosť PK CUJ bola vždy bohatá, každoročne sa pripravovali programy – pásmo hudby, recitácie umeleckého slova k rôznym výročiam. Po „zamatovej revolúcii“ sa zmenil záujem/nezáujem o ruský jazyk. Všetci túžili učiť sa „západné jazyky“ – nemecký, anglický, francúzsky a dokonca i taliansky. Žiaci a rodičia si presadili ich vyučovanie. Bolo to veľmi náročné, najmä s prípravou aktuálnych dokumentov, študijných materiálov, učebníc – všetko si pedagógovia - jazykári zháňali a tvorili sami od nuly. Často sa využíval meotar a materiály na fóliách, žiadne kopírky, skenery neboli, texty si žiaci usilovne odpisovali. Maturitná skúška z cudzieho jazyka bola dobrovoľne voliteľná – krásna to predstava pre mnohých žiakov v našej škole, však?

Možnosti rozšírenia si svojich jazykových zručností a získania skúseností pri práci s deťmi umožnili kontakty so zahraničím, žiačky sa hlásili na štúdium na nemeckých vysokých školách a školách v USA alebo aj na medzinárodné projekty v spolupráci napr. s belgickými a tureckými pedagógmi. Krásne boli poznávacie zájazdy do Francúzska, Monaka, Talianska, vianočnej Viedne, Anglicka, Belgicka či Holandska.

... oživenie príjemných spomienok v PK CUJ sa spája s pedágogmi: **M. Nižňanskou, B. Krížovou, H. Zajvaldovou, O. Nagajom, O. Benkovskou, M. Lilgovou, M. Machilovou, J. Leporisom, M. Mikovou, T. Švecovou** a mnohými ďalšími, ktorí prispeli a mali odvahu a chuť pracovať nielen na sebe, ale vytrvalo a odhodlane odovzdávali svoje poznatky svojim žiakom.

Medzi súčasne pôsobiacich pedagógov - pokračovateľov výchovy a najmä vzdelávania žiakov patria: **Ing. Katarína Hanková, Mgr. Lenka Chrobáková Línerová, PaedDr. Katarína Durdíková, Mgr. Natália Zajacová, Mgr. Mária Dorková, Magdaléna Nedelová, PhD., Ing. Danica Erdélyiová.**

Touto cestou sa chcem poďakovať našej kolegyni **Evke Dvorskej** nielen za poskytnutie informácií, ale najmä za vykonanú prácu počas aktívnej pedagogickej činnosti, za pracovné úsilie, ktoré vynaložila častokrát aj na úkor voľného času a spojila svoj pracovný život práve s cudzími jazykmi našej školy.

E. Dvorská, Z. Šovčíková, N. Zajacová, D. Berko, Z. Balážová, K. Durdíková

Z. Šovčíková, N. Zajacová, K. Durdíková, D. Berko, L. Línerová Chrobáková, E. Dvorská

Z. Balážová, Z. Jurečková

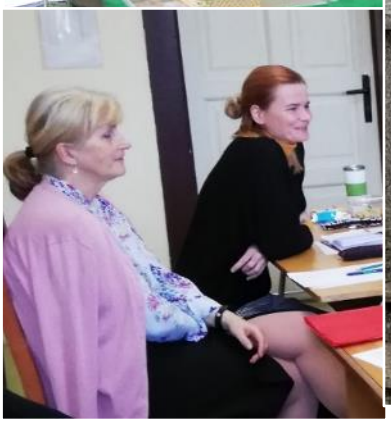

K. Durdíková, M. Dorková

r. 2021 – L. Chrobáková Línerová, M. Dorková, M. Nedelová, K. Hanková, K. Durdíková, N. Zajacová

PhDr. Anna Badínová - súčasná zástupkyňa školy, bývalá žiačka školy

„Zabudli sme si v škole ľahké pero. A tak niečo pekné chce sa napísať. Dozrieva život, ustavičný prerod, dozrieva v nás sila spomienok...“

Áno, aj ja by som chcela práve teraz hovoriť o spomienkach, ktoré ma spájajú so Strednou odbornou školou pedagogickou v Turčianskych Tepliciach, ale aj o jej súčasnosti.

Mňa osobne s našou strednou školou spájajú tri etapy môjho života. Tá prvá je ešte z raného detstva, kedy mi moja mama často rozprávala o tom, ako po 2. svetovej vojne študovala na Štátnej slovenskej dievčenskej učiteľskej akadémii v Turčianskych Tepliciach. Jej rozprávanie mi utkvelo navždy v pamäti, ako aj zápisy v jej pamätníku od jej učiteľov, ktorí ju na tejto škole učili. Dodnes ich mám uchované.

Druhá etapa je spojená so študentskými rokmi, ktoré som prežila na našej Strednej pedagogickej škole ja sama. Hovorí sa, že na všetko sa dá zabudnúť. Všetko sa pominie - čas detstva, prvá láska, mladosť. Avšak školské roky zostávajú stále v našich spomienkach. Zvykneme zabudnúť mená niektorých spolužiakov, ľudí, s ktorými sme sa pri rôznych príležitostiach stretli, ale nie mená svojich učiteľov, ktorých sme mali radi a ktorí mali radi nás. Aj mne zostali, ako drahocenné skielka na dlani, spomienky na moju triednu pani učiteľku – **p. Annu Zajvaldovú,** ktorá nám pomáhala spoznávať svet a hlavne čaro učiteľského povolania. Ale zostali mi vzácne spomienky aj na iné pani učiteľky a pánov učiteľov **(p. Novotná, p. Lehotská, p. Záhoranská, p. Blahová, p. Mažáriová, p. Široká, p. Koričánska, p. Dvorský, p. Bílik, p. Bartoš** a iní), ktorí nám postupne odovzdávali svoje vedomosti i skúsenosti. S nimi sme s prstom na mape navštívili neznáme krajiny, spoznávali nespoznané, prebádali neprebádané a objavovali neobjavené. Nielen ja, ale aj mnohé moje spolužiačky – teraz už preskúšané rokmi, naplnené skúsenosťami, vyrastené z detských snov - sa v tejto chvíli vraciame v pamäti k našim učiteľom, vychovávateľom, ale aj ostatným zamestnancom školy a chceme sa im všetkým poďakovať. Poďakovať sa za ich silu, trpezlivosť, ochotu, nežnosť, láskavosť aj za sladké pokarhania, ktoré sa nám vtedy zdali také nespravodlivé. Za všetko to, čo ste nám kedysi s veľkou trpezlivosťou odovzdali a dnes ďalej odovzdávate ďalším generáciám. Ostane to navždy súčasťou nášho JA.

Stužková slávnosť – rok 1986

Tretie moje stretnutie s Pedagogickou a sociálnou akadémiou v Turčianskych Tepliciach sa viaže k roku 2015, kedy som po 28-ich rokoch kráčala opäť gaštanovou alejou a vstúpila som do známych priestorov školy. Vrátila som sa do „mojej“ školy, aj keď som si, ako mladá myslela, že sa to nikdy nestane. Vrátila som sa, ale už trochu inak - ako uchádzačka o učiteľské miesto. Vtedajší **pán riaditeľ, Ján Dvorský**, ma do zamestnania prijal, za čo som mu nesmierne vďačná a odvtedy pracujem na škole ako zástupkyňa riaditeľa školy. Počas uplynulých 6 rokov som mala možnosť tešiť sa z mnohých nezabudnuteľných akcií a podujatí organizovaných našou školou, stretávať sa s množstvom žiačok, ale aj žiakov, ktorí prechádzali jej bránou pri vstupe do 1. ročníka, ale tiež pri rozlúčke so školou. Spoločne s vedením školy a celým kolektívom sme sa, počas tohto obdobia, snažili hľadať možnosti riešenia jej problémov, či získať financie na jej obnovu a zveľadenie. Aj naďalej sa chceme starať o jej ďalšiu existenciu a napredovanie, tak ako mnohé generácie pred nami.

Svoje spomienky na moju (našu) strednú školu by som chcela ukončiť slovami, ktoré sa mi vynorili (vybavili) v mysli a ktoré povedal britský

teoretik John Adair: ***„Postoje, ktoré získavame v dospelosti, sú vyryté v piesku. Hodnoty, ktoré sme prijali v detstve, sú vytesané do kameňa.“***

Našej jubilantke do ďalších rokov želám veľa dobrých a usilovných žiakov, zanietených učiteľov, obetavých rodičov, množstvo podporovateľov, priateľov, takt a slová chvály od spolupracujúcich škôl a zriaďovateľa. Dobré finančné zabezpečenie a tiež pochopenie a pomoc kompetentných pri riešení jej problémov. Všetkým zamestnancom prajem pevné zdravie, veľa trpezlivosti a životného optimizmu pri ich neľahkej úlohe, ...ktorej výsledok by nemal byť zapísaný v piesku, ale vytesaný do kameňa.

Mgr. A. Kamarýtová – vyučujúca matematiky, odbornej praxe...

Radostné návraty

Stredná odborná škola pedagogická v Turčianskych Tepliciach má 150 rokov! Úctyhodný vek – a predsa nikomu nepripadá stará, lebo mladí vždy boli jej žiaci; nielen vekom, ale aj svojimi túžbami, ideálmi a ambíciami. A táto „mladosť ducha“ sa prenáša aj na pedagógov.

Počas môjho tridsaťosemročného pôsobenia na pedagogickej škole som akosi nestihla počítať pribúdajúce roky. Každodenné stretávanie sa s mladými ľuďmi, ich optimizmus boli pre mňa zdrojom radostného životného pocitu. Navzájom sme sa obohacovali. Až dnes si uvedomujem, že po celé tie roky som hovorila: „Moji žiaci“, „moja škola“. Človek si spravidla privlastňuje to, čo je mu blízke, čo má rád, čo mu prináša potešenie. Ja som vždy chcela byť učiteľkou, mám rada svojich žiakov a vážim si ich úsilie osvojiť si to množstvo informácií a poznatkov, ktoré zahrňuje každý predmet. Samozrejme, nie všetci sú a boli rovnako usilovní, nadaní a úspešní, ale dokázali oceniť učiteľovu spravodlivosť a boli prístupní dobrému slovu.

Počas môjho účinkovania na škole som sa stretávala s dobrými, chápavými a ústretovými kolegami. Mnohým z nich by som dala prívlastok „vzácny človek“. Bol to veľmi zvláštny pocit, keď som päť rokov po skončení vysokej školy, koncom augusta 1983, začala pracovať pod vedením mojej bývalej profesorky – vtedy riaditeľky školy – pani

Magdy Lilgovej, už ako jej kolegyňa. Poznala som ju ako húževnatého, nesmierne zanieteného pracovitého človeka, plného chuti dať nám, ale aj škole, zo seba čo najviac. Patrí jej za to úcta a obdiv.

A na svojich bývalých profesorov s úctou a vďakou spomínajú i absolventi školy na početných pomaturitných stretnutiach. S odstupom času a bohatší o životné skúsenosti hodnotia, ako ich škola pripravila po stránke odbornej i ľudskej. Teraz oceňujú i náročnosť svojich profesorov – ich dobre mienené rady si temer doslova pamätajú. Pravdaže ich školské lapajstvá po rokoch nadobúdajú úsmevný charakter.

Spomienky absolventov zalietajú na lyžiarske kurzy, branné cvičenia, zemiakové brigády – na tie cesty autobusom, keď pesničkám nebolo konca-kraja. Keďže pomaturitné stretnutie je pre absolventov návratom do mladosti, spomienkou na roky študentské, keď z lavíc zazneli aj také „múdrosti“, v ktorých zlyhávali platné matematické operácie, ale úradoval študentský dôvtip a špekulácie.

Za roky môjho pedagogického pôsobenia som strávila tisícky hodín za katedrou – no rovnako dôležitý sa mi zdá byť i čas venovaný prípravám a realizáciám matematických, vedomostných súťaží, stužkových slávností a ďalším triednym a školským aktivitám.

Rada si spomínam na úspechy žiačok v stredoškolskej odbornej činnosti s prácou z metodiky matematiky, ktorých snahu a ambicióznosť zúročila účasť v celoslovenskom kole. Bolo príjemné dozvedieť sa od bývalých absolventov, že im práve výuka „nepovinnej“ matematiky výrazne uľahčila ich vysokoškolský štart. Niektorí z nich dokonca matematiku vyštudovali ako aprobačný predmet.

Na roky prežité v „centre diania“ nespomínam dnes s nostalgiou. Mám pocit, že ku škole patrím. Stačí prejsť po chodbách školy a minulosť sa pre mňa stáva prítomnosťou. A svojim bývalým kolegom, zamestnancom školy i žiakom do budúcnosti prajem rovnako radostné návraty.

Mgr. Iveta Marčeková – dlhoročná vyučujúca výtvarnej výchovy a tvorivej dramatiky

Ani neviem, ako sa to stalo

Ani neviem, ako sa to stalo, neuvedomujúc si beh rokov, a už som takmer najstaršou členkou učiteľského zboru. Maturovali tu už dcéry a vnučky mojich žiačok. Do školy som nastúpila ako čerstvá absolventka výtvarnej výchovy a slovenského jazyka na tzv. umiestenku. Malo to svoje výhody, lebo sme nemuseli písať množstvo žiadostí do zamestnania a čakať na odpoveď. Keďže som nebola z Teplíc, dochádzanie do práce sa mi moc nepáčilo. Vynahradil to ale správny kolektív, zvlášť ten užší, ***výtvarnícky***. Výtvarná výchova sa v tom čase delila na skupiny, učili sa dvojhodinovky a trojhodinovky, študentky si mohli vybrať špecializáciu, a potom z výtvarnej výchovy ústne aj prakticky maturovať. Práce, ktoré vytvorili, dosahovali excelentnú úroveň. Ochrannú ruku nado mnou **držala Hanka Bartošová**, ako uvádzajúca učiteľka. Stali sme sa priateľkami na celú dobu jej pôsobenia v škole. Bola ľudská, chápavá, priateľská, obľúbená v kolektíve a pre jej tvorivosť, spravodlivosť a kamarátsku povahu aj žiačkami. Oporu som mala aj v ďalšej výtvarníčke **Hanke Považanovej**. Spoločne sme pripravovali výstavy prác v škole, v meste aj mimo neho. Realizovali sme tematické výstavy, robili výzdobu ku školským akciám. Za tie roky toho veru nebolo málo. Kolega **Mirko Bartoš** mal rešpekt u žiačok a nie len u nich. Bol náročný a nekompromisný. Bol zodpovedný, zapálený za originálnu a tvorivú prácu, a to vyžadoval aj od iných.

Po odchode kolegov do aktívneho dôchodku sa do rodiny výtvarníkov krátko zapísali **Gitka Huňorová, Slávka Vyskočová**, **Slávka Vlasová, Mirka Michalcová, moja dcéra Katka Marčeková** a samozrejme, stále pôsobiaca **Zuzka Jurečková.**

V roku 2005 som sa dala opäť na štúdium a rozšírila som si kvalifikáciu o ***predmet Tvorivá dramatika***. Je neoddeliteľnou súčasťou prípravy študentiek na budúce povolanie a na pedagogickej škole má dlhú tradíciu. Najprv sa vyučovalo *Praktikum bábkového divadla* len v 2. ročníku. Vyučovanie tohto predmetu sa neodmysliteľne spája s menom **Oľgy Benkovskej**. Dievčatá s Olinkou úžasné maňušky nielen vyrábali, ale ich aj oživovali pohybom a kultivovaným rečovým prejavom. Nie je preto prekvapením, že na rôznych prehliadkach a súťažiach žali uznania a ocenenia. Keď sa Praktikum pretransformovalo na *Dramatickú výchovu* a neskôr na *Tvorivú dramatiku* pribudli aj čerstvo kvalifikované učiteľky – **Elenka Koričánska, Libuška Polerecká a ja**. Neskôr sa k vyučovaniu TDA pridala aj **Katka Marčeková** a **Anka Badínová**. Pečať svojej osobitosti, originality a tvorivosti realizovaným akciám dávala hlavne **Elenka Koričánska**. Vynikala svojím talentom pri príprave rôznych akcií. Mnohí ju vnímali ako „režisérku“ množstva školských programov. Oveľa viac však bolo tých mimoškolských. Boli to krásne, ale aj daždivé nedele v martinskom skanzene počas niekoľkých ročníkov „Cesty rozprávkovým lesom“ a tvorivé dielne „Dnes tovariš, zajtra majster“. Poobedia strávené v škole pri príprave, a potom aj realizácii MDD – v ZŠ Jazernici, v DD v Kremnici, ale aj v teplickom Bôri. Pravidelné vystúpenia s mikulášskym program v DSS, v SLK, v ZŠ a MŠ, v Klube dôchodcov, ale hlavne pre deti v meste. Nezabudnuteľné pre deti a Tepličanov sú určite fašiangové sprievody mestom – farebné a veselé. So študentkami prezentujeme školu aj v našich cvičných zariadeniach. Aj do budúcnosti plánujeme pripravovať krátke divadielka pre deti MŠ a ZŠ.

Vyučovanie TDA v posledných rokoch obohatili **Juraj Benčík** a profesne najmladšia **Zuzka Miklošková**.

G. Huňorová, A. Bartošová, I. Marčeková, H. Považanová

I. Marčeková, A. Krškova, H. Koričánska

r. 2004 – maturantky špecializácie VV aj so svojimi prácami

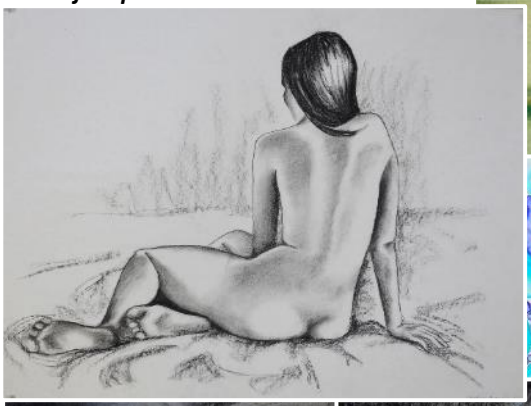

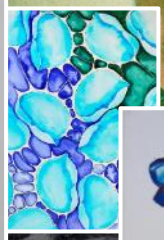

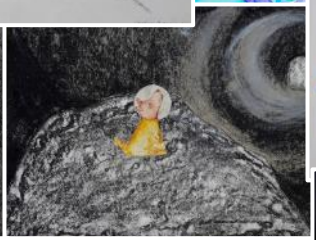

PhDr. Tatiana Nátherová – vyučujúca pedagogiky a odbornej praxe

Mária Široká

Aká bola Mária ako človek?

Srdečná, milá, ale i sebaistá a rozhodná. Mala pevný charakter, schopná presadiť sa, prekonať ťažkosti. Vyvíjala sa ako osobnosť, obohacovala seba a súčasne svoje okolie. Svojím správaním i typickým vystupovaním bola pre nás príkladom, prinášala nám radosť i úsmev na tvári.

Kráčala so zdvihnutou hlavou s nezabudnuteľným klobúkom i s francúzskou noblesou.

S nadšením sa vzdelávala, bola veľká národovkyňa, milovala všetko slovenské (na exkurzii po námestí v Martine videla na plagátoch i obchodoch anglické výrazy, hnevala sa, čo to je, veď sme na Slovensku). Mala úžasný vzťah k umeniu, navštevovala koncerty, divadlá, veľa čítala, vo svojej knižnici mala množstvo kníh – veď nemilovať knihy, znamená nemilovať múdrosť.

Aká bola Mária ako učiteľ?

Neviem, ako vy, ale pre nás bola Mária nezabudnuteľná svojím výrokom: Dieouky moje (takto oslovovala žiačky, nielen pri vyučovaní, ale i keď im dávala rady do života).

Mária na nás pôsobila ako učiteľ, ktorý vzbudzuje ducha slobodného premýšľania a rozvíja cit osobnej zodpovednosti. Pre ňu bola škola dielňou ľudskosti, kde sa formujú ľudské city, cvičiskom práce, ustavičnej, ale príjemnej, výrobňou svetla, s cieľom osvietiť myseľ, škola hrou, kde štúdium je potešením.

Úžasný pedagóg s profesionálnym i ľudským prístupom.

PhDr. Jarmila Pavelcová – vyučujúca psychológie a odbornej praxe

Medzi ľudí, ktorí patrili do našej komisie odborných predmetov a zanechali v našich srdciach výraznú stopu, patrí aj **Mária Miková** (t. č. je na zaslúženom dôchodku).

Bola to taká naša „Mireille Mathieu“. Túto francúzsku šansoniérku pripomínala nielen svojím účesom, ale aj tým, že vyučovala francúzsky jazyk. Po nežnej revolúcii, keď sa nám otvorila cesta „na západ“, s nadšením zorganizovala prvý zájazd do Paríža nielen pre svojich žiakov - francúzštinárov, ale aj pre členov pedagogického zboru. A keďže chcela, aby Paríž videli všetci, ktorí po tom túžili, tak tých zájazdov zorganizovala niekoľko. Vďaka jej nadšeniu a organizačným schopnostiam nám ostali krásne nezabudnuteľné zážitky na prechádzky po brehu Seiny, na obrovské množstvo umeleckých diel v Múzeu d´Louvre. Mohli sme pozerať na svet očami impresionistov alebo z výšky Eiffelovej veže, užívať si krásy záhrad vo Versailles... Majka zožala od nás mimoriadny obdiv za výbornú znalosť francúzskych reálií a francúzskeho jazyka. Komunikovala ako rodená Francúzka, a tak trochu sme jej to aj závideli. Zájazdy do Paríža so sebou priniesli aj množstvo humorných situácií, na ktorých sme sa dokázali ešte dlho smiať a zabávať.

Majka bola skromný a nenápadný človek, hoci ako staršia kolegyňa disponovala hlbokými znalosťami aj v predmetoch pedagogika a odborná prax. Vážili sme si jej ochotu pomôcť a poradiť nám - mladším kolegyniam.

A potom je tu ešte jeden rozmer jej osobnosti -čisto ľudský. Bola veľmi vnímavá k potrebám iných ľudí, najmä tých sociálne slabších, tých, čo boli v sociálnej núdzi, tých, čo potrebovali nejakú pomoc. A tento rozmer jej osobnosti - vzťah k charitatívnym aktivitám, už presahoval rámec našej školy .

PhDr. Tatiana Krelová – vyučujúca psychológie a odbornej praxe

Milan Lobotka

Niektorí ľudia vchádzajú do nášho života a hneď sa aj vytrácajú.

Niektorí však s nami istý čas pobudnú a zanechajú hlboké stopy v našich srdciach.

Je prekvapujúce, ako jeden človek, s ktorým sa stretnete v správnom čase a na správnom mieste, dokáže ovplyvniť smer vášho života.

Ako ho vidia iní

Silný, pekný, charizmatický a energický muž, ktorý vzbudzuje prirodzený rešpekt. Vždy s čarovným úsmevom. Zásadový, ohľaduplný a trpezlivý.

Dokonalý učiteľ, ktorý vedel všetko zdôvodniť a vysvetliť, ktorý zastával názor, že učiť sa je nevyhnutné. Vysvetľoval, prečo je vzdelanie dôležité a aký je rozdiel medzi inteligenciou a múdrosťou. Vštepoval lásku k poznaniu.

Hovoril o morálke a hodnotách, ktoré rozvíjajú charakter. A aký význam majú pre človeka a jeho život. Vštepoval lásku.

Ako ho vidím ja

Prechovávam k nemu veľkú úctu a vážim si ho. Dnes už viem, prečo.

Často sme spolu debatovali a Milan bol dobrý poslucháč. Hovorili sme o rodine, o ľuďoch, krajine. Ale aj o tom, ako sa mám rozhodovať a ako svoje rozhodnutia hodnotiť. Učil ma, že keď niečo nemá šancu na úspech, mám s tým skončiť a odísť v pravú chvíľu. Vysvetľoval mi rozdiel medzi „chcieť a môcť“ a „myslieť si a vedieť“.

Svoju profesijnú kariéru som začala a končím ako učiteľka. Chcem sa s inými podeliť o životné pravdy, ktoré sú vlastne trošku upravenými hodnotami, ktoré som získala od Milana a zladila so svojimi životnými skúsenosťami. A verím, že budú odovzdávané ďalej.

PhDr. Tatiana Nátherová – vedúca PK odborných vyučovacích predmetov

Škola má rozvíjať rozum, charakter, vôľu, má byť dielňou ľudskosti. Výchova k ľudskosti znamená pravdivo poznávať, dobre chcieť a potrebné konať.

Cieľom vzdelania a múdrosti je, aby človek videl pred sebou jasnú cestu života, po nej opatrne vykračoval, pamätal na minulosť, poznal prítomnosť a predvídal budúcnosť.

To sú slová veľkého pedagóga Jana Amosa Komenského, na ktoré nezabúdame...

Naša predmetová komisia odborných vyučovacích predmetov zabezpečuje vyučovací proces v dennom i v pomaturitnom kvalifikačnom štúdiu a ako pedagógovia – idúci s dobou – ho zároveň modernizujeme a zefektívňujeme.

Na vyučovacích predmetoch pedagogika, špeciálna pedagogika, psychológia odovzdávame žiakom teoretické a odborno-metodické vedomosti i zručnosti potrebné pre prácu s deťmi predškolského a mladšieho školského veku. Formujeme osobnosť žiakov, ovplyvňujeme u nich chápanie pedagogickej profesie, kultivujeme ich profesijné postoje.

Využívame IKT na demonštráciu metodiky predškolskej pedagogiky i metodiky výchovy mimo vyučovania. Intenzívne pracujeme s časopiseckou i odbornou literatúrou.

V minulosti sa na príprave budúcich pedagógov podieľali úžasní, ochotní, milí naši kolegovia:

Oľga Benkovská, Milan Lobotka, Mária Široká, Mária Miková, Elena Koričánska, Libuša Polerecká, Ľubica Kučerová , Branislav Kohút a mnohí ďalší.

V súčasnosti predmetovú komisiu odborných vyučovacích predmetov tvoria:

Jarmila Pavelcová, Tatiana Krelová, Tatiana Nátherová, Ivana Kamonová, Hana Laurová, Edita Rešetárová.

Odborná prax

Praktické vyučovanie sa vykonáva formou odbornej praxe. Organizuje sa ako odborný vyučovací predmet a v študijnom programe učiteľstvo pre materské školy a vychovávateľstvo má osobitný význam.

Odborná prax je neoddeliteľnou súčasťou odborného vzdelávania a prípravy v stredných odborných školách. Má veľký motivačný a profesionálno-etický význam, vytvára predpoklady na výkon povolania a pracovných činností. V odbornej praxi sa utvárajú, rozvíjajú a upevňujú základné odborno-metodické zručnosti a schopnosti v odborných činnostiach pod priamym vedením učiteľov alebo odborníkov z praxe. Prostredníctvom odbornej praxe sa žiaci oboznamujú s prostredím materskej školy a školského klubu detí.

Pri vlastných výstupoch si precvičujú a zdokonaľujú teoretické vedomosti so skutočnými malými osobnosťami – deťmi.

Odbornú prax absolvujú žiaci v materskej škole a v školskom klube detí.

Formy odbornej praxe: *priebežná a súvislá*
Odborná prax priebežná sa realizuje:

- v 3. ročníku ***v materskej škole*** (MŠ Ul. školská, Dolná Štubňa, Horné Rakovce, Diviaky),
- vo 4. ročníku v ***školskom klube detí*** (ŠKD Ul. školská, Horné Rakovce, Diviaky, Mošovce).

Nezastupiteľné miesto pri vykonávaní odbornej praxe majú učiteľky materskej školy a vychovávateľky školského klubu detí, ktoré svojimi teoretickými vedomosťami, praktickými skúsenosťami, dobrými radami pripravujú naše žiačky na budúce povolanie pedagóga. Sme na ne hrdé, veď mnohé z ich sú naše bývalé študentky.

Súčasťou vyučovacieho predmetu odborná prax je súvislá prax, ktorú žiaci absolvujú počas štúdia v mieste bydliska:

- v 1. ročníku náčuvová v materskej škole,
- v 2. ročníku náčuvová v školskom klube detí,
- v 3. ročníku výstupová v materskej škole,
- vo 4. ročníku výstupová v školskom klube detí.

Človek sa môže stať človekom len pomocou výchovy,
nie je ničím, iba tým, čím ho robí výchova.

Nie je v moci nikoho, aké deti sa rodia, v našej moci však je,
aby sa správnou výchovou stali dobrými.

J. A. Komenský

T. Krelová, I. Kamonová, E. Koričánska, T. Nátherová, J. Pavelcová, L. Polerecká, B. Kohút

M. Miková, Považanová, T. Krelová, E. Tichá, S. Burčová

E. Koričánska, M. Miková, Ľ. Kučerová, T. Nátherová, I. Frívaldská, J. Pavelcová, M. Široká, L. Polerecká, T. Krelová

r. 2021 – H. Laurová, T. Nátherová, J. Pavelcová, I. Kamonová, T. Krelová, E. Rešetárová

Mgr. Alena Klusková – vedúca PK výchovno-vzdelávacích predmetov

Hudobný život v našej Alma mater

Hudba je univerzálna reč ľudstva (H.W.Longfellow)

Hudobné umenie malo vždy svoje nezastupiteľné miesto v hudobnom edukačnom pôsobení na formovanie budúcich pedagogických osobností. V histórii našej školy majú dlhú a bohatú tradíciu hudobné súbory, ktoré šíria dobré meno školy v rámci Slovenska i v zahraničí. V priebehu rokov hudobné telesá vznikajú a zanikajú, no vždy zanechávajú nezmazateľnú stopu v spomienkach svojich členov, žiakov aj zamestnancov školy, či u svojich poslucháčov, ktorým sú hudobné tóny v rámci koncertných vystúpení venované.

Spevácky zbor Mladosť

SZ Mladosť vznikol v roku 1964 vďaka zaslúžilej učiteľke **Janke Chovanovej**.

V roku 1979 prevzala vedenie súboru jeho bývalá členka **PaedDr. Soňa Burčová**, ktorá s ním pracovala 50 rokov. V súbore sa vystriedali stovky žiačok, z ktorých mnohé pôsobia ako dirigentky vlastných zborov. Absolvoval stovky vystúpení na domácej pôde i v zahraničí. Koncertoval v Poľsku, Belgicku, Francúzsku, Nemecku a v Českej republike. Súbor udržiaval kontakty aj so školami v zahraničí – Kroměříž, Prachatice, Zwiezel.

Pri príležitosti 45. výročia založenia spevácky zbor vydal CD s najúspešnejšími skladbami.

DSZ Mladosť - zaslúžilá učiteľka Janka Chovanová

2014 - 50. výročie DSZ Mladosť, PaedDr. Soňa Burčová

Dievčenský spevácky zbor Cantus Cantilena

Dievčenský spevácky zbor Cantus Cantilena založil v roku 1982 **PaedDr. Ján Leporis**, ktorý bol jeho umeleckým vedúcim a súčasne dirigentom. Patril medzi popredné mládežnícke zborové telesá na Slovensku. Jeho repertoár tvorili skladby všetkých štýlových období. Systematická práca členiek zboru prinášala úspechy na domácich i zahraničných festivaloch. Od roku 1991 zbor koncertoval aj v zahraničí (Česká republika, Francúzsko, Taliansko, Švajčiarsko, Belgicko, Slovinsko). S veľkým entuziazmom vykonal nemerateľný kus tvorivej práce, ktorej výsledkom boli desiatky vystúpení v rôznych kultúrnych programoch a na koncertoch. Zbor nezabúdal však ani na tých najmenších, pre ktorých organizoval koncerty zamerané na dotyky s pani Hudbou. V roku 1998 dostal ocenenie generálneho riaditeľa NOC za umelecký a organizačný vklad v oblasti mládežníckych speváckych zborov a v roku 2003 mu MŠ SR udelilo veľkú medailu sv. Gorazda za výrazný podiel na pedagogickej práci a metodickú činnosť v oblasti hudobnej výchovy.

Činnosť zboru bola ukončená v školskom roku 2007/2008, po náhlom úmrtí dirigenta. Pedagogická a sociálna akadémia v Turčianskych Tepliciach v roku 2008 vydala spomienkové CD Cantus Cantilena – In memoriam Ján Leporis, na ktorom zbor dirigentsky viedol doc. Štefan Sedlický.

V decembri 2007 bola Jánovi Leporisovi udelená medaila D. G . Licharda in memoriam za dlhoročnú obetavú a činorodú prácu, ktorou prispel k rozkvetu zborového spevu.

DSZ Cantus Cantilena a Musica Vetusta

V škole pracovali postupne aj viaceré inštrumentálne telesá, napríklad sláčikové kvarteto pod vedením **Jána Bačíka**, mandolínový či harmonikový súbor. Najvýraznejším bol orchester **Pedagóg**, ktorý viedol **PhDr. Eduard Štolc.**

Musica Vetusta

Komorný orchester bol založený v roku 1979 z iniciatívy **Mgr. art. Márie Baťkovej**, ktorá vyučovala hru na husle. Jeho repertoár bol rozsiahly a rôznorodý. Zahŕňal diela od barokových majstrov cez tvorbu klasicistov až po súčasnú hudbu. Spolupracoval aj s Dievčenským speváckym zborom Cantus Cantilena na koncertoch vo Vojvodine pre slovenských rodákov.

DSZ Cantus Cantilena a Musica Vetusta - Srbsko 2004

Folklórny súbor PRAMEŇ

FS PRAMEŇ vznikol v školskom roku 2001/2002 a pracoval do roku 2017. Spevácku a tanečnú zložku viedla **Mgr. Ľubomíra Tumová** a hudobnú zložku, formou Ľudovej hudby PRAMEŇ, **Mgr. art. Mária Baťková**. Bohatý repertoár zahŕňal tanečný, hudobný a spevácky materiál všetkých regiónov Slovenska. Svojím programom sa predstavil doma i v zahraničí. Vystúpil na festivaloch Staré nôty mladých strún v Habovke i Terchovej, na Turčianskych slávnostiach folklóru v Martine a Blatnici, na Medzinárodnom festivale Bukovinské stretnutia v Turčianskych Tepliciach i v zahraničí, v Poľsku a na Ukrajine. V roku 2015 folkórny súbor vydal CD pod názvom Krása z Prameňa.

Mgr. art. Mária Baťková, Mgr. Ľubomíra Tumová

Krst CD Krása z Prameňa – r. 2015

Dievčenský spevácky zbor Strednej odbornej školy pedagogickej

Vychádzajúc z tradície zborového spevu v škole, bohatej umelecko-pedagogickej a koncertnej činnosti predchádzajúcich speváckych zborov Cantus Cantilena a dievčenského zboru Mladosť, bolo v školskom roku 2016/2017 založené nové spevácke teleso pod dirigentským vedením **PaedDr. Ľubice Shabetia, PhD.** Zbor sa predstavoval na podujatiach v rámci školy, mesta aj za hranicami mesta a opätovne nadviazal spoluprácu s partnerským dievčenským speváckym zborom Gymnázia a Strednej odbornej školy pedagogickej v Novej Pake (ČR). Činnosť speváckeho telesa bola pozastavená od školského roku 2020/2021, z dôvodu nepriaznivej pandemickej situácie.

PaedDr. Ľubica Shabetia, PhD.

DSZ - PaedDr. Ľubica Shabetia, PhD. a KO - Marian Kramár

Talent a tvorivosť žiakov učitelia hudobnej výchovy rozvíjajú aj prostredníctvom ďalších hudobných aktivít. Dlhú tradíciu má prehliadka speváckych talentov **Krása života**, ktorá je organizovaná každé 2 roky. Pôvodne sa súťažilo v speve ľudových piesní, v posledných rokoch pribudli kategórie duet a spev populárnej piesne. Neodmysliteľnou súčasťou školských podujatí a slávností sú hudobné programy, v rámci ktorých žiaci prezentujú svoje spevácke, inštrumentálne a tanečné schopnosti a zručnosti. V rokoch 2016-2019 žiaci 2.ročníkov nacvičili vianočné muzikály, s ktorými vystúpili na výchovných koncertoch v ZŠ, v DSS a kaplnke charitatívneho domu vo Vrícku.

Na prehĺbenie vzťahu študentov k hudbe organizujeme exkurzie s hudobnou tematikou, návštevy operných a baletných predstavení v Slovenskom národnom divadle v Bratislave a Štátnej opere v Banskej Bystrici.

Krása života

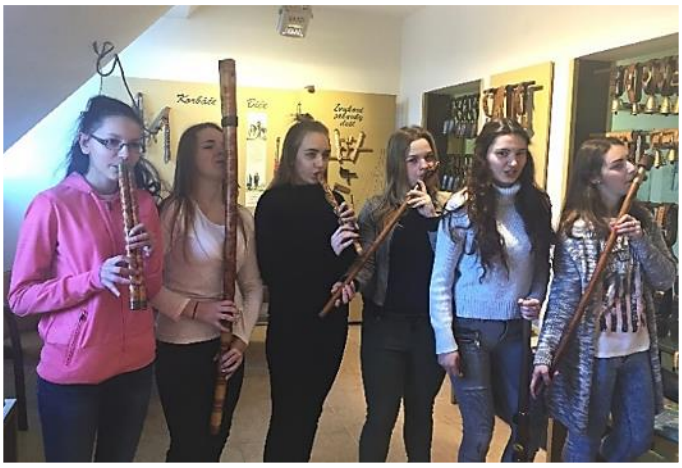

Banská Bystrica - expozícia ľudových hudobných nástrojov

Bratislava - SND - balet Luskáčik

LHM Banská Bystrica , Hudobné átrium, 2019

Muzkál, Vrícko

Prax v MŠ - práca s hudobnými nástrojmi

V histórii školy sa v hudobnom kabinete vystriedalo mnoho učiteľov. Zásluhou ich obetavej práce a entuziazmu je hudba každodennou súčasťou školy. Za všetkých spomeniem mená tých, ktorí tu strávili väčšinu svojho učiteľského života: **Ján Boháčik, Janka Chovanová, Danica Hrebíková, PhDr. Eduard Štolc, PaedDr. Ján Leporis, Mária Turanová, Štefan Illéš, Mgr. Mária Kozová, Mgr. art. Mária Baťková, PaedDr. Soňa Burčová,** ako aj súčasných hudobných pedagógov**: Mgr. Alena Klusková, Mgr. Ľubomíra Tumová, PaedDr. Ľubica Shabetia, PhD., Mgr. Jakub Strečanský, Mgr. Vladimíra Borievková.**

učitelia hudobnej výchovy:
PaedDr. Ján Leporis, Mgr. art. Mária Baťková, Mária Turanová, PaedDr. Soňa Burčová, Mgr. Mária Kozová, Mgr. Alena Klusková, PhDr. Eduard Štolc

Mária Turanová, Mgr. Mária Kozová, Mgr. art. Mária Baťková, Mgr. Alena Klusková, Mgr. Ľubomíra Tumová

Noví ľudia, učitelia aj žiaci, do školy prichádzajú a po čase odchádzajú. Nové hudobné skladby znejú a doznievajú... tak ako doznieva každý ľudský život. Hudobný život v našej Alma mater stále žije. Žije a píše históriu pre ďalšie nastupujúce generácie.

Do ďalších rokov škole hudobníci prajú: pedagógom tvorivých žiakov a žiakom učiteľov s tvorivými nápadmi. A všetkým veľa zdravia.

S. Burčová, A. Klusková, Š. Illéš, M. Kozová

r. 2021 – Ľ. Shabetia, Ľ. Tumová, A. Klusková, J. Strečanský, V. Borievková

PaedDr. Svetozár Thomka – dlhoročný vyučujúci telesnej výchovy

Volejbal 2020 na našej škole alebo trochu zo športovej histórie našej školy

Je tu koniec roka a ako už býva zvykom, treba sa zamyslieť, čo sa udialo v tomto roku pod vysokou sieťou. Odpoveď je na prvý pohľad jednoduchá. Nič, lebo COVID 19.

Žiadne turnaje, žiadne zápasy, žiadne postupové stredoškolské kolá. Smutná volejbalová prítomnosť. A ešte smutnejšia v tom zmysle, že s reprezentáciou sa rozlúčili tri, na stredoškolské pomery vynikajúce hráčky, **Renáta Gardianová, Aďa Tomanová a Lucia Zaťková.** A to tiež celkom nie je pravda, lebo udalosti sa zbehli tak rýchlo, že sme im ani nemali kedy poďakovať. Nuž aspoň takto koncoročne. **Ďakujeme, boli ste oporou počas celých štyroch rokov.** A práve tento rok mal byť vyvrcholením nášho snaženia o postup do krajského kola volejbalu stredoškoláčok.

Chvalabohu, aspoň na krátky okamih zvíťazil volejbal nad touto pohromou. A bolo to v Mošovciach na volejbalovom turnaji O Pohár ŠK Drienok Mošovce, ktorého prvý ročník sa datuje niekedy okolo roku 1975.

A celé je to o tom, že pri príležitosti **150. výročia založenia našej školy**, si na tomto turnaji dali „dostaveníčko“ bývalí študenti našej Alma Mater, ktorí pred dvadsiatimi rokmi tvorili kostru neobyčajne úspešnej reprezentácie školy vo volejbale stredoškolákov.

V období troch rokov, po treťom a druhom mieste na krajských kolách sa v roku 1999 dočkali zaslúženého víťazstva a postupu na celoslovenské kolo. Tam síce prehrali v boji o postup medzi posledných štyroch s Gymnáziom Revúca, ale postup medzi najlepších sedem družstiev na Majstrovstvách Slovenska vo volejbale stredných škôl bol pre náš typ školy ohromujúci.

Stretnutie nebolo len o pivných rečiach a spomienkach na maturitu z hry na hudobný nástroj. Svedčia o tom aj obrázky z tohto randevuez. Po dvadsiatich rokoch opäť spolu na ihrisku. O tom, že si vážili tieto chvíle, svedčí aj fakt, že Džonky Ondrejka s manželkou a deťmi docestovali až zo Švajčiarska a Marián Kvašňovský alias Tajfún to isté, ale z Čiech.

Samozrejme, na ihrisku i mimo neho bola pohodička, ale všetci boli v plnom nasadení pred zrakmi svojich polovičiek a malých volejbalistiek a volejbalistov. O to viac, že ich prišli pozdraviť **pán prof. Lettrich**, nezabudnuteľný volejbalový stratég na ihrisku i mimo neho, a **pani prof. Krelová**, bývalá členka volejbalových výberov školy a okresu na turnajoch pedagogických zamestnancov.

Bilancia zápasov - dva vyhraté, dva prehraté zápasy a umiestnenie v strede štartovej listiny. Ale tie dva dni po dvadsiatich rokoch stáli za to. A hlavne tie spomienky na maturitu z hry na hudobný nástroj. Samozrejme, nič znevažujúce, len nezabudnuteľné okamihy.

V takomto zložení po dvadsiatich rokoch odohralo družstvo SPgŠ Turčianske Teplice zápasy na volejbalovom turnaji O Pohár ŠK Drienok Mošovce 2020.

Horný rad – zľava – ***Peter Móric, Svetozár Thomka, Martin Hanzely, Pavol Kováčik, Ján Ondrejka, Marian Kvašňovský, Juraj Krupčík***

Dolný rad – zľava – ***Tomáš Bugár, Miroslav Lettrich***

V kádri sa ešte vystriedali – ***Milan Jankovič, Dušan Musil, Zdeno Gregor, Roman Žubor, Ladislav Pagáč, Matej Drozdi.***

Ponúkame aj niekoľko záberov z éry 1997 – 2000 aj s vernými fanúšičkami – samozrejme, volejbalu ***Petrou, Miškou a Aďkou***

A keď už spomíname na tie účasti na Majstrovstvách Slovenska, nesmieme zabudnúť na trio reprezentantiek našej školy v cezpoľnom behu ***Veroniku Šovčíkovú, Johanu Šovčíkovú a Júliu Kubíkovú.*** V roku 2007, v pretekoch jednotlivcov na krajskom kole ***Júlia Kubíková*** obsadila tretiu priečku a družstvo v už spomínanej zostave obsadilo stupeň najvyšší. To

Keby sme sa upriamili na rozsah športových disciplín, tak by sme museli spomenúť volejbal, basketbal, hádzanú, minifutbal, badminton, stolný tenis, plávanie, športovú streľbu, pódiové vystúpenia, športovú gymnastiku, florbal, branné športy, bežecké a zjazdové lyžovanie, šípky, silový trojboj...

znamenalo postup na Majstrovstvá Slovenska, ktoré sa konali v Žiarskej doline. No a to, čo predviedli na pretekoch v Žiarskej doline, vyrazilo dych nielen nám, ale hlavne našim súperom zo všetkých kútov Slovenska. Jednoznačné víťazstvo s trojbodovým náskokom pred druhým v poradí. Po volejbalistoch, opäť jeden top prenikavý úspech v podaní študentiek našej školy.

Toto je len malý záblesk z histórie našej školy v oblasti športu. Sú to spomienky v rovine športových súťaží stredných škôl organizovaných Ministerstvom školstva SR, alebo ním poverených orgánov.

Veľa cenených úspechov naša škola dosiahla na Celoslovenských hrách pedagogických škôl. V celej časovej osi týchto hier, či už letných alebo zimných.

A to určite nie je všetko. No a za každým z týchto športov si predstavíme veľa výrazných osobností, ktoré reprezentovali našu jedinečnú výchovnú a vzdelávaciu inštitúciu. Vymenovať sa to nedá, ale za telocvikárov môžem sľúbiť, že na každú alebo každého z nich si v príhodnej chvíli vždy spomenieme.

Tak ako si aj všetci naši študenti v dobrom /!/ alebo aj zlom – dúfam, že len sem-tam / spomenú na **p. prof. J. Petroviča, V. Oravca, P. Bílika, K. Granca, K. Grancovú, E. Tichú, M. Lettricha, Z. Malatovú, S. Thomku, I. Kamonovú, M. Čupca, R. Čarvagu, I. Kráľa a M. Lichnera.**

Tento príspevok vznikol ako reakcia na končiace sa 150. výročie vzniku našej školy, v období pandemickej celosvetovej krízy.

M. Lettrich, T. Krelová, J. Dvorský, M. Čupec, E. Tichá, R. Čarvaga, S. Thomka

J. Dvorský, E. Tichá, M. Lettrich, P. Bílik, S. Thomka, M. Čupec

E. Tichá. P. Bílik. K. Granec

S. Thomka, I. Kamonová, M. Lettrich

J. Dvorský, K. Granec, V. Oravec

r. 2021 – M. Lichner I. Kamonová, S. Thomka, M. Čupec

Ing. Gabriela Rafajová – vedúca PK prírodovedných predmetov

Som rodená Tepličanka. Okolo našej školy som v detstve prešla nespočetnekrát. Vždy som k nej vzhliadala. Aj preto, lebo je to majestátna budova postavená na vyvýšenom mieste, ale hlavne preto, lebo v mojich kruhoch sa o nej hovorilo vždy s rešpektom ako o škole, ktorá si starostlivo vyberá svojich žiakov a to z veľmi širokého okolia. Získať miestenku na vzdelávanie na nej sa považovalo za veľký úspech.

Vtedy som netušila, že v istom životnom období ma (dnes už viem, že šťastná) ruka osudu nasmeruje, aby som sa zoznámila aj s interiérom školy v pozícii učiteľky informatiky. Bolo pre mňa také nové a zároveň veľmi príjemné prechádzať chodbami školy v doprovode tónov hudobných nástrojov, dievčenského spevu, dupotu nôh pri tanci... cítila som sa ako na nikdy nekončiacom divadelnom predstavení. Mám to rada dodnes.

Nalejme si ale čistého vína. Žiačky si našu školu nevyberajú kvôli prírídovedným predmetom, skôr naopak. Takže na vyučovacích hodinách je to niekedy „boj“, ktorý ale nikdy nevzdávame ☺. Snažíme sa presviedčať žiakov, že aj logické myslenie a technické zručnosti majú svoju poéziu.

Na škole pôsobím ako učiteľka necelých 20 rokov, čo pre našu školu je veľmi krátky čas. A preto som poprosila Zdenku Novotnú (bývalú zástupkyňu školy) a Gabiku Mažáriovú (bývalú vedúcu PK PVP), aby si zaspomínali so mnou na vyučovanie prírodovedných predmetov v minulosti.

Moje spomienky na školu v 20. storočí

Mgr. Gabriela Mažáriová – bývalá vedúca PK prírodovedných predmetov

PK PVP združovala mnohé predmety*: matematika, fyzika, chémia, biológia, geografia, výpočtová technika, praktikum pracovnej výchovy, praktikum didaktickej techniky,* prechodne aj *cestovný ruch, administratíva a korešpondencia, zdravotná výchova* v rámci 3-ročného štúdia budúcich opatrovateliek. Preto sa v nej stretlo aj množstvo učiteľov.

Prevládali matematičky: **A. Kamarýtová, E. Siváková, Z. Novotná, M. Mäsiarová, E. Kapustová, M. Turanová, A. Ličková**;

Biológiu a biológiu dieťaťa vyučovali: **V. Palicová, V. Rašková, A. Štolcová, G. Mažáriová, A. Ličková, M. Pavlík, M. Pišková, M. Matuľa, M. Huňorová a R. Čarvaga , A. Capeková**

Praktikum didaktickej techniky: **A. Kamarýtová, G. Mažáriová, T. Žiak, E. Kapustová, M. Pavlík**

Fyziku: **J. Šutý, E. Kapustová, G. Mažáriová, A. Ličková**

Chemiu: **E. Kapustová, G. Mažáriová, A. Ličková**

Geografiu: **A. Štolcová, A. Ličková, A. Záhoranská, M. Mäsiarová, M. Pavlík**

Praktikum pracovnej výchovy: **K. Žucha, V. Rašková, G. Mažáriová, A. Ličková, M. Pavlík.**

Členovia komisie viedli rozmanité krúžky: krúžky onkologickej výchovy, matematiky, fotografický krúžok, krúžok strojopisu, výpočtovej techniky Najzaujímavejší s mimoriadnymi úspechmi a pre dievčatá netypický bol modelársky krúžok, ktorý dlhodobo viedol **B. Dvořáček**.

Členovia komisie sa podieľali aj na celoštátnych aktivitách - *Biela pastelka, Študentská kvapka krvi, Deň narcisov*. Tu mala najväčší podiel práce **M. Pišková**.

V rámci PPV boli významné ručné práce žiačok, no hlavne nádherné a kvalitné výšivky, ktoré so žiačkami robila **A. Záhoranská**. Tieto práce mnohokrát slúžili ako darčeky pre vzácne návštevy školy. A. Záhoranská úspešne pripravovala žiačky do súťaže v poskytovaní prvej pomoci.

Významné výsledky sme zaznamenali v zbere liečivých rastlín, V roku 1967/68 to bolo až 740 kg! Zaujímavý bol aj zber hliníka. Rozvíjal sa kladný vzťah k manuálnej práci, k tvorbe a ochrane ŽP. Pravidelné boli akcie ku Dňu Zeme. Za takto získané financie sa nakupovali nové odborné knihy a publikácie, ktoré sa využívali pri vyučovaní. Organizáciu a poučenie o kvalitnom zbere zabezpečovala predovšetkým **A. Ličková** a odosielanie do zberne zabezpečovala **A. Štolcová** a **V. Rašková.**

Ucelený cyklus prednášok bol k výchove k rodičovstvu, k boju proti toxikománii. Význam pri výučbe a výchove žiačok mali aj veľkoplošné nástenky komisie na chodbe školy, vitríny, kde sa vystavovali učebné pomôcky, ktoré žiačky v nemalej miere zaujali.

Dôležitými boli aj celoškolské akadémie venované napr. J. Heyrovskému,, A. Kmeťovi. Najvýznamnejší bol seminár o M. Koperníkovi, ktorého sa zúčastnil aj veľvyslanec Poľska.

PK PP sa starala aj o kvetinovú výzdobu školy a o školskú záhradu. Najväčší podiel mal na týchto prácach **K. Žucha**. Pod jeho vedením sme vysadili všetky tuje, ktoré dodnes lemujú areál školy, vysadilo sa 80 ovocných stromov a okrasných aj úžitkových kríkov. Na týchto prácach sa podieľali hlavne vyučujúce biológie a Praktika pracovnej výchovy. Osnovy výučby v tom čase predstavovali dnes tak „novoobjavovanú“ duálnu výchovu. Žiačky pracovali v školskej záhrade, vysádzali úžitkové rastliny. Pod vedením **A. Ličkovej** pracovali aj v školskom skleníku. Získaná zelenina, bylinky, ovocie obohatili aj stravu v školskej jedálni.

Bolo to obdobie, keď sa do škôl dostávala didaktická technika - prvé meotary, diaprojektory. Najväčšiu starosť mala **G. Mažáriová**, aby kolegov učiteľov naučila s týmito pomôckami zaobchádzať, keďže pri prenášaní z triedy do triedy bola neúmerná spotreba vypálených žiaroviek.

So zmenou učebných osnov došlo aj k zrušeniu výučby PPV, fyziky a chémie. Zrušila sa aj ťažko vybudovaná učebňa, kde sa robili laboratórne práce z fyziky, biológie a chémie. Po výučbe chémie ostal len pach v kabinete s chemikáliami, „zamorenie“ školy pachom kyseliny mliečnej, či predierkované plášte žiačok kyselinou sírovou.

Na škole som učila od r. 1963 takmer 45 rokov. Moja oficiálna rozlúčka so školou bola v roku 2000. V dôchodkovom veku som pracovala ešte na polovičný úväzok až do r. 2008/09.

Chcem poďakovať všetkým, s ktorými som sa tu stretla, lebo všetci ma o niečo obohatili, od každého som sa niečo naučila a som rada, že umiestenka, ktorú mi prisúdil osud padla práve na túto „umeleckú“ školu a pomohla mi obohatiť krásu môjho nového bydliska - Turčianskej záhradky – o krásu umenia.

Vyučovanie predmetov Praktikum pracovnej výchovy (r. 1963) a predmetu Praktikum didaktickej techniky (r. 1968)

Vývoj informatizácie v spoločnosti bol dôvodom začlenenia predmetu informatika na našej škole a učili ich učitelia: **Z. Novotná, M. Hrubeš, M. Gajdošová, M. Ivádyová, G. Rafajová, V. Weissová**

V súčasnosti je náš kabinet PK PP opustený. Osídľujú ho už len 4 učiteľky:

- matematiky a metodiky matematických predstáv: **A. Kamarýtová, V. Weissová,**
- biológie a biológie a starostlivosti o zdravie: **M. Pišková,**
- aplikovanej informatiky: **G. Rafajová, V. Weissová.**

Na záver ti prajeme, oslávenkyňa naša, k tvojmu pôsobivému jubileu šťastie na zanietených učiteľov, pre ktorých je učiteľstvo a práca s mládežou poslaním aj zábavou. Prajeme ti zvedavých a talentovaných žiakov, ktorí pod vedením učiteľov budú rozvíjať svoj talent, svoje vedomosti a zručnosti. A prajeme ti, aby sa našli prostriedky, aby si zažiarila v plnej svojej kráse.

A. Záhoranská, M. Halušková, A. Ličková, Z. Novotná, M. Budinská

r. 1991 - A. Štolcová, M. Turanová, J. Tavelová, A. Kamarýtová, M. Halušková, G. Mažáriová

Z. Novotná, G. Rafajová

r. 2000 - M. Pišková, Z. Novotná, M. Mäsiarová, A. Kamarýtová, J. Tavelová, E. Siváková, G. Mažáriová, A. Ličková

r. 2021 - A. Kamarýtová, M. Pišková, G. Rafajová, V. Weissová

M. Gajdošová, S. Faustová, F. Lilge, Z. Novotná, A. Kamarýtová

Miroslav Bartoš

KVETY JARI

Z knihy *Obíď svoj deň (2007)*

Dvadsiaty štvrtý máj si zaumienil, že sa zapíše do dlhodobých poveternostných rekordov. Sneží. ... Je osem hodín, obloha sa otvára, prebleskuje slnko. Aký bude dnešný deň? Maturitný.

Búrlivé počasie len odráža pohnuté a napäté mysle maturujúcich dievčat. Šedivé hlavy skúšobnej komisie oproti mladým kvitnúcim tváram – snehy odchádzajúcej zimy preverujú schopnosti jari. Kvety zimy a kvety jari dnes spojila príroda do nevšedného úkazu a možno i podobenstva. ... Do školy dnes vstupovali veľké deti a vychádzali dospelé krásne ženy – úspešné absolventky akadémie. Keď sa práca učiteľov a žiakov vydarí, výsledkom je pocit naplnenia, ale aj zmes radosti a smútku. Koniec.

Vy odchádzate žiť svojím životom. My ostávame. Prišli sa rozlúčiť ešte raz, k nám domov. Záhrada rozkvitla ľudskými kvetmi.

„Veľa šťastia a ozvite sa, chceme o vás vedieť, ako postupujete, potešíme sa z každého vášho úspechu!“

Takéto slzy mladým tváram dievčat pristanú, kiežby sa ich dôvera v ľudskú úprimnosť a dobro nestratila pri prvých sklamaniach. ... Kde sa rodí takáto krása, musí rásť aj veľa prajnosti a dobra, ináč by nemala zmysel.

Celoslovenská súťaž Komenský a my – r. 2007 – škola získala naraz prvé tri miesta v kategórii stredných škôl

KEĎ SA PEGAS NAPIL Z PRAMEŇA.....

Život na SŠ býva vždy zaujímavý, bohatý na priateľstvá, lásky, ale hlavne na nové informácie a poznatky. Na to, aby sa tento študentský čas zachytil čo najvernejšie, najpresvedčivejšie, slúžia na školách stredoškolské časopisy.

Inak tomu nebolo ani v našej alma mater. Od roku 1988 vychádzal časopis PRAMEŇ, ktorý sa neskôr (po r. 2010) pretransformoval do elektronickej podoby pod názvom PEGAS. Obidve podoby „Prameňa“ obsahovali množstvo aktuálnych informácií zo života školy, rozhovorov so zaujímavými osobnosťami, dali priestor vlastnej prozaickej, básnickej, výtvarnej tvorbe našich žiakov. Samozrejme, nechýbali ani vtipy, karikatúry, tajničky. Odbyt, čítanosť im zabezpečovali súťaže a neodmysliteľná Neskúšanka. (Študentov potešila a vyučujúcich dobre „vytočila“ ☺) V redakčných radách sa vystriedalo množstvo študentov, ktorí pochopili, že ich poslaním je opísať študentský život autenticky, pútavo, zábavne. Zistili, že táto práca vôbec nie je jednoduchá, ale zato krásna. Odmenou im boli nielen Čestné uznania v kategórii stredoškolských časopisov v celoslovenskej súťaži Štúrovo pero (Zvolen), ale aj rozhovory so známymi redaktormi Markízy – P. Hermanom a Z. Puškárovou, ktorí boli členmi odbornej poroty.

Odmenou pred vedúce koordinátorky časopisu - Mgr. Alenu Kluskovú, PaedDr. Slávku Sudorovú – bolo to, keď sa niektoré „naše redaktorky“ rozhodli venovať novinárskej profesii i naďalej a stali sa z nich po ukončení žurnalistiky redaktorky celoslovenských či regionálnych médií. Postupom času bol časopis nahradený webovou stránkou školy, rôznymi sociálnymi sieťami, ale my veríme, že v najbližšom čase sa vrátime opäť k jeho tlačenej podobe. Veď kde najlepšie si môžu študenti vyskúšať svoje organizačné, novinárske, spisovateľské, výtvarné, grafické schopnosti a získať tak neoceniteľné skúsenosti do budúcna.

OD VČERA AŽ PODNES

Spevácky súbor Mladosť s vedúcou J. Chovanovou

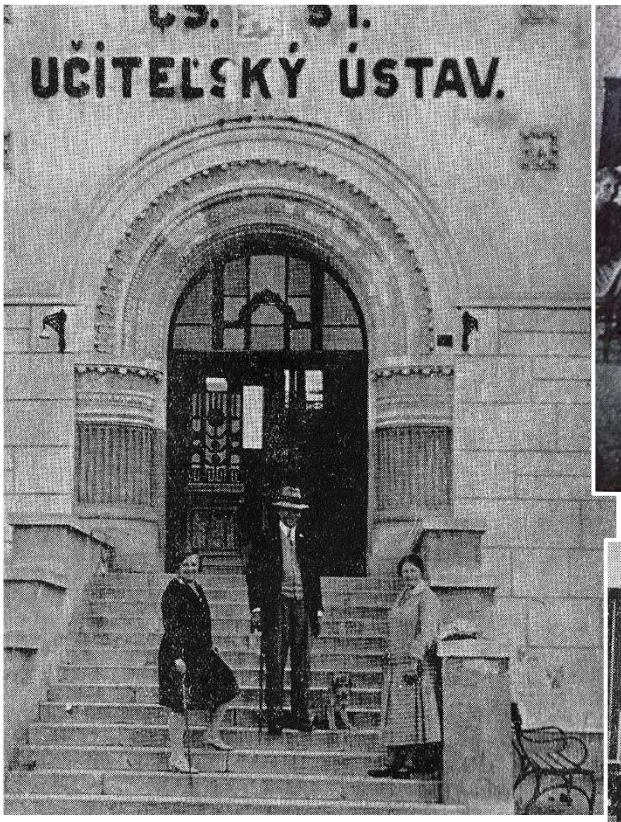

Riaditeľ Učiteľského ústavu prevezeného z Kláštora pod Znievom, V. Krofta, pred budovou školy

Pohľad do triedy v r. 1930

Internátna izba r. 1930

Výstava bábok

Obľúbený gašparko – prof. O. Benkovská v MŠ

Lyžiarsky výcvik

Zimné hry pedagogických škôl poriadané PŠ v Turč. Tepliciach v r. 1971

Odborná prax v MŠ

Štúrov pamätník v r. 1971

Odovzdávanie preukazov SZM

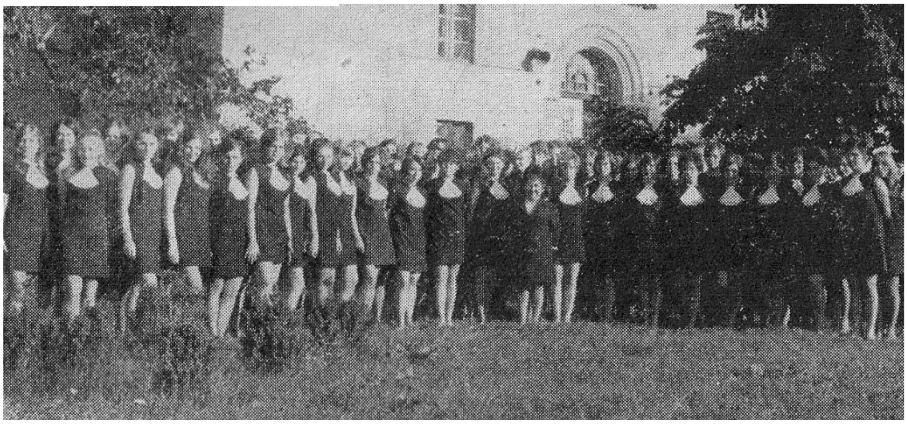

Spevácky súbor Mladosť vedený J. Chovanovou

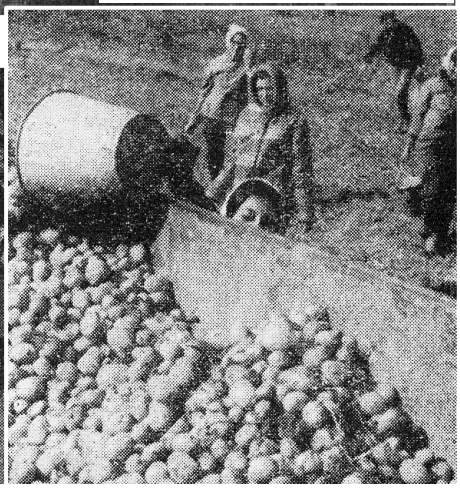

Zemiaková brigáda v r. 1970

Rozlúčka s absolventami školy

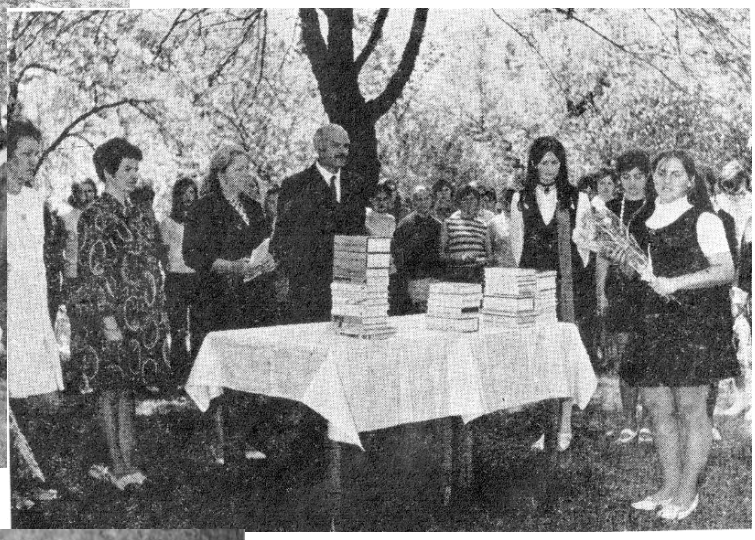

Rozlúčka s absolventami školy

Nácvik husľovej skupiny

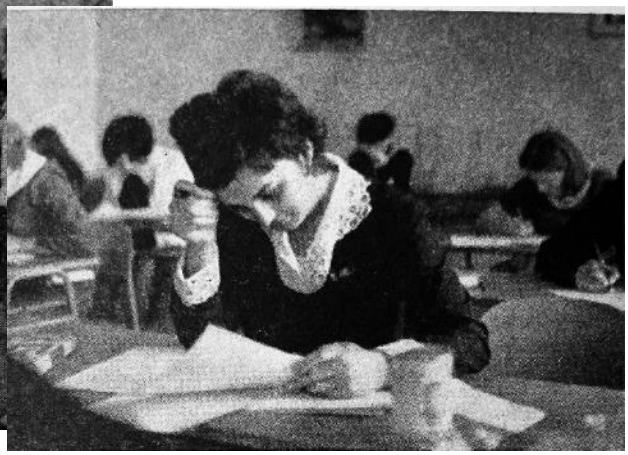

Písomné maturitné skúšky

r. 1967 - V. Palicová - zástupkyňa, G. Mažáriová, Klementová – vych.

Zborovňa r. 1965 - Ľ. Šikula, K. Žucha, V. Štrbová, G. Mažáriová, Mikolášová

TV prebiehala aj na nádvorí ZŠ

Z. Novotná, S. Burčová, A. Kamarýtová, I. Marčeková

M. Baťková so žiačkami

J. Leporis so žiačkami

Stužková slávnosť – tr. uč. B. Krížová

Stužková slávnosť

Ústne maturitné skúšky

Maturitná komisia (otvorenie ústnych maturitných skúšok)

V roku 1971 prebiehali **oslavy** 100. VÝROČIA ZALOŽENIA ŠKOLY.

Pri tejto príležitosti bola vydaná

Jubilejná správa k storočnici učiteľského vzdelávania v Turci.

Autormi boli **A. Lehotská a M. Lobotka.**

Pri príležitosti 100. výročia školy bola vytvorená aj

Pamätná izba učiteľského vzdelávania v Turci.

Komisár pamätnej izby: Jozef Šarlina
Scenár: Anna Lehotská
Výtvarné riešenie: Elena Simanová, Ján Siman, Anton Honisch
Fotografie: B. Bukovský, Ján Boháčik
Architektonické riešenie: Ján Siman

Pamätná plaketa, odznak, prívesok

GADER, jún 1998

Zemiaková brigáda

02. 10. 2006

Pani vychovávateľky v ŠI

Dole – Z. Pindúrová, Ľ. Vríčanová, V. Brhelová, J. Vojtová, Hore – Ľ. Danišová, J. Šovčíková, M. Poláčeková, V. Nagajová, B. Ganajová, M. Gajdošová

Z. Pindúrová, Ľ. Vríčanová, M. Poláčeková, L. Janoťáková, R. Stuchlá, Ľ. Danišová, M. Lettrichová, J. Šovčíková

r. 2021 – dole – I. Václavíková, J. Vojtová hore - J. Šovčíková, M. Kornshauserová, L. Čepelová , J. Lučanová , M. Lettrichová, R. Stuchlá

SPOMIENKY BÝVALÝCH ŽIAKOV a ŽIAČOK

(pretkávané študentskými výtvarnými prácami)

Mgr. Soňa Chalupová - p. riaditeľka a v súčasnosti zástupkyňa v MŠ Horné Rakovce v Turč. Tepliciach

Milujem deti, od malička som sa chcela stať učiteľkou, čiže moja prihláška smerovala na Strednú pedagogickú školu v Turčianskych Tepliciach.

Pýtate sa ma na najkrajšie zážitky zo školy a internátu?

Veľká škola, veľká izba so 40 obyvateľkami na samom vrchu budovy, so železnými poschodovými posteľami, úzkymi skriňami na chodbe, v ktorých sme našli útočisko na tiché štúdium – poviem vám, nie moc dobrý pocit pre mladé dievča ďaleko od domova. Po prvých dňoch, týždňoch som si zvykla na školu, internát, spolužiačky, vyučujúcich, vychovávateľky, pravidelné cestovanie...

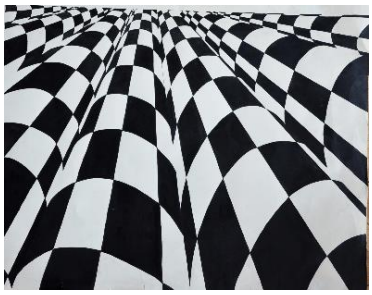

Kolektív s 38 nadanými dievčatami sa rýchlo stmelil, robili sme neskutočné programy, stále sme spievali, hrali na klavíri, husliach.

Husle som na podnet spolužiakov zo ZŠ rozbalila aj vo vlaku, oduševnene hrala „Mú, kravičky, mú“, až som zabudla vystúpiť vo Vrútkach, previezla som sa so spolužiačkou do Sučian, to bolo plaču a strastiplná cesta do polnoci na internát, chudera vychoška...

Zemiakové brigády, hrabanie lístia v parku veľmi stmeľovali kolektív.

Vychádzky do 17-tej, štúdium v triede a večierka na izbe, ktorú sme obývali spolu so štvrtáčkami. Večerné rozprávanie maturantiek sme počúvali s otvorenými ústami a na Ondreja, keď sme začali triasť posteľami a spoločne odriekať formulku, „posteľ, posteľ, trasiem ťa, svätý Ondrej, prosím ťa, daj mi tejto noci znať, koho budem muža mať“, bolo úžasné.

Prax v MŠ bola výnimočná, veľmi zodpovedne sme sa na ňu pripravovali, vyrábali množstvo pomôcok, bábok, muzikálov, divadiel, programov pre deti...

Vďaka SPgŠ sme získali veľmi dobrý základ do praxe, škola v TR vždy mala aj má prvenstvo v príprave budúcich učiteliek.

Ďakujem, že som mohla byť súčasťou veľkej rodiny, splnil sa mi sen byť učiteľkou v materskej škole a teraz odovzdávať skúsenosti budúcim pani učiteľkám prostredníctvom pedagogickej praxe, spolu s úžasnými bývalými aj súčasnými kolegyňami.

Prajem škole, všetkým zamestnancom, aj študentom, veľa tvorivých síl, nápadov a zanietených mladých ľudí odchádzajúcich do praxe.

Mgr. Emília Chvojková – bývalá učiteľka ZŠ v Oravskej Lesnej

Keď sme spolu s **p. prof. Mažáriovou** zakladali turistický oddiel, chodili sme na túry a poznávali okolie. Vďaka nej som aj ja bola pri zakladaní viacerých turistických oddielov a turistike sa venujem dodnes. Nesmiem zabudnúť na **p. prof. Karin Grancovú**, ktorá bola mojím vzorom ako učiteľka

TV, preto som aj vyštudovala TV a 42 r. som telocvik učila...

Táto stredná škola mi dala viac ako fakulta, pretože na VŠ som už v podstate čerpala z toho, čo som sa naučila na SŠ... Mali sme vnikajúcich pedagógov, takže by ste si aj tých terajších mali brať za vzor a vziať si od nich, čo sa len dá!

Mgr. Jana Dibdiaková - učiteľka v MŠ Zákamenné

Tých zážitkov mám veľmi veľa, pretože ako trieda sme boli veľmi dobrý kolektív. A aj väčšina učiteľov boli naozaj vynikajúci odborníci a osobnosti. Spomínam si na jeden z hodnotných zážitkov, keď sme dramaticky zrealizovali dielo J. A. Komenského: Labyrint sveta a raj srdca. Pamätám si neobyčajnú hudbu, všetci sme mali masky na tvári, oblečení v čiernom alebo bielom, hrali sme to aj v KD pre školu. Myslím, že sme to poriadne „vymakali“, aj zahrali a dodnes som na toto dramatické prevedenie hrdá.

Táto škola vám ponúka bohaté možnosti tvorivosti, kvalitne naučí študentov ako vychovávať a vzdelávať deti v MŠ. Učiteľovanie si vyžaduje hlavne vaše srdce, pretože budete pracovať so ,,živým materiálom“, s deťmi, z ktorých sa aj vďaka vám budú formovať hodnotné osobnosti.

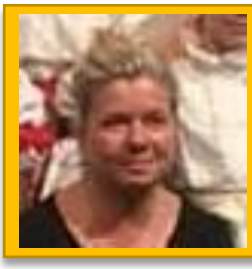

Mgr. Gabriela Očkajová – učiteľka 1. – 4. ZŠ Horné Rakovce v Turčianskych Tepliciach

Zaujímavých a netradičných zážitkov bolo mnoho - 36 dievčat na izbe, učenie v skrini na chodbe, zvuky klavíra, huslí, zobcových fláut ... Mne však utkvelo v pamäti množstvo aktivít, ktoré sme robili a ktoré nás posúvali vpred. Patrili k nim súťaže s pánom **Jánom Leporisom** so speváckym zborom Cantus Cantiléna, športovobranné preteky so streľbou zo vzduchovky s pánom **Pavlom Bílikom**, atletické preteky s pánom **Miroslavom Lettrichom**, preteky na bežkách s pani **Marcelou Machilovou,** spartakiáda s pánom **Kolomanom Grancom**...

SPgŠ mi dala do života a do mojej súčasnej práce učiteľky 1. stupňa nesmierne veľa. Vždy som čerpala a dodnes čerpám z toho, čo som sa naučila v praktických predmetoch, a tak tomu bolo i počas štúdia na VŠ. Dala mi vynikajúce základy a všestranne rozvinula moje zručnosti.

Vďaka nim hrajú všetci moji žiaci na hodinách HV na zobcových flautách, vďaka nim vediem deti k spevu a tancu v DFS Lúčik či v Súbore moderných a scénických tancov Fatranček.

Škole želám mnoho tvorivých učiteľov a žiakov.

Mgr. Petra Poništová – učiteľka v MŠ Príbovce

Nezabudnuteľným zážitkom z obdobia štúdia na vtedy ešte Strednej pedagogickej škole bola osobnosť pani učiteľky **Márie Širokej.** Hodiny v jej spoločnosti boli neobyčajné, jej výroky sú nesmrteľné, nezabudnuteľné aj po rokoch.

Ako dieťa z učiteľskej rodiny som túžila stať sa učiteľkou - škola mi pomohla naštartovať tento sen. Dnes, po niekoľkých rokoch praxe, môžem povedať, že práca učiteľky sa stala mojím nie zamestnaním, ale poslaním a robím ju s láskou.

Milá „aj moja“ škola, budúcnosť nech ti prinesie učiteľov a žiačky, ktorí opäť povýšia povolanie učiteľa na „piedestál“ a ukážu, že práca robená s láskou, nie je zbytočná.

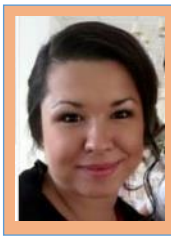

Radka Rešetárová – absolventka odboru kultúrno-výchovný pracovník (PaSA), v súčasnosti riaditeľka CVČ v Turčianskych Tepliciach

Myšlienky, ktoré ma napadajú, keď niekto vysloví názov školy?

V prvom okamihu sa mi vybavujú tváre spolužiakov, množstvo zážitkov, ktoré nás spájajú. Vyučujúci, ktorí nám dali neraz pocítiť, že odbor, pre ktorý sme sa rozhodli, nie je voľnočasovou aktivitou. Ale aj tí, ktorí nás dokázali rozosmiať, či zaujať natoľko, že naše hodiny často prerušilo až neželané zvonenie.

Veľmi rada spomínam aj na začiatky v školskom internáte, kde som nastúpila hneď po ukončení štúdia ako pomocná vychovávateľka. Tri roky, počas ktorých som spoznala skvelé kolegyne, veľmi dobré vzťahy s niektorými žiačkami, ktoré pretrvávajú dodnes a vedomie, že vyštudovaný odbor je smer, ktorým sa chcem v budúcnosti uberať.

Čo by som chcela zaželať do ďalších rokov?

Škole prajem pedagógov, ktorí budú pre ňu pevným pilierom.

Pedagógom želám úspešných a srdcom oddaných študentov svojmu odboru, ktorí budú motiváciou i pre svojich žiakov.

A študentom prajem vyučujúcich, v ktorých nájdu odbornosť, empatiu a oporu. Presne tak, ako to bolo dožičené aj mne počas štúdia na škole v podobe triednej pani profesorky **Slávky Sudorovej**☺

Ing. Monika Uhlíková – absolventka obchodnej akadémie (PaSA), v súčasnosti úspešne podniká v oblasti služieb v Turčianskych Tepliciach

Pre mňa bolo zážitkom, keď sme sa pripravovali na prezentovanie cvičnej firmy pred celou školou.

Museli sme sa spojiť ako skupina v triede a zorganizovať život „našej firmy“ tak, aby to bolo dokonalé. Všetko sme chystali po vyučovaní. Bolo treba ozdobiť triedu, pripraviť stoly a museli sme si rozdeliť úlohy. Malo to svoje čaro!

S vďakou by som chcela škole zaželať veľa úspechov, spokojných študentov a špeciálne pedagógom pevné nervy.

ROZHOVORY

Zuzana Smatanová

- žiačka našej školy v rokoch 1998-2002
- 6-násobný Zlatý slávik (2005 – 2010)
- natočila 6 štúdiových albumov
- textárka a skladateľka väčšiny svojich piesní
- v súčasnosti sa okrem spevu venuje hudobnej produkcii a výtvarnému umeniu

Čo vás motivovalo pre štúdium na našej škole?

Zúčastniť sa talentoviek som sa rozhodla z dvoch dôvodov. Prvý bol, že na nich nebola matematika a druhý, že som sa tešila na hodiny klavíra a výtvarnú výchovu. Dnes môžem prezradiť, že rozhodne som nechcela byť v budúcnosti učiteľkou :)

Už po prvých praktických hodinách som vedela, že to nie je práca pre mňa. Zaujímala ma vždy tá umelecká časť štúdia a spevácky zbor.

Maľba žiačky Z. Smatanovej

Aký typ študentky ste boli?

Veľmi zodpovedná. Nechodila som poza školu, učila som sa veľmi systematicky a poctivo a bola som skôr šedá myška, ako by si ma niekto hneď všimol.

Na ktoré momenty zo stredoškolského života si najradšej spomínate?

Mám na PaSA len tie najlepšie spomienky a ak by sa dal vrátiť čas, chcela by som tam byť znova, aspoň na týždeň. Páčila sa mi tá obrovská historická budova. Milovala som hodiny klavíra a cestu zo školy dlhou alejou a pešou zónou na internát. Mala som rada stredy, vtedy sme mali **s p. profesorom Leporisom** skúšky zboru Cantus Cantilena. Neznášala som matematiku a spomínam si, ako ma p. profesor Lettrich volal na telesnej výchove „Vlasta". Zažila som to, aké náročné je občas byť iba v ženskom kolektíve, ale aj to, ako vieme my ženy držať spolu. Ešte aj dnes sa mi v snoch vracia spomienka na to, ako píšem písomku z matematiky a odovzdávam prázdny papier :)

Návšteva Z. Smatanovej – zľava E. Dvorská, J. Dvorský, V. Petrovičová – vychovávateľka, Z. Smatanová, B. Blahová – tr. učiteľka , J. Leporis – dirigent Cantus Cantilena, M. Sygút – bývalý primátor TR

Čo vás v živote najviac napĺňa?

Šťastím je pre mňa robiť v umeleckej oblasti. Od malička som bola iná ako moji rovesníci, mala som svoj svet medzi pastelkami a neskôr pri gitare. Chcela som sa zdokonaľovať, pretože ma to robilo vždy šťastnou a je to tak doteraz.

Čo považujete vo svojom doterajšom pracovnom živote za najväčší úspech?

Ak ho zhmotním, tak šiesty Zlatý a Absolútny slávik. Ak sa na to pozriem z nehmotnej stránky, tak rozhodne za úspech považujem to, že som si zachovala svoju tvár a vo vnútri mnou popularita neotriasla.

Čo vás inšpiruje pri písaní piesní?

Môj život. Za posledné roky sa v ňom dejú rôzne malé aj veľké turbulencie a hoci ma občas vystrašia, vo finále som za ne vďačná, aspoň mám o čom písať ;)

Aké je vaše životné krédo?

"TO PREJDE." Platí na všetko, čo sa nám v živote stane.

Martin Mikuš - hosťujúci sólista Opery SND v Bratislave, člen Slovenského filharmonického zboru a pedagóg ZUŠ

Aktuálne spieva v Opere SND postavu Fiorella v Barbierovi zo Sevilly, Masetta z Dona Giovanniho, Dona Fernanda vo Fideliovi, Baalovho veľkňaza v Nabuccovi, ďalej Grófa Ceprana v opere Rigoletto, ale aj Veronské knieža z opery Romeo a Júlia, Vojaka v Straussovej hudobnej dráme Salome, Druhého hráča v Šperkoch Madony Wolfa-Ferrariho a tiež Drevorubača vo Veľkej doktorskej rozprávke od Milana Dubovského.

Aký nezabudnuteľný zážitok (zážitky) sa vám vynorí v pamäti, keď si spomeniete na vaše stredoškolské štúdiá?

Už som neraz uvažoval, že by možno bolo dobré napísať moje spomienky zo štúdia na PaSA v Turč. Tepliciach v ucelenom vydaní, lebo bolo by veru o čom písať. Ale možno sa postupne stanem prispievateľom článkov na pokračovanie do Ročenky ☺

Určite jedným veľkým zážitkom bol aj nasledovný:

Bol koniec tretieho ročníka, rok 1999. Dostávali sme učebnice domov na prázdniny a pani profesorka **Mária Baťková**, ktorá vyučovala husle, mi dala ponuku, že mi ich cez leto vezme k sebe domov, aby som s nimi nemusel cestovať. Tak aj bolo. Veď počas prázdnin by aj tak ležali niekde zabudnuté.

Prišiel september, s ním veľká prestávka a pani profesorka mi podala kľúče od auta s tým, že si mám po ne ísť. Ako som išiel po chodbe, stretol som kamaráta Gaba a povedal mu, nech mi ide pomôcť.

Kde sa budeme ponáhľať, keď máme celú prestávku pred sebou? Sadli sme si do auta, ktoré bolo asi dva mesiace staré, chvíľu počúvali rádio, ale to už na nás doliehala nuda. Potrebovali sme viac adrenalínu. Tak som naštartoval auto a už nás nebolo. Vybrali sme sa na Štubňu. Tam sme sa za volantom vymenili, a to všetko sme stíhali počas veľkej prestávky. Podotýkam, že vodičský preukaz nemal v tom čase ani jeden z nás.

Lenže na našu smolu, išla práve v tej chvíli po chodbe pani profesorka a keď sa pozrela z okna, auto tam nebolo.

Vtom sme prichádzali alejou ku škole a ona schádzala po schodoch. Auto sme rýchlo zaparkovali, zamkli a podával som kľúče s ospravedlňujúcim sa, ,,prepáčte, nehnevajte sa". Jej odpoveď mám navždy v ušiach: ,,Nič, Martin, stalo sa."

Na druhý deň sme kúpili kyticu kvetov a išli sa ospravedlniť ešte raz. Pani profesorka nám odpustila. Spomenula nám aj príbeh, kedy prosila raz jedného žiaka o zaparkovanie auta, ktoré predtým vlastnila, a ten jej z neho urobil pomerne veľkú škodovú udalosť...

Neskôr, keď som už mal vodičský preukaz a mali sme spoločné koncerty, tak bolo ešte veľa príležitostí, kedy som pani profesorke robil osobného šoféra.

Dovolil by som si spomenúť ešte jednu skúsenosť spojenú so školou.

Venoval som sa predovšetkým hudbe. Od malého chlapca som hrával na flaute, klarinete, saxofóne. Veľmi som mal rád aj klavír a neskôr organ. Ale k spevu som sa dostal až na PaSA. Chodil som do speváckeho zboru Mladosť, ktorý viedla pani profesorka Soňa Burčová. Počas štyroch rokov sme mali veľa koncertov doma i v zahraničí. Celé štyri roky som inú známku ako jednotku z hudobnej nemal.

Až prišla maturita z hudobnej. Osudný deň pre mňa. V tom čase som už bol prijatý na konzervatórium do Žiliny. Vytiahol som si otázku a prišlo povestné zatmenie ☺ Nevedel som, kde som a ani čí som...

A tak mi predsedníčka maturitnej komisie navrhovala päťku. Nakoniec som obišiel s výslednou trojkou a zvláštnym pocitom z reality.

Bolo to pre mňa ponaučenie a nová skúsenosť. Avšak najväčšou ironiou osudu v súvislosti s tým je, že hudba sa stala nielen mojím koníčkom, ale predovšetkým prácou. Už o pár rokov neskôr, počas štúdia na VŠMU v Bratislave mi bolo udelené prospechové štipendium, na prijímacích skúškach na VŠMU i JAMU v Brne som skončil na prvom mieste, moja umelecká spolupráca sa rozbehla s mnohými profesionálnymi telesami. Odvtedy som účinkoval v 25 krajinách sveta a dvanástu sezónu pôsobím ako hosťujúci sólista Opery SND v Bratislave. Taktiež som členom Slovenského filharmonického zboru a pedagogicky pôsobím na ZUŠ.

Bola to práve PaSA a jej profesori, ktorí mi ukázali chodníček a nasmerovali cestu do života. Chvíle strávené na tejto škole sú pre mňa nezabudnuteľné. Som rád, že som mohol byť jej žiakom.

<u>Čo by ste zaželali škole do ďalších rokov?</u>

Želám všetkým profesorom a študentom, aby dni prežité v priestoroch krásnej budovy a jej okolí prinášali vzájomné potešenie pre obidve strany a nech majú nezabudnuteľné krásne zážitky, ktoré ich budú sprevádzať po celý život. Nech si každý vytvorí vo svojom srdci miesto, ktoré ho poteší pri spomienkach na Turčianske Teplice. Samozrejme, všetkým želám pevné zdravie a škole podporu zriaďovateľa.

Návšteva M. Mikuša na slávnosti konanej pri príležitosti 25. výročia založenia Cantus Cantilena

Čo bolo podnetom, že ste sa rozhodli študovať na našej škole?

Pri zvažovaní strednej školy bolo rozhodujúcim kritériom, aby na nej prevažovali predmety humanitného charakteru a kvalitná jazyková príprava. Keď sa po rokoch obzriem za svojím stredoškolským štúdiom, nemenil by som. Myslím si, že PaSA v Turčianskych Tepliciach mi poskytla kvalitné odborné vzdelanie a vynikajúcu jazykovú prípravu, čo som, koniec koncov, zúročil aj pri výbere vysokej školy a v budúcej profesii.

Študovali ste u nás učiteľstvo v MŠ a vychovávateľstvo, prečo ste pri ňom nezostali?

Aj keď som študoval učiteľstvo pre materské školy a vychovávateľstvo, odjakživa som sa však vyžíval v cudzích jazykoch, a preto som sa rozhodol študovať prekladateľstvo – tlmočníctvo v kombinácii nemecký jazyk a kultúra – ruský jazyk a kultúra. Veľkou motiváciou mi bola pani profesorka **M. Michalková,** ktorá ma utvrdila v tom, že práve toto je moja cesta. Učitelia svojich žiakov formujú a vo veľkej miere dokážu ovplyvniť ich budúce smerovanie. Toto „poslanie“ momentálne odovzdávam svojim študentom aj ja.

Ktorý predmet vás najviac zaujal? Prečo?

Asi nemôžem povedať iba jeden, pretože som ich mal rád hneď niekoľko – pedagogiku, psychológiu, hru na klavír a, samozrejme, jazyky – slovenský jazyk a literatúru, nemecký a ruský jazyk. Slovenčina, nemčina a ruština ma v podstate sprevádzajú dennodenne, keďže pracujem aj ako prekladateľ beletrie.

Aký zážitok zo SŠ máte dodnes v pamäti?

To je ťažká otázka, pretože väčšina z nás bývala na internáte, boli sme dobrá partia, a preto bolo zážitkov neúrekom. Pamätám si na dlhé rozhovory so spolužiačkami, kopu školských povinností, ale aj zábavy, učenie v kuchynke aj po záverečnej (vlastne sa to volalo večierka ☺),wifonkové seansy, nekonečné cestovanie vlakom... Je ťažké vybrať iba jeden zážitok.

PhDr. Andrej Zahorák, PhD.

- pracuje ako odborný asistent na Katedre translatológie na Univerzite Konštantína Filozofa v Nitre. Vo svojej rigoróznej práci skúmal špecifiká prekladu a recepcie audiovizuálnych diel pre detského diváka.

- vyučuje prekladové a tlmočnícke disciplíny z ruského a nemeckého jazyka a metodiku prekladu a tlmočenia. Je autorom monografie Intercultural Aspect in Translation and Reception of Precedent Phenomena (Peter Lang, 2019), za ktorú získal Cenu dekanky FF UKF v Nitre za publikačnú činnosť za rok 2019. Aktívne sa venuje prekladu beletrie, spolupracuje s vydavateľstvami Tatran, Ikar či FortunaLibri. Medzi jeho vedecké záujmy patrí interkultúrny aspekt v translácii, preklad umeleckých textov a audiovizuálny preklad.

Aké sú vaše záľuby a máte nejaký nesplnený sen?

Mám dvoch psíkov, takže veľa voľného času venujem práve im, rád si zahrám tenis, cestujem a keď neprekladám, čítam. Na splnení nesplnených snov stále pracujem ☺

Čo by ste odkázali terajším žiakom našej školy?

Aby poctivo študovali odbor, ktorý si vybrali, pracovali na sebe a našli si prácu (štúdium), ktorá ich bude napĺňať.

Aké je vaše životné krédo?

Keď sa nad tým zamyslím, životné krédo asi nemám. Riadim sa však tým, že poctivou prácou a vytrvalosťou si človek dokáže plniť sny. Mne to zatiaľ vychádza.

Z TVORBY ŽIAKOV

Móda extra, výtvarné práce

Z KAŽDÉHO ROŽKA TROŠKA ...

Vianočné koncerty

Vianočné tvorivé dielne

Vianočný punč

Vianočné trhy

Vianočný volejbal

Imatrikulácie

Súťaž v tvorbe bábok

Stavanie Mája

Bábkové divadielko

Upratovanie okolo školy

Kurz na ochranu človeka a prírody

Ročníkový volejbalový turnaj

Exkurzia Uherský Brod

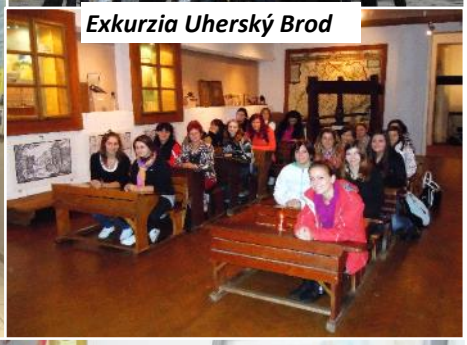

Mikuláš v meste a v škole

Divadielko pre deti z MŠ

Darovanie krvi

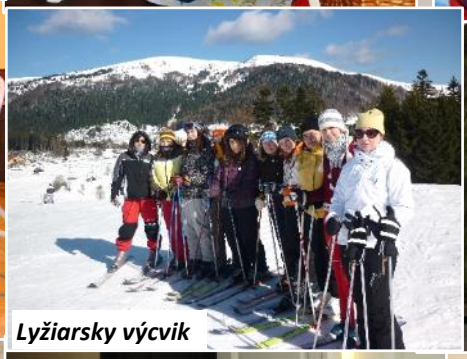

Lyžiarsky výcvik

Deň masiek

O. Nagaj na návšteve v škole

Kurz pohybových aktivít - zimný

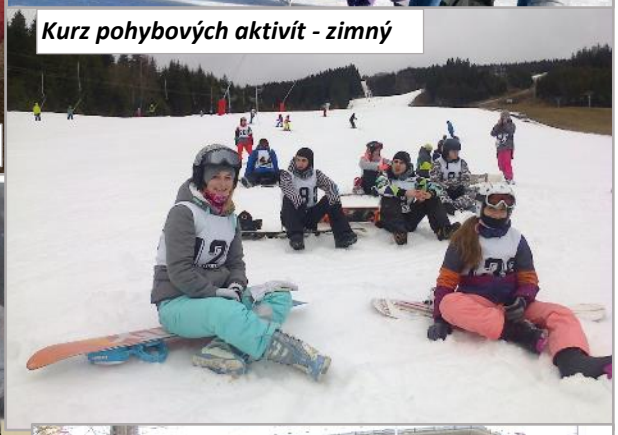

Recitačné súťaže

Fašiangy v meste, kúpeľoch aj v DD

Noc v škole

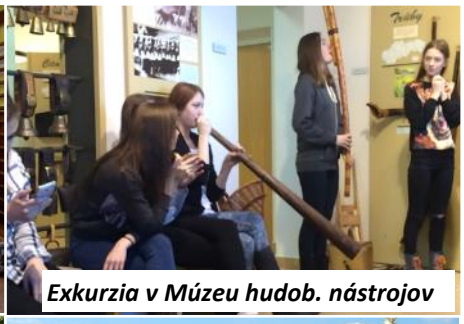

Exkurzia v Múzeu hudob. nástrojov

Olympijský deň

Zájazd Londýn

Zájazd Rím

Nahrávanie CD Krása z Prameňa

Zájazd Pisa

Zájazd Amsterdam

Účelové cvičenie

Ústne maturitné skúšky

Projekt – Rodina včera, dnes a zajtra

Projekt – Slovenské kraje

Projekt – Umenie v dejinách

Projekt – Zdravý životný štýl

Projekt – Cesta okolo sveta

Tvoja tvár znie povedome

V ríši filmov

Krása života

MDD

Kurz pohybových aktivít - letný

Deň nezábudiek

Deň narcisov

Červené stužky

Intenzívny kurz ANJ

Rozlúčka s maturantmi

Deň hier

Bambiriáda

Výstava pomôcok MRM

Výstava pomôcok BIO

Projekt - Separuj

Mikuláš v MŠ

Stridžie dni v MŠ

Adventný výchovný koncert

Odborná prax

Vynášanie Moreny

Fašiangy v MŠ

Praktické MS

ODKAZY NAŠICH ŽIAKOV

I.A trieda

Po týchto pár spolu strávených týždňoch sa náš bláznivý kolektív I.A triedy zhodol, že naša kreativita a tvorivé myslenie dostávajú poriadne zabrať. Predsa nosíme každý deň úsmev na tvári a tešíme sa na všetky ďalšie aktivity a spoločné zážitky. Dúfame, že si z tejto školy odnesieme len tie najlepšie skúsenosti a hlavne veľa vedomostí.

Triedna učiteľka:
Mgr. Viera Weissová

Žiaci: I. Baricová, I. Bartošová, E. Belejová, L. Čierna, L. Dománková, V. Emilová, E. Farková, N. Gamanová, T. Janičíková, M. Klainová, S. Kováčová, T. Krkošová, V. Król, J. Kubániová, A. Mészárošová, S. D. Palatická, A. Partiková, D. Pečalová, G. Staníková, S. Štetková, B. Štigová, T. Trgiňová, H. Ulická, M. Valachová, N. Valjanovičová, L. Kúdelová

I.B trieda

Nová škola, prostredie, kolektív a pedagógovia. Obávali sme sa, aké to všetko bude. Strach, či zapadneme do kolektívu...opak je však pravdou. Aj keď sa poznáme len krátku chvíľu, vznikli nové priateľstvá, príjemné zážitky. Vieme, že sa môžeme na seba spoľahnúť. Naša trieda je plná úžasných talentov, či už sa týkajú hudby, športu, maľovania alebo mnoho ďalších. Hra na hudobný nástroj nám ide takisto dobre ako pedagogika či psychológia a ďalšie predmety.

Vieme, že nie sme dokonalí, no snažíme sa byť najlepšou verziou seba samých. S naším triednym učiteľom si rozumieme výborne a radi sa spolu zasmejeme. Ďakujeme mu, že stojí pri nás. Dúfame, že aj ostatní pedagógovia si nás obľúbili, pretože my sme spokojní s každým z nich. Sme pripravení na dlhú cestu vzdelávania, ktorú nám pripravili. Tešíme sa na nové a nezabudnuteľné zážitky na našej špičkovej škole.

Našej škole by sme chceli popriať len to najlepšie a aby vychovávala dobrých pedagógov aspoň ďalších 150 rokov.

Triedny učiteľ: **Mgr. Tomáš Urík**

Žiaci: L. Bialoňová, L. Bialoňová, Ch. Bogáňová, S. Cubinková, K. Danková, A. Duchoňová, E. Ferancová, B. Gašperová, N. Halúsková, A. Huráková, S. Kekeláková, N. Kňazíková, K. Kováčová, L. Ličková, J. Modrovská, M. Pánik, S. Pribylinová, T. Puškárová, A. Sádecká, V. A. Sádecká, N. Síkorová, V. Učníková, A. Valková, N. Holosová

I.C trieda

Nastúpili sme do školy ako čerstvé prváčky a nevedeli, čo nás čaká, akých budeme mať spolužiakov. No už po pár týždňoch sme zistili, že budeme skvelá trieda. Síce sme väčšinu nášho prvého ročníka doma, ale aj napriek tomu nás to neodradilo ďalej sa spoznávať a vytvárať nové kamarátstva. Považujeme sa za super kolektív nie len preto, že si rozumieme, ale aj preto, že jeden druhému pomáhame.

Prajeme našej novej škole, aby vydržala ešte najmenej 150 rokov a tešíme sa, keď ju budeme spoznávať viac a viac, no už teraz sme hrdí na to, že môžeme študovať na tejto škole a dúfame, že si na štúdium v nej budeme spomínať ako na najkrajšie obdobie nášho života.

Triedna učiteľka: **Mgr. Zuzana Jurečková**

Žiaci: L. W. Balut, S. Barošová, V. Boldizsárová, S. Giertlová, T. Gunišová, P. Harantová, S. Hýroššová, V. Jagnešáková, P. Klátiková, E. Kmeťová, E. Kováčová, S. Krakovská, L. Krupčíková, S. Kubicová, Z. Kučiková, M. Likavcová, M. Mrázová, M. Muchová, A. Neveďalová, S. Skurcoňáková, V. Šágová, A. Švábiková, T. Tomašáková, E. Valterová, N. Vríčanová, N. Bieliková

I.D trieda

Aké sme?

Síce sa ešte len spoznávame cez obrazovky PC, ale aj napriek tomu sa snažíme navzájom si pomôcť. Pandémia nás obrala o spoločne strávený čas v škole a na internáte, no snažíme sa vynahradiť si to cez sociálne siete. Veď nič nie je predsa stratené. ☺

A čo by sme chceli popriať škole? Aby bola úspešnou školou ako doteraz a aby mala čoraz viac a viac študentov.

Triedny učiteľ: **Mgr. Jakub Strečanský**

Žiaci: S. Briatková, V. Brveníková, Z. Celerinová, A. Čabáková, T. Fáblová, E. Garajová, E. Gašparovičová, A. Gilániová, E. Gloserová, T. Hujčáková, M. Jančeková, K. Kalfasová, K. Kollárová, K. Kosmeľová, V. Krajčiová, K. Majerová, T. Markuliaková, D. Nákačková, E. Nogáčková, S. Ondrušová, N. Pagáčiková, L. Ružbacká, A. Štobrová, P. Vajdová, S. Grausová

Síce sme spolu iba krátko,
vieme, že žiadna z nás nie je nevinné jahniatko.
Kysuce, Prievidza a nečakane Orava,
na intráku je 100% zábava.
Papule, či tiché vody tvoria túto družinu,
všetci máme radi svoju „druhú rodinu".
Vaša milovaná I.D ❤

II.A trieda

Naša trieda je sama o sebe výnimočná. Držíme spolu a pritom spolu von nechodíme, odpisujeme od seba a pritom sa spolu neučíme. Vieme sa podeliť o úspech a zvaliť neúspech na jednu z nás. ☺ Ale najkrajšie na tom je, že sme napriek všetkému ako jedna veľká rodina.

Našej škole prajeme ešte veľa dobrých učiteľov. Prajeme jej, aby stála ešte dlho a možnosť vzdelávať sa mali aj ostatní šikovní žiaci.

Triedna učiteľka: **PaedDr. Katarína Durdíková**

Žiaci: P. Benická, L. Benková, V. Borová, D. Božeňáková, K. Čavojská, D. Dobšinská, L. Drengubiaková, Ch. Hudoba, M. Hujová, E. Kachútová, Z. Kšenzuláková, K. Kurjaková, A. Machunková, R. Majdišová, N. Masničáková, V. Mravcová, A. M. Olšovská, N. Pagáčová, R. Pavlíková, A. Perďochová, R. Plevjaková, A. Plutová, A. Slaninákova, F. Smolková, S. Talapková, Z. Turanová, L. Zemanová

II.B trieda

Ťažko povedať, kto II.B je. Sme veselé. Z našej triedy sa často valia tóny klavíru či veselého spevu. Začína to vždy úplne nevinne, stačí, keď si jedna sadne za klavír, pripoja sa všetky a len ťažko je náš entuziazmus utíšiť. Toto je jedno čaro z mnohých, ktoré nám táto škola ponúka. Keď spev utíchne, rady si poklebetíme aj s vyučujúcimi a navzájom si robíme deň krajším. V tých najútulnejších internátnych izbách sa po škole stretneme a trávime čas dlhými rozhovormi, hrami, filmami, jedlom i tancom a spevom, ktorý k nám neodmysliteľne patrí. Za ktorýmikoľvek dverami sa skrýva pochopenie a pomoc. Aj také sme my. Láskavé a nápomocné. Aj keď spolu v týchto chvíľach nemôžeme byť osobne, spoločne prechádzame akýmsi poučením, ktoré nás všetkých zasiahlo. Cez on-line vyučovanie si navzájom pomáhame, „upevňujeme sa“ a nevieme sa dočkať ďalších spoločných chvíľ, pretože tie, ktoré boli, nám prídu ako roky – rokúce a veľmi sme si to spolu užili. Stretneme sa silnejšie, veselšie a plné elánu do ďalších spoločných dobrodružstiev!

Našej škole sa snažíme byť prínosom na oplátku za to, ako láskavo a priateľsky nás prijala pod svoje krídla. Ku krásnemu 150. výročiu jej želáme, aby ďalej rástla, mnoho dobrých a srdečných ľudí a ešte veľa príbehov na tomto výnimočnom mieste! Vďaka úžasným a inšpiratívnym ľuďom sa sem vždy a s láskou vraciame! Ďakujeme za vedomosti, zážitky a nezabudnuteľnú atmosféru!

Triedna učiteľka: **Mgr. Ľubomíra Tumová**

Žiaci: K. Benčová, D. Brnoliaková, P. Fidesová, M. Hlavoňová, M. Kačíková, E. Kekeláková, K. Kocoňová, B. Kohútová, N. Koňarčíková, E. A. Kováčová, A. Kuchťáková, V. Lajstríková, S. Laššáková, T. Matejčíková, I. Mičáňová, A. Mičianová, E. Rigóva, V. Satinová, E. Sárköziová, I. Surová, B. Štepunková, Z. Tisoňová, E. Tropeková, A. Turoňová, K. Ťasnochová, A. Urbánková, D. Vrabčeková, E. Zahatlanová, L. Zatloukalová

II.C trieda

Našej úžasnej škole prajeme k jej krásnemu výročiu, aby ešte dlho stála a vzdelanie ponúkala. Aby mala šikovné žiačky, múdrych učiteľov a vládol v nej ľudský prístup, ktorý je veľmi dôležitý.

Triedna učiteľka:
Mgr. Emília Javornícka

My sme trieda usilovná, pomôcť druhým vždy šikovná.
Hodiny nás bavia, úsmev nám vyčaria.
Pod lavicou šušušu, smejeme sa o dušu.
Každý deň je jedinečný, aj v zlých chvíľach vždy slnečný.
Našu triednu máme rady, na hodinách nám poradí.
Je to naša triedna mama, s nami nie je nikdy sama.
Kolektív sme súdržný, vyriešime problém vždy.

Žiaci: S. Bošková, P. Bučková, S.Buchalová, D. Droštíková, T. Forróová, M. Franková, T. Hešková, S. Hubená, M. Jambrichová, N. Kollárová, Z. Kováčová, N. Marková, L. Medveďová, K. Mincová, A. Ridzoňová, Z. Rohoňová, R. Skaličanová, L. Svetláková, P. Synáková, N. Šeligová, E. Trajová, B. Vavrová, S. Vorčáková, K. Zavadzanová, M. Jozefčíková

III.A trieda

Nebudeme si klamať, príchod na strednú školu neprináša len radosť, ale aj obavy a mnoho sĺz. Zo začiatku to nebolo vôbec podľa našich predstáv. Celé štúdium na našej strednej škole by sme prirovnali k plavbe loďou, každý člen v triede je jej neodmysliteľnou súčasťou. Ako sa loď plavila na rozbúrenom mori, každá z nás mala možnosť zobrať si svoj čln a opustiť posádku, aby sa vybrala vlastným smerom, ktorým chce kráčať. Bolo nás síce na začiatku tejto plavby 20, no len 18 z nás zotrvalo. Tvoríme jeden celok a teraz už vieme, že to bez jednej z nás neukormidlujeme, pretože každá má na palube svoju pomyselnú funkciu, v ktorej je najlepšia. Mnoho chvíľ je naozaj krásnych, avšak nebol by to život, keby sa to nevystriedalo aj s nepríjemnými chvíľami, v ktorých sa ukázalo, v čom je naša sila: v súdržnosti, priateľstve a opore. V konečnom dôsledku by sme to zhrnuli, že sme naozaj za všetko vďačné i keď to možno niekedy tak nevyzerá. Sme vďačné za profesorov/profesorky, ktorí chcú pre nás len to najlepšie a robia všetko preto, aby do nás vštepovali nielen vedomosti, ale aj skúsenosti z bežného života, veľakrát si neuvedomujeme, že im to sťažujeme naším prístupom alebo správaním. Avšak chceme, aby ste vedeli, že VÁM naozaj za všetko ďakujeme, za vašu snahu, pochopenie, priateľský prístup. A takisto vďačné sme za seba navzájom, spoznali sme mnoho priateľov, strávili spolu veľa krásnych chvíľ a veríme, že napriek tejto situácii spolu zažijeme ešte veľa nenahraditeľných chvíľ a do našej knihy života pripíšeme ešte veľa nezabudnuteľných zážitkov.

Našej škole by sme k výročiu popriali ešte mnoho úspechov, mnoho uchádzačov, mnoho ďalších odučených rokov v tak krásnom povolaní. Všetkým pedagógom prajeme veľa pevných nervov, veľkú trpezlivosť a neustály entuziazmus do učenia. A tým, ktoré tu ešte len študovať budú, prajeme tie najkrajšie roky, zažité so svojím skvelým kolektívom! Zo srdca vám praje vaša III. A!

Triedna učiteľka: **Mgr. Ivana Kamonová**

Žiaci: D. Adamská, J. Dedinská, V. Ferjancová, K. Fulierová, J. Chládeková, A. Chobotová, K. Jurčíková, K. Kováčiková, I. Krížová, B. Lacková, L. Máliková, N. Obertová, R. Ridzoňová, L. Samcová, Z. Šajgalíková, P. Šibíková, N. Tichá, L.Veselovská

III.B trieda

Sme III. B, respektíve už sme III. B. Začiatok nebol ale ľahký, neznáma škola, trieda plná vystrašených tvárí. Všetky cudzie z rôznych krajov Slovenska. Vymieňali sme si navzájom pohľady a hľadali v nich záblesk kamarátstva. Bolo by to asi na dlhšie, keby sa zrazu neobjavila naša „druhá mama“, p. profesorka PhDr. Tatiana Nátherová.

V priebehu prvej hodiny opadol strach, triedou preleteli úsmevy. Prišla učiteľka a svojím prístupom a prácou utvorila celok. Bolo by všetko fajn, keby zrazu ten celok nebol len ikonami na obrazovke monitora. Pandémia nám zobrala všetky sny, škola zostala opustená.

Jubilantka bez hostí a gratulácií. Napriek tomu ti, naša škola, želáme, aby si v budúcnosti (pri ďalšom výročí) mala aspoň toľko hostí, koľké výročie práve oslavuješ.

Triedna učiteľka: **PhDr.Tatiana Nátherová**

Žiaci: V. Balášková, V. Bibová, N. Boháčová, T. Daníšková, L. Domoráková, E. Gavaldová, S. Haľamová, N. Krajná, A. Krupová, S. Macášová, A. Ovériová, R. Peldová, P. Petrisková, N. Portálová, N. Prívarčáková, L. Rusnáková, P. Tarčáková, A. Triebeľová, V. Zboňáková, K. Želonková, N. Fricová

III.C trieda

Tak, toto sme my - slávna, ukecaná, niekedy šialená, no vždy úžasná III. C. Naša trieda sa skladá z 21 krásnych a inteligentných žien. Človek by si myslel, že samé dievčatá si budú spolu v triede skvele rozumieť, no aby sme boli úprimné, opak bol pravdou. Naša trieda spočiatku nebola dobrý kolektív. Boli sme poskupinkované a niektoré sme medzi sebou nevedeli nájsť spoločnú reč. Kedy sa to zmenilo? Alebo skôr, čo nás zmenilo? Korona nás zmenila. Zmena prišla vtedy, keď nás COVID 19 zatvoril doma, keď sme sa nemohli vidieť, objať a porozprávať z očí do očí. Znie to neuveriteľne, ale vďaka korone sme si uvedomili, aké zbytočné a detinské sú konflikty, ktoré medzi sebou niekedy vedieme, a tak už nejdeme proti sebe, ale spolu, ako tím, ako jeden kolektív, pretože tak to má byť. Veľmi nám pomáha aj naša úžasná triedna – pani profesorka Sudorová, ktorá sa nás vždy pokúšala spojiť ako kolektív a my si ju za to vážime a máme ju veľmi rady, pretože vždy stojí pri nás a za to jej zo srdca ďakujeme.

Vnímame, že náš čas na tejto škole sa veľmi rýchlo napĺňa a my si ho chceme naplno užiť a vytvoriť si spomienky, na ktoré budeme celý život s úsmevom spomínať. Nikdy by nás nenapadlo, že to vyslovíme, no tešíme sa do školy, tešíme sa jedna na druhú, na našu milovanú pani profesorku, na ostatných profesorov, na cestovanie a na to všetko „samozrejmé“, o čo teraz prichádzame.

Taktiež by sme chceli škole k jej krásnemu jubileu popriať všetko len to najlepšie, veľa skvelých profesorov, ktorí budú s láskou odovzdávať svoje vedomosti ich budúcim kolegom a kolegyniam, veľa usilovných a šikovných žiakov a žiačok a aby tu bola ešte aspoň ďalších 150 rokov. My sa už na ňu veľmi tešíme!

Triedna učiteľka: **PaedDr. Slávka Sudorová**

Žiaci: L. Beňová, L. Gabrišová, E. Gloneková, M. Gurová, Z. Horníková, S. Huová, D. Chovanová, K. Jakušovská, V. Jančeková, S. Kasanická, K. Kelemenová, L. Kramárová, M. Kyselová, M. Z. Máliková, E. Minarčicová, N. Reginová, A. Regulyová, G. Števková, E. Tvrdá, N. Verešová

III.D trieda

Triedna učiteľka:
Mgr. Natália Zajacová

Žiaci: D. Beňušová, V. Capandová, S. Dullová, M. Fukasová, S. Gregorová, Z. J. Gulášová, K. Hanzelová, M. Jankolová, K. Kazárová, M. Knezelová, J. Kršiaková, S. Kubaščíková, K. Lauková, P. Matečková, N. Nováková, G. Stopková, D. Šimurková, A. Šupolová, V. Trnovcová

3. déčka to sme my,
spolu máme veľké sny.
Spolu tvoríme jednu rodinu,
vždy robíme veselú každú hodinu.

Spevu sa vždy vyhýbame,
spoločne to prežívame.
Sme tiež veľmi ukecané,
našou triednou milované.

Naša triedna je naša kráľovná.
Naša láska a harmónia vzájomná.
Tanec a hudba, to je naše,
3. déčka na parkete je zase.

Našej škole popriať by sme chceli,
hlavne, aby nás už nezavreli.
Aby v tejto škole veľa smiechu a radosti bolo,
aby veľa šikovných a usilovných študentov prichádzalo.
V našej škole našim učiteľom prajeme,
veľa trpezlivosti a spokojnosti, aby nám stále išli vzorom.
Veď predsa jednou rodinou sa nazveme.
150 rokov tu už naša škola stojí,
veľa dobrých ľudí vždy spojí.

IV.A trieda

Mnoho tried je takých, ktoré držia vždy pri sebe, mnoho takých, ktoré sa neznesú a my sme akosi v strede medzi tým. Sme ako život raz hore, raz dole. Po každej hádke príde uzmierenie, po každom sebectve príde empatia a po všetkých nervoch príde radosť. Sme každým rokom meniaca sa a dospievajúca trieda, od dievčat až po ženy, od známych po kamarátky a od spolužiačok po druhú rodinu. Sme tu jedna pre druhú, pomáhame si so školou, aj s osobným životom.

A čo by sme popriali škole? Aby stála ešte minimálne ďalších 150 rokov. Dúfame, že v nej vznikne ešte množstvo takých kamarátstiev, aké sú tie naše.

Triedna učiteľka: **PaedDr. Eva Mazanová**

Žiaci: A. Beňová, P. Blahušiaková, D. Brodeková, L. Firáková, M. Gejdošová, G. Gondová, A. Gregušková, H. Hargašová, K.Huová, K. Karasová, L. Kubenová, D. Lenďáková, V. Macejáková, D. Pišteková, N. Pšenová, K. Strýčková, E. Škultétyová, L. Škutová, N. Šprláková, T. Urvová, Z. Hanajíková, E. Mikolášová

IV.B trieda

Zborová trieda. Asi toto prirovnanie utkvelo v pamäti mnohých. Štyri roky spoločných vystúpení, víťazstiev aj prehier. Všetko sme vždy spolu zvládli. Spoločnými silami sme dosahovali svoje ciele. Navzájom sa podržali a zachraňovali navzájom pred skúšaním. Možno sa mnohým vryli do pamäti aj imatrikulácie na tému Harry Potter, ktoré sme pripravovali pre nováčikov našej školy – „nášho Rockfordu“. Rockford bude stále v našich srdciach, spoločné spomienky, priateľstvá a na Rockforde zase ostane naše kúzlo. Ďakujeme za všetko.

150 rokov nie je málo, no napriek tomu má naša škola svoje čaro. Prajeme našej škole veľa šťastia do ďalších rokov, profesorom veľa zdravia a entuziazmu. Školu školou nerobia steny, ale vy, učitelia, a žiaci, vytvárate atmosféru a tá robí školu tým úžasným miestom.

Triedna učiteľka: **Mgr. Lenka Chrobáková Línerová**

Žiaci: C. Bartová, S. Benková, A. Beňadiková, P. Beňová, B. Dittychová, D. Dreveňáková, S. Gallasová, S. Hoštáková, M. Hrnčíková, P. Huciková, M. Hudeczková, M. Kováčiková, D. Kováčová, D.Kozaňáková, T. Luscoňová, S. Miková, J. Peldová, L. Stasová, Z. Svítková

IV.C trieda

Naša trieda je plná rôznorodých pováh, typov študentov, od bifľošov priamo k flákačom, ale to nevadí, predsa len tvoríme jeden pevný celok, ktorý sa neraz skoro rozdelil, hlavne pri téme „stužková". Trieda bola plná jedla a smiechu, každú prestávku plná spevu a zvuku klavíra. No vždy nás to rýchlo prešlo, keď prišlo na psychológiu.

Veľa spomienok, či už dobrých alebo zlých, no aj tak to všetko stálo za to. Už je to čoskoro všetko za nami a bude nám aj smutno a na pekné chvíle zo školy či z praxe budeme spomínať v dobrom a s úsmevom na tvári. A našej škole k jej výročiu prajeme veľa šikovných a kreatívnych budúcich pani učiteliek.

Triedna učiteľka: **Mgr. Alena Kamarýtová**

Žiaci: S. Bačová, E. Baleková, M. Cyrulová, A. Danková, Z. Ďuríková, N. Grešnerová, L. Grochalová, S. Jamsilová, A. Kališíková, A. Kurtulíková, K. Lopušanová, L. Makovníková, K. Mladšíková, M. Pastieriková, A. Pikošová, R. Potkanová, E. Serdelová, T. Schönová, E. Tropeková, K. Tropeková, S. Vajdová

IV.D trieda

Trieda plná prekvapení, do ktorej keď vojdete, neviete, čo vás tam bude čakať. Vyspevujúce a tancujúce divošky, bifľošky s nosmi zaborenými do kníh, Šípkové Ruženky alebo švédske stoly v zadných laviciach. Spoločné stresovanie sa pred hodinou, diskotéky pomocou reproduktoru, pílenie uší hrou na flaute, plno smiechu, odjedanie z desiat spolužiačok a večná otázka: „Kto má lyžičku?" Takto by sme charakterizovali náš bežný školský deň. Citát od C.S.Lewisa: „Čo? Ty tiež? Myslel som si, že som jediný," nám pripomína to, ako sme často nič nevedeli, ale spolu sme sa z toho vždy dostali. Napriek našim rozdielom sa vieme podržať, pomôcť si navzájom a užiť si spolu veľa zábavy. Veríme, že aj budúce generácie školy si znej odnesú veľa vedomostí, skúseností, priateľstvá na celý život a hlavne hromadu zážitkov.

Za 150 rokov naša škola vychovala množstvo výborných pedagógov, ľudí a sme presvedčené, že v tom bude pokračovať naďalej.

Triedna učiteľka: **Mgr. Alena Klusková**

Žiaci: A. Bartošová, V. Galová, E. Hazdová, B. Húšťavová, L. Ilovská, N. Levková, K. Ľudviková, K. Mičianová, M. Mišúrová, V. Pekárová, D. Petrová, S. Poletová, D. Serdelová, V. Skubáková, K. Slašťanová, N. Svetlošáková, K. Šimjaková, E. Tkáčová, N. Vajdová, K. Parišková

II. KPŠ trieda (naši pomaturitní):

Sme trieda plná života. Ľudia z blízka aj vzdialenejších kútov Slovenska a rôznych profesií. Spája nás poslanie venovať sa deťom a cez ich výchovu a vzdelávanie prispieť k tomu, aby bol svet okolo nás krajší. Entuziazmus, radosť a kreativita sa v našej triede zhmotňuje v podobe tanca, maľby, pečenia a rôznorodých ručných prác. Tvoria sa priateľstvá, odovzdávame sa si a zdieľame skúsenosti ako študentky, ale aj ako matky a kamarátky. Iskru nášmu kolektívu dodáva Marek, náš starostlivý triedny predseda.

Škole by sme k 150-temu výročiu existencie popriali veľa spokojných študentiek a študentov, aby škola bola priestorom nielen na vzdelávanie, ale aj utváranie osobnosti človeka. Miestom smiechu, spájania predstáv, myšlienok a príjemného prežívania spoločne strávených chvíľ.

Triedna učiteľka: **RNDr. Marieta Pišková**

Žiaci: P. Balačinová. I. Bátorová, L. Polonyi, E. Buknová. K. Čechová, B. Čillíková, L. Ďanovská, Ž. Ďanovská, B. Ďuríková, D. Frnová, T. Goffová, Z. Holbojová, S. Hudec, M. J. Duchková, L. Kalanová, L. Kollárová, A. Liščinská, P. Magdolenová, I. Mazáková, D. Mažáriová, M. Měrka, M. Mešinová, S. Môcová, H. Pokorná, L. Staňová, S. Šarlinová, T. Strečanská, M. Zemanová, B. Drienková, A. Jančovičová

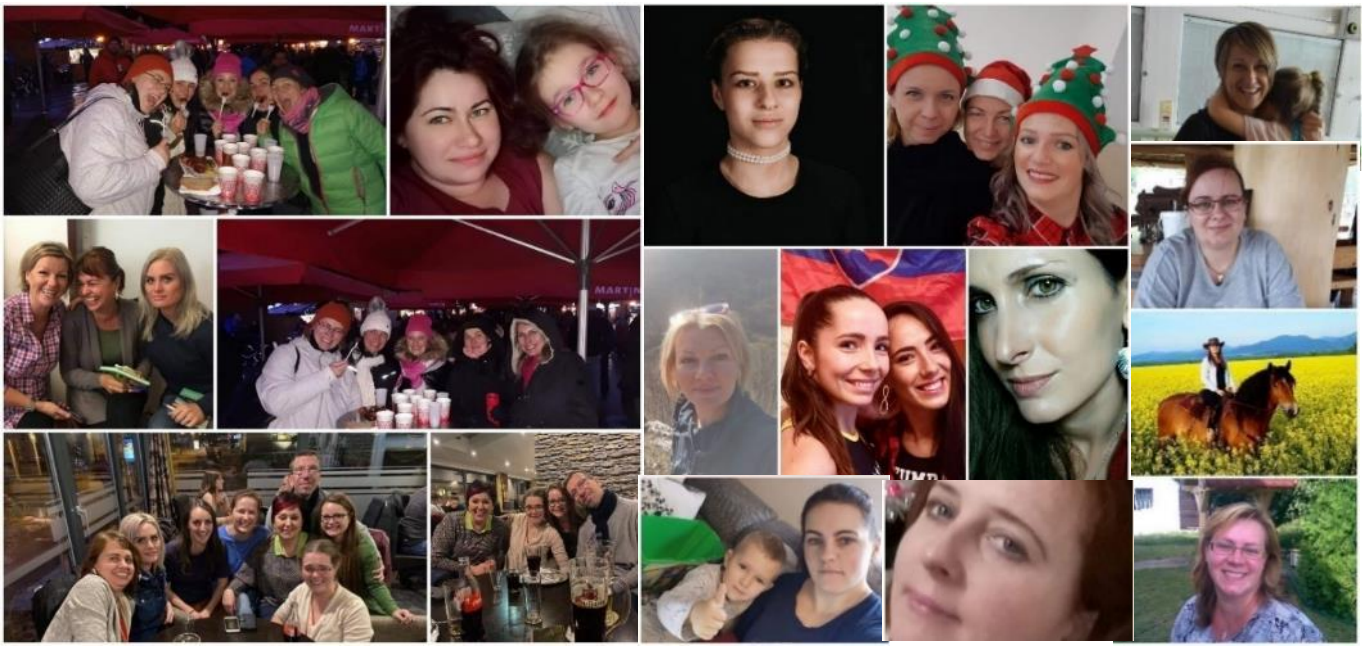

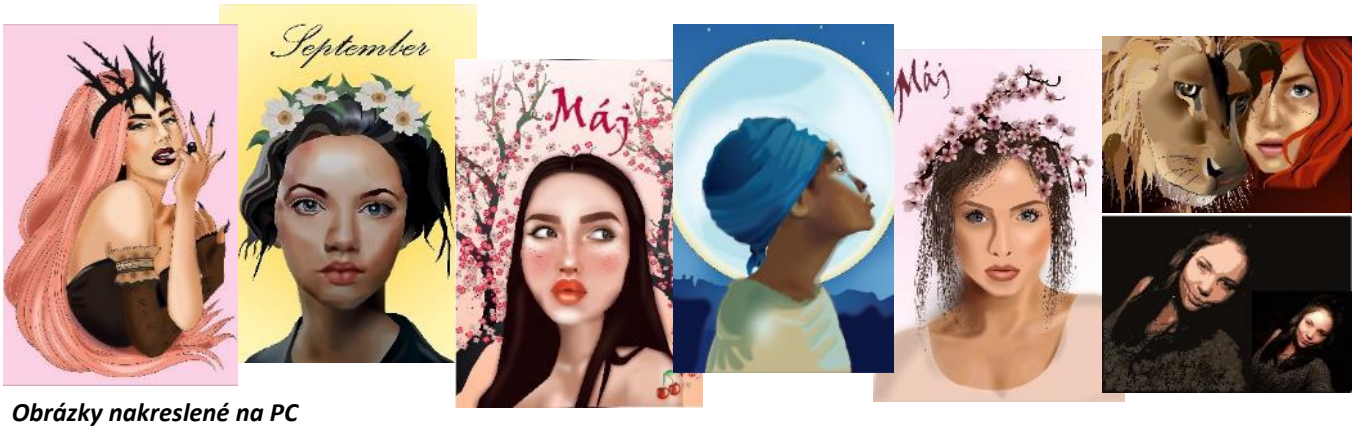

Obrázky nakreslené na PC

ŽIACKA ŠKOLSKÁ RADA – PRÍLEŽITOSŤ, OSOBNOSTNÝ ROZVOJ, MALÉ A VEĽKÉ RADOSTI

Predstava žiackej školskej rady (ŽŠR) možno v mnohých vyvolá pocit povinností navyše, či skupinu motivovaných študentov, ktorí sa občas stretnú a niečo vymyslia. Na našej škole sa ale žiadna nuda nekoná.

Už dlhých 12 rokov sa pod rukami koordinátorky Mrg. Natálie Zajacovej tvarujú študenti, ktorí chcú pracovať na sebe, prispievať tvorivosťou a podujatiami do bežných školských dní a byť súčasťou aktívneho tímu. Od iných žiackych školských rád sa okrem iného líšime aj voľbou členov. Každé 4 roky sa usporiadajú celoškolské tajné voľby, ktorým predchádzajú kreatívne kampane uchádzačov a po hlasovaní sa úspešní uchádzači zúčastnia konkurzu na svoj post. Každý jeden člen vykonáva činnosť, za ktorú je zodpovedný a vyniká v nej. Našou úlohou na škole nie je len organizovať rôzne akcie pre študentov, no najmä zastupovať ich záujmy, posúvať podnety na vedenie školy a byť tu pre nich.

Pre nás všetkých je ŽŠR príležitosťou ku nezabudnuteľným zážitkom, o ktorých by niekto mimo rady možno ani netušil, príležitosťou k sebarozvoju a sebadisciplíne. Prináša nám mnoho možností skrz zaujímavé a obohacujúce školenia pre rozvoj mladých ľudí, olympiády, teambuldingy, mládežnícke parlamenty či podnetné dobročinné projekty, o ktorých by sme sa inak ani nedozvedeli a nemali možnosť nahliadnuť do zákulisia tak skvelých myšlienok a byť ich súčasťou.

Aj za jednou, na prvý pohľad jednoduchou, prestávkovou aktivitou stojí dobrý nápad, spoločné dolaďovanie detailov a precízna organizácia, hodiny príprav a samotná realizácia. Nezabúdame ani na spomienky zaznamenané na fotografiách či v článkoch, ktoré nás spätne všetkých zahrejú pri srdci a dodajú elán do ďalších podujatí. Pri preberaní štafety sa cyklicky opakuje ten istý scenár - odchádzajúci členovia odovzdávajú svojim nástupcom skúsenosti, ako organizovať, predvídať, kalkulovať i vynájsť sa v situáciách, kedy sa nedarí, ako byť pohotoví a kreatívni. Naučili sme sa robiť svoju prácu dôsledne a byť voči ostatným členom - priateľom nápomocní a vnímaví, lebo každý z nás mal chvíľu, kedy toho naňho bolo priveľa. Bonusom v celej tejto práci je to, že aj keď jedného dňa odídeme, zanecháme za sebou dobré skutky, spomienky a vytvárame jeden rozrastajúci sa tím, veľkú rodinu, ktorá je stále v kontakte.

Sme veľmi vďačné pani koordinátorke, ktorá nám svojim svedomitým, čestným a inšpiratívnym prístupom dáva veľa a je nám vzorom. Jej osobnosť zanecháva hlbokú stopu nie len v tejto škole, ale aj v našich životoch. Štúdium bez rady by sme si už nevedeli ani predstaviť a neľutujeme, že sme pozbierali odvahu a chopili sa tejto príležitosti. Aj nasledujúcim radám prajeme veľa síl, úspechov, nebojácnosti a entuziazmu do osobného i pracovného života.

ŽŠR, šk. r. 2020/2021

NAŠE „PERLY“ PRED TABUĽOU

Slovenský jazyk

– Pani profesorka, čo máme napísať do ľúbostnej lyriky, keď sme sa to neučili? – Hm...do ľúbostnej lyriky napíšte, čo je ľúbostná lyrika.

– Dnes si povieme niečo o tvorbe Jána Jesenského. Žiačka nadšene vykríkla: – Toho poznám. To je ten, ktorý urobil prvú verejnú pitvu! (Ján Jesenius sa musel v hrobe obracať.)

– Dievčatá, mobilné telefóny odložte do tašiek, alebo vyhoďte von oknom!

Prebieha súťaž (Hviezdoslavov Kubín). – Máte poéziu, prózu? – Text.

– Pani profesorka, prosím vás, je spisovne do riti alebo do rite? – Podľa toho, z ktorého smeru ideš.

Výrok žiačky: - Ľudová slovesnosť sa šírila z úst do úst.

Občianska náuka

– Prečo sa takto neučíte filozofiu? – Lebo nie je na mature. – Ale k nej sa musíš najskôr dostať. A ja som cesta!

– Kto už má 18 rokov, môže ísť voliť, v marci sú prezidentské voľby. – A to sa volí iba v Bratislave? – Tak po tejto otázke dávam výpoveď!

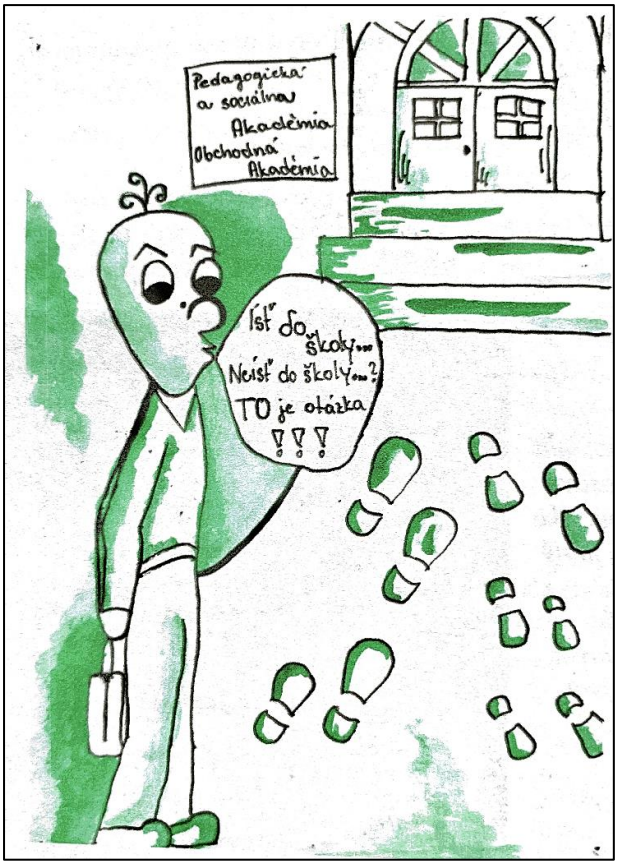

Nemecký jazyk

– Dievčatá, keby vo vašej triede blbosť kvitla, potrebovala by som kosu!

– Dievčatá, nasadili ste vysokú latku! ... Za 4!

– Stojím ti na vedení?

Matematika

– Vy ste také brzdy, až to mraky brzdí.

– Teraz odstráňte zlomok...Žiak zobral špongiu a zlomok zotrel.

– Nedráždi hada bosou nohou a kaktus holou riťou! A nechcem to vidieť na internete medzi tými hláškami!

Psychológia

– Taká malá a taký veľký rukopis...

– Prečo si neposlúchla rodičov, aj keď si vedela, že príde trest? – Lebo som rebel. – No to je nechutné.

Žiačka mala v lavici mobil, ktorý jej zavibroval. –To, čo bolo?!? – Vibruje mi lavica. – No, kým to nebol vibrátor, tak je to ešte v poriadku.

Anglický jazyk

– Dievčatá, vy neviete, kde je Lamanšský prieliv? Musíte viac čítať, dnešná generácia už nič nevie, rútime sa do záhuby, PRÍDU AVARI NA NOVODOBÝCH KOŇOCH A ZABIJÚ NÁS!!!

Špeciálna pedagogika

– Pani profesorka, to musíte prekonvertovať. – A čo mám prejsť na dajakú islamskú vieru?

Prax

– Lukáš (6): Bose, ja otpadnem! Ja tu tie seny fsetky sjem! (Preklad: Bože, ja odpadnem! Ja tu tie ženy všetky zjem!)

Informatika –

– Vymenujte vnútorné časti základnej jednotky (skrinky PC) – V skrinke sa nachádza: operačná pamäť, harddisk, procesor, monitor, kompresor.

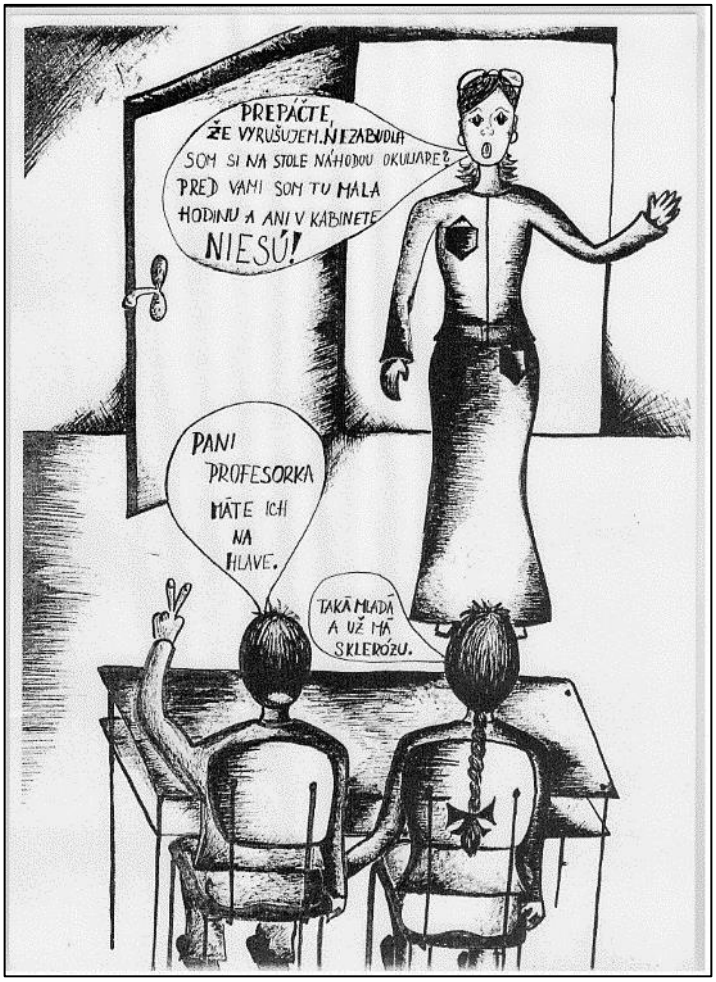

– Prihláste sa! Žiačka zdvihne ruku. – Ale prihláste sa! Žiačka znova zdvihne ruku. – Ale na počítač sa prihláste!

– Čo je operačný systém? – Je to súbor programov, ktorý riadi chod používateľa.

Biológia

– Prečo zasadíte ihličnatý les? – Aby sme nemuseli hrabať lístie.

– Aké krvné skupiny poznáte? Nápoveda učiteľky: – No A... B... Žiačka pokračuje: – C..D

– Vymenuj typického morského živočícha. – Žaba.

– Vypočítajte, koľko krvi prepumpuje srdce za 1 min, keď pumpuje 70 ml/tep a je 70 tepov/min? Výpočet žiačky: –No 70*70 je 140. Druhá ju rýchlo opraví: – 1400, ty trúba. A nakoniec vyhlásenie: – My sme takú vysokú násobilku nepreberali.

Žiačka sa pýta: – Je neplodnosť dedičná?
Vytvorte potravinový reťazec! Odpoveď žiačky: –Žralok, šťuka (žralok zje šťuku)

– Akú máme ešte prevenciu pred ochorením? – Hm....no...neviem –Vetranie. – Ale ja vetrám nonstop, či je deň, noc, zima, leto a aj tak som stále chorá. –To už nie je vetranie, ale studený odchov.

– Čo by sa stalo, keby som otvorila okno? – Uleteli by nám vedomosti. – To by ste najskôr museli nejaké mať.

– Aké sú príznaky kreténizmu? – Hlava je väčšia ako telo.

– Kedy sa dá najlepšie zabiť mucha? – Keď spí.

– Dievčatá, viete, čo by som bola rada, keby vám ten Mikuláš doniesol? Vedomosti!

– Čo použijete pri prvej pomoci? Predsa to, čo máte doslova poruke. Takže...najčastejšie ruky.

Výtvarná výchova
Pani profesorka vysvetľuje: – Krivka narušená inou krivkou sa nám môže javiť ako... no neviem... proste chápete...

Internát
– Dobrý večer, dievčatá. Už bolo po 22. hodine, takže vypnite mobily, notebooky, zhasnite okná, prajem vám dobrú noc!

– Cez študijný kľud príde vychovávateľka na izbu, v ktorej je dievča z iného bloku. – Ty si odkiaľ? – Z Brezy.

<u>Výroky učiteľov pred tabuľou:</u>

– Dala by som to do šopy (do kopy).

– Holandsko je krajina, kde sú samé vetry.

– Občas to tak bude vždy.

– Keby bol každý na svete taký múdry ako vy, nemali by sme sa čím chváliť.

– To bolo v roku 2904.

– Stojte v kruhu a postavte sa do radu.

– Žiak je drzý, správa sa hlúpo a neustále po mne opakuje.

– Je tu nádej, že na konci to nebude za päť.

– Dôležitá je hovná úprava (namiesto – vhodná úprava).

– Tichá breha vodu myje!

UMELEC ČAS

Koľko dievčat už prešlo našou alejou za čias jej existencie? Koľko dievčenských tiel každodenne pozorovali gaštany, ktoré aleju vytvárajú? To sa spočítať nedá. Čo iné by mal umelec Čas vymodelovať na jednom z ich kmeňov ako torzo mladého ženského tela?

Aj takto aleja spomína...a my s ňou.

Slávka Sudorová

Gabriela Rafajová

ALEJA SPOMIENOK

150 rokov pedagogickej školy v Turčianskych Tepliciach

Obálka a grafická úprava: Ing. Gabriela Rafajová

Redakčná rada: PaedDr. Slávka Sudorová, študentky – Michaela Kačíková, Marianna Hlavoňová, Valéria Satinová, Eliška Tropeková, Daša Vrabčeková

V publikácii sú použité príspevky a výtvarné práce učiteľov a žiakov SOŠP v Turčianskych Tepliciach.

Vydala: Stredná odborná škola pedagogická v Turčianskych Tepliciach k oslavám 150. výročia založenia školy

Tlač: Vegaprint, s.r.o., Mošovce

Náklad: 1000 kusov

Ondrej Nagaj

Z knihy *Ukradomky (2010)*

Pokľaknutie

Tak odchádzajú
z našich životov
vtáci sťahovaví,
keď nadíde ich čas.
Odnášajú si
v letoch za plotom
aj kúsok lásky v nás.

Tak ako biele oblaky
sa za obzorom tratia.
Vezme ich víla
z rozprávky
do svojho
nenávratna...

... To čo je večné,
je len v nás.
Skamenie do spomienky.

AVATAR